

2

September
1976

Pris kr.10,—

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdensbevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

CHILE:
ET VÆPNA FOLK VIL
ALDRI BLI KNUST!
PCR — det revolusjonære kommunistpartiet — 10 år

KINA:
SEIERRIK KAMP MOT HØYREVINDEN
Om oppgjøret med Teng Hsiao-ping

SVERIGE:
2. LANDSMØTE I SVERIGES
KOMMUNISTISKE PARTI
Stalin-debatt i Marxistisk Forum

KAMPUCHEA:
ETT ÅR SIDEN
FRIGJØRINGA

2

September
1976

Pris kr.10,-

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTER NASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdens-
bevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen.
Bestill fra Forlaget Oktober, boks 6875,
St. Olavs plass, Oslo 1.

FRÅ REDAKSJONEN:

Med dette kjem det andre nummeret av INTER-
NASJONALEN, eit nytt tidsskrift som AKP(ml) gjev ut med
stoff frå den kommunistiske verdsrørsla og frigjøringsrørslene.
Bladet kjem ut som eit svar på den store interessa det er mellom
revolusjonære og anti-imperialistar for røynslar og analysar frå
dei revolusjonære kampane i heile verda.

Frå dette nummeret kjem vi og til å prenta alle fråsegner og
helsingar som AKP(ml) sender ut etterkvart.

Det spring ut av saka sjølv at det kan vera vanskeleg å velja

stoff til eit blad som dette, rett og slett fordi mengda av verd-
fullt stoff er så stort heile tida. Når det gjeld dette nummeret,
har vi vore nøydd til å utsetja mykje viktig materiale frå fleire
land til neste nummer. Røynslene til no har fått oss til å vurdere
om det det er nok med to nummer i året som planlagt. Det vil
truleg koma eit nummer til i år, med same omfang som dette og
det førre.

Vi oppmodar lesarane våre til å koma med kritikk og framlegg
til arbeidet vårt. Skriv til adressa de finn øvst på denne sida.

Redaksjonen

INNHALD:

Chile: Eit væpna folk vil aldri bli knust!
10 år sidan Chiles Revolusjonære Kommunistparti (PCR)
vart skipa. Fråsegn frå PCR, Chile, februar 1976 s. 3

Pressekommuniké fra sentralkomiteen i Argentinas Kommu-
nistiske Parti (ml): Solidaritet med den argentinske folket
i kamp! — om det ultrareaksjonære militærkuppet
i Argentina 24.mars 1976. s. 12

Kina: Sigerrik kamp mot freistnadene
på å reise ein høgrevind s. 14
Å gjøre om korrekte avgjørelser går mot folkets vilje.
Lederartikkel i Folkets Dagblad 10.mars 1976 s. 14
Frå borgarlege demokratar til folk som går den
kapitalistiske vegen. Av Chih Heng s. 17

Kontrarevolusjonær politisk episode på Tien An Men-
plassen. Av arbeider-, bonde- og soldat-
korrespondenter i «Folkets Dagblad» s. 22
Vedtak i sentralkomiteen i KKP 7.juli 1976 s. 25

Aydinuk, Tyrkia: Den revolusjonære tenkinga til
Mustafa Suphi syner oss vegen i kampen mot
dei to supermaktene s. 26

Fra 2. kongress i Sveriges Kommunistiske Parti april 1976:
Slutt opp om SKP i kampen for et sosialistisk Sverige! ... s. 28

Demokratisk Kampuchea ett år. Kommunike fra regjeringa
i Demokratisk Kampuchea 31.mars 1976. s. 32

Sovjetunionen trugar New Zealand og Stillehavsoyane ... s. 34
NZ Communist Rewiew: Trugsmål som den sovjetiske

sosialimperialismen reiser. Utgreiing til Politisk
Komite i New Zealands Kommunistiske Parti
av V.G. Wilcox s. 34
NZ People's Voice: Sovjet går på
for å få base på Toga: s. 36

Marxistisk Forum, organ for Sveriges Kommunistiske
Parti: Debatt om Stalin s. 37

Britta Ring: Når blei Sovjetunionens Kommunistiske
Parti revisjonistisk? (MF 7/75) s. 37
Debatt om Stalin: Kommentar frå redaksjonen i
Marxistisk Forum (MF 1/76) s. 41
Nils Holberg: Var J.V.Stalin revisjonist? (MF 1/76) . s. 43
Bo Gustafsson: Proletardiktaturet er føresetnaden
for folkedemokratiet (Gnist 11/74) s. 48

AKP(ml): Uttalelser og hilsener om internasjonale saker.
Januar — juli 1976 s. 51

Hilsen til Polens Kommunistiske partis 10 årsdag
(KK1/76) — s. 51. Chou En-lai, en stor marxist-leninist og
sann internasjonalist. Kondolansetelegram (KK 3/76) —
s. 52. Fellesuttalelse PCE(ml) og AKP(ml) (KK 4/76 —
s. 53. AKP(ml) hilser EIK(ml)s 2. landsmøtet kk 15/76) —
s. 54. Protest mot USAs terrorbombing i Kampuchea (KK
19/76) — s. 54. Hilsen fra AKP(m-l) til Republikken
Sahara (KK 23/76) — s. 55. Til Yassir Arafat. Protest mot
Israels udåd 30.mars (KK 27/76) — s. 55. AKP(m-l) hilser
Kampuchea på ettårsdagen for seieren (KK 30/76) — s. 55.
Hilsen til Vietnams Arbeiderparti fra AKP(m-l) på ettårs-
dagen for frigjøringa av sør (KK 35/76) — s. 55. Hilsne
fra AKP(ml) til SKPs 2. kongress (KK 38/76) — s. 56.
Støtte til Azanias folk i samband med massakrene i
Sowetro (KK 49/76) — s. 58.

CHILE:

**EIT VÆPNA FOLK VIL
ALDRI BLI KNUST!**

**10 ÅR SIDAN CHILES REVOLUSJONÆRE
KOMMUNISTPARTI (PCR) VART SKIPPA
februar 1966 — februar 1976**

**I FREMSTE LINA I STRIDEN MOT
DET FASCISTISKE DIKTATURET**

Fråsegn frå PCR, Chile, februar 1976

15. februar 1976 sendte Chiles Revolusjonære Kommunistparti ut ei stor fråsegn i høve tiårsfeiringa for skipinga av partiet. Fråsegna går gjennom føresetnadene for partiskippinga og striden partiet har ført under vekslande tilhøve desse ti åra — før og etter sigeren for Unidad Popular, under og etter fascistkuppet 11. september 1973

Vi har omsett fråsegna frå spansk etter utgåva til Ediciones ML, som vert gjeve ut i Paris.

CHILES REVOLUSJONÆRE KOMMUNISTPARTI 10 ÅR

I februar 1976 høgtidar Chiles revolusjonære kommunistparti at det er 10 år sidan partiet vart grunnlagt. Datoen for feiringa er lagt i samsvar med åpninga av partiet sin skipingskongress, den 15. februar 1966. Det er ein stor og ærerik dag for partiet og folket vårt.

Men striden for å nedkjempe opportunisten til leiarane i det gamle chilenske «kommunist»-partiet byrjar fleire år før denne dato. Berre to månader etter at SUKP sin 20.kongress var halden i Sovjet, den kongressen som offentleg la fram ei systematisk framstilling av leiarane si revisjonistiske line, gjennomførte Chiles «Kommunist»-parti sin 10.kongress. Det var 11 år sidan sist det hadde vore kongress i partiet, og no vart det halden ein i all hast og utan nokon førebunde diskusjon. Einaste føremålet med han var å tvinge på Chile dei anti-marxistiske tesene Krustsjov hadde formulert.

Sjølv om mange partimedlem kjende seg skremde og lite nøgde med det som hadde vorte slege fast på den 20.kongressen i SUKP, fanst det ingen kamp mot opportunisten på den 10.kongressen til Chiles «K»P. Han vart nemleg halden i fullstendig løynd, med grunngevinga at undertrykkinga var så hard, og berre representantar frå det øvste partibyråkratiet tok del.

Året etter, i 1957, tek ein både i teori og praksis til å merke den skamlause endringa til open opportuniste som var importert frå Sovjet. Generalsekretæren i Chiles «K»P, Corvalan, klarte å få oppheva «Demokratiforsvarslova» som hadde teke alle legale rettar frå partiet. Dette fekk han i stand ved at han kom med ei offentleg fråsegn som utgjer ei skræmeleg avsverving av alle dei grunnleggjande prinsipp i marxismen. Sentralkomiteen i Chiles «K»P kom på den 24.plenumsesjonen sin med denne klagesongen: «Vi ønskjer og krev fridomen vår. Og vi gjev høgtideleg denne fråsegna: når vi på nytt er frie til å handle i det politiske livet, vil vi ikkje vere noko trugsmål mot nokon som helst respektabel interesse. Vi er tilhengjarar av at alt vert avgjort på demokratisk vis, i samsvar med viljen til majoriteten i landet og i det frie spelet mellom alle parti og straumdrag. I dag tek vi ikkje sikte på å setja kollektive eigedomsformer i staden for dei chilenske kapitalistane sin private eigedomsrett. Og om det i morgon skulle bli naudsynt å rykkje fram i ei slik lei, meiner vi at det og må gjerast i samsvar med eit ynskje frå fleirtalet av chilendarar, på fredeleg vis, og slik at kapitalistane sin velstand og rett vert garantert, d.v.s. at dei får skikkeleg vederlag.» Etter den re anti-marxistiske lovnaden er det berre naturleg at dei reaksjonære ga Chiles «K»P attende dei legale rettane. Eit parti som sto på slike standpunkt utgjorde ingen alvorleg fare for utbyttingane si makt, men ga dei tvert imot ei uvurderlig hjelp, med det at partiet overga folkemassane til eit

politisk, legalistisk og parlamentarisk spel som aldri kunne tillate at massane greip makta.

Den seinare verksemda til Chiles «K»P synte at leiarane i partiet var innstilte på å fylle til punkt og prikke den lovnaden om god oppførsel dei hadde gjeve til dei reaksjonære, i byte mot legal godkjenning. Kadrane i partiet vart systematisk gjevne tildriv til å bremse klassekampen, slik at han kunne haldast innanfor dei rammene borgarskapet godtok. Som motyting for denne verdefulle tenesta som gjorde det uturvande for borgarane å ta risikoen med open valdsundertrykkjing for å halde fram med å auke utbyttinga, tolererte dei reaksjonære at Chiles «K»P fekk verke legalt og ta del i val. No tok dei opportunistane som sat i leiinga i Chiles «K»P til å hevda at valfarsen var det einaste rettmessige midlet for å gjere krav på makta. Etter kvart valnederlag vart partiet omgjort til ein temd, lovlydig «opposisjon» som dreiv reint økonimistisk kravpolitikk. På den andre sida ga det lovvernet som borgarskapet hadde samtykt i godt høve for opportunistane til å skaffe partibyråkratane parlamentariske, statlege og faglege verv og stillingar. Eit blømande partibyråkrati vart bygd opp, og det vart opna talrike offentlege partikontor. Partipropagandaen var av reint kommersiell type og ein serie trykkeri og verksemdar med kapitalistisk driftsmåte vart oppretta. På dette viset gjennomførte Krustsjov sine disiplar i Chile sin eigen, personlege «revolusjon», i skuggen av det utbyttingssystemet som rådde.

Det skamlause sviket mot marxismen som både den lina og den politiske praksisen til C«K»P-leiarane vitna om, førte til ein indre opposisjon i partiet frå ærlege kadrar som var trufaste mot marxismen-leninismen. Diskusjonen samla seg serleg rundt den opportunistiske teorien om «den fredelege vegen» til sosialismen, ein gamal revisjonistisk idé som Krustsjov og disipline hans ga ut i ny utgåve. Då C«K»P skulle halde ein ny kongress på 60-talet, tok mange medlem og likeeins nokre heile celler standpunkt mot den offisielle lina og kritiserte den reint reformistiske aktiviteten partiet dreiv. Men det prosovjetiske partibyråkratiet vart mobilisert for å køyre røysta til dei som var kritiske. Med hjelp av trugsmål, press, muting og andre manøvrar klarte byråkratane å hindre at kadrar som var usamde med dei vart delegatar, ikkje ein gong til kommune kongressar i C«K»P. Den marxist-leninistiske opposisjonen var speidd inne i det gamle C«K»P og hadde enno ikkje lukkast eine og organisere seg.

«Spartakus»-gruppa oppstår.

Då dei første offentlege dokumenta i polimikken frå Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania

VIL ALDRI BLI KNUST!

mot den moderne revisjonismen dukka opp, vart dette ei uvurderleg hjelp for marxist-leninistane som byrja gruppere seg i dei partia som var dirigerte av dei pro-sovjetiske revisjonistane. Dokumenta var med på å gje ny styrke til standpunkt deira, mot dei som hadde forfalska marxismen. Materialet ga dei nye argument i den ideologiske kampen og synte dei at det her ikkje galdt eit lokalt eller nasjonalt problem, men ein verdsomfemnande opportunistisk motstrøm som dei sovjetiske leiarane var drivkrafta i. I 1963 vart det i det gamle «K»P skipa ei redaksjonsgruppe med namnet «Spartakus» som i open strid og opprør mot opportunistiske direktiv byrja spreie dei kinesiske og albanske anti-revisjonistiske skriftene og gje dei ut i Chile.

Kampen mot dei opportunistiske leiarane og deira anti-marxistiske line i C«K»P synte at det ikkje galdt ærlege men villfarne folk, men at dei var medvitne svikarar som kjende marxismen vel og som vilkårslaust tente toppsjefane til den sovjetiske sosialimperialismen. Dei tillét aldri nokon open diskusjon i det gamle C«K»P med folk som var usamde med dei. I staden nytta dei berre bakvasking, freistnader på muting, trugsmål og korporlege åtak i kampen mot dei. Dette gjorde at dei som forsvarte marxist-leninistiske standpunkt drog den konklusjonen at det innafor partiet ikkje fanst dei mest elementære demokratiske vilkår for å kunne vinne fram med ei marxistisk line. Parti-byråkratane som var agentar for dei sovjetiske leiarane svor seg saman for å tvinge igjennom den anti-marxistiske vranglære si for ein kvar pris. I løpet av denne kampen dukka så overtvinga opp om at det var naudsynt å ta til med bygginga av eit ekte marxist-leninistisk kommunistparti. I tråd med denne overtvinga, og i tillegg til å spreie materialet frå den internasjonale anti-revisjonistiske polemikken, tok ein no til å arbeide ut og spreie skrifter som kom med grunnleggjande kritikk av den lina som leiarane i C«K»P hadde slege inn på. Konsekvensene av denne nye etappen i kampen var at ei gruppe medlemmer gjekk ut av det gamle C«K»P i 1963. Denne gruppa skapte den marxist-leninistiske organisasjonen «Spartakus» som seinare skulle gje opphav til Chiles Revolusjonære Kommunistparti.

Spartakus-gruppa dreiv intens ideologisk og politisk kamp mot dei opportunistiske leiarane i det gamle «K»P og lukkast på det viset å rive laus mange kampviljuge grunnplanskadrar og ærlege mellomplanskadrar. Desse skjøna at dei hadde late seg lure inn på ei reint reformistisk handlingsline, og dei slutta no opp om ei marxist-leninistisk line. Hoveddelen av dei som vart rekrutterte til Spartakus kom likevel frå dei partilause folkemassane. Heilt frå første stund då gruppa sto fram som uavhengig av det gamle «kommunist»-partiet, laut Spartakus dessutan føre hard kamp mot trotskistane som freista dra nytte av sviket til dei falske kommunistane som sat i leiinga i C«K»P, for såleis å infiltrere seg mellom marxist-leninistane. Trotskistane prøvde å smugle inn sine idear og sanke tilhengjarar til sine anti-marxistiske standpunkt. På same viset fanst det i Spartakus-gruppa frå første stund ei kritisk og fordømande innstilling mot den løynde og hyklerske revisjonismen som dei kubanske leiarane

førte fram når dei dekte seg med standpunkt som å sjå til avveik frå dei sovjetiske leiarane, men som i røynda var heilt i deira teneste. Alt dette ideologiske propaganda-arbeidet vart gjort direkte til folket ved at det vart gjeve ut mange tidsskrift, heftar og andre trykksaker. Mellom desse var den nasjonale avisa «Kamp» («Combate») og det teoretiske tidsskriftet «Marxist-leninistiske prinsipp» («Principios Marxista-Leninistas»). I nr. 2 av det sist nemnde tidsskriftet (mai-juni 1964) sto ein lang artikkel under tittelen:

«Corvalaans fredelege veg — ein kontra-revolusjonær veg». Her vart det alt på denne tida — det vil seie 11 år før statskuppet — slege fast at den såkalla «fredelege vegen» som leiarane i C«K»P propaganderte, var ein farse, og artikkelen spådde sin stor tragedie for folket i Chile om det let seg drege inn på ei slik opportunistisk line. Endå i dag er artikkelen aktuell for å skjønne grunnlaget for sambrotet til Unidad Popular og regjeringa.

Innafor rama av den internasjonale kampen som vart ført mot den moderne revisjonismen byrja «Spartakus»-gruppa samstundes å knyte kontaktar med dei marxist-leninistiske organisasjonane som vaks fram i Latinamerika og andre delar av verda. Serleg galdt dette Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania som heile tida hadde halde den marxist-leninistiske fana

CHILE: ¡El pueblo armado jamás sera aplastado!

X aniversario de la fundación del
PARTIDO COMUNISTA
REVOLUCIONARIO DE CHILE
febrero 1966 - febrero 1976

EN LA PRIMERA FILA DE LA LUCHA
CONTRA LA DICTADURA FASCISTA

CHILE: EIT VÆPNA FOLK

høgt og som spela ei framstående rolle i kampen mot den moderne revisjonismen. Desse kontaktane ga høve til utveksling av røynsler, og den gjensidige støtten som vart bygd opp i samsvar med den proletariske internasjonalsismen vart svært viktig for bygginga av det Revolusjonære Kommunistpartiet. Serleg avgjerande var i så måte den lange samtalen som den største revolusjonære leiaren og marxistiske ideologen i vår tid, kamerat Mao Tse-tung, hadde med leiarane for «Spartakus»-gruppa i 1964. I denne samtalen syntte kamerat Mao at endå om gruppa i byrjinga var lita, ville truskap mot prinsippa vera det avgjerande. Han ga oss tiltru til våre egne krefter og mot til den harde kampen vi skulle ut i. Han åtvara oss og sa at vi kom til å lide mange nederlag, men lærte oss å lære av dei og av eksempla frå historia til den kinesiske revolusjonen. Mao oppmoda oss til å sameine oss nært med massane, serleg arbeidarane og bøndene. Og heilt spesiell vekt la han på å få oss til å studere dei konkrete tilhøva i landet vårt, i lys av marxismen-leninismen, for å bekjempe revisjonismen utan å strande på dogmatiske eller halehengs-standpunkt. Partiet vårt er overlag takksam for den hjelpa og den stimulansen kamerat Mao Tse-tung ga oss nett på denne tida då vi byrja kampen for å byggje partiet i Chile. Samtalen vart umåteleg viktig for oss og vil for alltid stå som eit avgjerande punkt i historia til partiet vårt.

«Spartakus»-gruppa hadde heilt frå ho vart skipa det klare føremålet å byggje eit verkeleg marxist-leninistisk kommunistparti i Chile, og hadde difor stilt opp tre grunnleggjande vilkår for dette:

— for det første å arbeide ut eit langsiktig politisk program for den chilenske revolusjonen, eit program som kunne tryggje ideologisk og politisk einskap mellom dei som vart med i partiet.

— for det andre å byggje ut partiorganisasjonen (celler, lokallag og områdekomitear) til å omfatte heile landet,

— og til sist å sørge for at kadrar med arbeidar- og bondeopphav dominerte partiet sine rekkjer.

Desse grunnleggjande vilkåra vart fylt i åra 1964-65, og det var ved at «Spartakus»-gruppa tok del i dei kampane som arbeidarane, bøndene, studentane og andre delar av folket førte mot den sviikefulle, pro-amerikanske reformismen til den kristeleg-demokratiske regjeringa Frei at ein lukkast komme så langt.

PCR vert til.

I februar 1966 vart så skipingskongressen til Chiles revolusjonære kommunistparti (PCR) halden i Santiago. Denne kongressen lukkast ein halde i fullstendig løynd, og 93 delegatar frå dei einskilte områdekomiteane som då fanst var med. Mellom delegatane var arbeidarar og bønder i fleirtal. Det møtte og delegatar frå Kommunistisk Opprørsforbund (Union Rebelde Comunista), ein organisasjon som var oppstått i Nord-Chile av dei same politiske og ideologiske årsakene som «Spartakus», og som på denne kongressen gjekk inn i PCR. Det var også med utsendingar frå marxist-leninistiske søsterorganisasjonar og -parti i Argentina, Bolivia, Brasil, Colombia, Ecuador og Peru, og desse kom med framifrå hjelp når det galdt å gjere kongressen vellukka og skipe partiet ved at dei gav oss solidaritet og mange av deira røynsler.

På same vis som «Spartakus» vedtok PCR å halde organisasjonen sin løynd i all hovudsak. Heilt frå starten sette ein ideologisk einskap og godtaking av det grunnleggjande i PCR si politiske line som krav for å bli medlem i rekkjene. Partiet sa nei til all ukontrollert medlemsauke, anten det galdt samanslåing med grupper som var styrt etter andre liner eller prinsipp, eller når det

VIL ALDRI BLI KNUST!

galdt prinsipplaus og opportunistisk rekruttering. Ein var og konsekvent motstandar av å organisere partiet eller å drive aktiviteten slik dei borgarlege partia driv han, det vil seie med offentlege partikontor, propaganda i kommersiell stil, ei mengd partifunksjonærar, store medlemsmøte, kampformer som er opne og underlagt borgarlege lover, o.a. Dette er ein av grunnane til at PCR sine kampar og verkelege innflyting mellom massane ikkje har vore kjend i heile si omfatning. Ein annan grunn til dette er den medvitne informasjonsblokaden som dei tradisjonelle høgre- og venstresidene har ført ut mot PCR. Likevel — og det er *det* som er viktigast — kjenner stadig større folkeskarar PCR si verksemd, og partiet si utbreiing og utvikling er jamn og solid. PCR tar ikkje sikte på å vekse gjennom effektskapande, publisitetsvenlege aksjonar, og av denne årsaka, så vel som av tryggleiksårsaker, gjer partiet ikkje krav på leiarskapet i alle dei aksjonane det i røynda leier, og langt mindre freistar det ta æra for andre sine kampar.

I PCR har ein alltid lagt serleg stor vekt på den politiske skoleringa av kadrane, på utviklinga av ein solid, medveten disiplin basert på demokratisk sentralisme og kritikk og sjølkritikk, og på å skape revolusjonær moral hos kadrane, slik at dei ikkje jaktar etter å framheve seg sjølve, men i staden tener folket av heile sitt hjarta og utan tanke på eiga vinning. Evna til å smelte saman med massane og leve deira problem, respekten for løyndearbeid, som krev at ein underordnar alle personlege ynskje under kravet om revolusjonær effektivitet, godtaking av kritikk og evna til å lære av sine eigne mistak og å lære audmjukt av massane, alt dette er grunnelementet i utviklinga av ein proletarisk moral i partiet sine rekkjer.

PCR intensiverte det arbeidet som «Spartakus» hadde drive med å organisere massane. Samstundes — og for betre å tene massane i dette arbeidet — heldt ein fram og styrkte arbeidet med propaganda og politisk skolering. Ved sida av ei mengd teoretiske og politiske småskrifter, utga ein fleire landsomfattande aviser, som «Spartakus», «Folkets Anklage» («Denuncia Popular»), og «Folket» («El Pueblo»). Den siste har heilt til no kome ut i løynd. Frå mai 1968 til statskuppet i 1973 ga ein dessutan ut 25 nr. av eit teoretisk og politisk tidsskrift, kalla «Marxismen-leninismens sak» («Causa M-L»), som fekk ein del å seie langt utanfor våre eigne landegrenser. Det vart også gjeven ut ei mengd aviser for distrikt og byar/tetstader.

Under regjeringa Frei sto PCR il i leiinga for viktige kampar, serleg kampar som arbeidarar og bønder førte. Partiet organiserte «Einskap Arbeidar-student-komitear» som skulle støtte og politisere dei kampane arbeidarane førte for sine krav. Desse komiteane vart skapt i dei proletariske stroka av Santiago og andre byar. Seinare vart komiteane grunnlaget for dei sk. «Industri-belta» («Cordones Industriales») og «Kommune-kommandoane», der også andre politiske krefter tok del. Dei første nemnte solidaritetskomiteane, og seinare industri-belta og kommandoane, sette nytt liv i den klassekampen som dei reformistiske leiarane i landsorganisasjonen CUT (Central Unisa de Trabajadores) heilt hadde overgjeve og som dei freista hindre. Komiteane spela ei aktiv og leiande

rolle i dei meir enn 150 streikane med bedriftsokkupasjonar som gjekk føre seg i dei siste åra av Frei-regjeringa og i dei tusentals kampane av liknande slag som fann stad under Unidad Popular-regjeringa. Under Frei si kristeleg-demokratiske regjering leia PCR frå byrjing til slutt — d.v.s. fram til full siger — kampen for å få lauslate arbeidarane frå «Saba»-fabrikken. Dei vart skulda for å ha stifta ildebrann og vart fengsla for 9 månader utan lov og dom, for å statuere eit eksempel for arbeidarar som okkuperte bedrifter. Denne kampen starta med masseaksjonar som var samankalla med støtte i underskriftene til tusenvis av faglege tillitsmenn, og han enda med fleire dagars open gatekamp og ein sveltetreik som familie-medlemar til dei fengsla arbeidarane gjennomførte i

el pueblo

PCR's avis El Pueblo (Folket) blir utgitt i Chile. For 1 1/2 år siden gikk det over fra å være månedsblad til å bli 14-daglig.

parken utanfor Kongressen. Resultatet var at fangane laut setjast fri. Under dei siste Frei-åra starta PCR også dei første større jordegodsokkupasjonane i Malleco-provinsen. Denne kampen kom til å utvikle seg med stor kraft og omfatning under den neste regjeringsbolken (Unidad Popular), og også her var PCR aktivt med.

PCR OG UNIDAD POPULAR

Då Unidad Popular (UP) vann presidentvalet i 1970, vart dette opphavet til ei mengd illusjonsmakeri og stor reformistisk jubel som narra mange. PCR var det einaste partiet som klårt peika på klassekarakteren til dette falske «sosialisme»-eksperimentet og kva lagnad som venta det. Eit prov på kor rett synspunkta våre var, slik dei finst i PCR sine dokument frå denne tida, er at etter at UP-regjeringa var styrta har svært store sektorar av grunnplansmedlemmene i alle dei partia som var med i UP og store mengder andre massar kome frem til liknande konklusjonar som våre når det gjeld å dømme om karakteren til UP-regjeringa og grunnane til samanbrotet hennar.

Lenge før valsigeren til UP og alle dei tre åra UP regjerde, hevda PCR at det ikkje var mogeleg å sigre over korkje USA-imperialismen i Chile eller monopolborgarskapet og godseigarane ved å hakke dei i småbitar, samstundes som ein respekterte deira lover og institusjonar. Denne respekten for lovverket og institusjonane til borgarane, saman med at dei fekk utbetalt erstatningar, ga dei ein overlag mektig basis for kontrarevolusjonære manøvrar.

CHILE: EIT VÆPNA FOLK

PCR slo heile tida fast at desse mektige fiendane berre kunne overvinnast om ein knuste dei gjennom revolusjonære massekampar leia av eit revolusjonært program, og partiet la også fram grunnndraga i eit slikt program. Partiet gjorde det likeeins klårt at eit slikt program ikkje kunne gjennomførast med legale middel eller etter den «fredelege vegen», men ved at ein stødde og intensivert massane sin kamp, og ga dei politiske og materielle våpen slik at dei verkeleg kunne ta makta på revolusjonær måte. Det var nett intensiveringa av klassekampen, som PCR etter evne fremja, som dreiv fram ei aukande oppslutning om denne revolusjonære lina, i opposisjon til den «pasifistiske», «legalistiske» og «reformistiske» lina som C«K»P-leiinga stendig greide å lure Unidad Popular inn på. PCR gjorde seg ingen illusjonar om at C«K»P-leiarane hadde endra den opportunistiske lina si og at dei fremja ein verkeleg revolusjonær kamp for at massane skulle erobre makta. For i røynda var dei ikkje ute etter makt til folket eller sosialismen, slik dei sjølve hevda, men ville i staden utvide statskapitalismen og føre Chile inn i underkastning under den sovjetiske sosialimperialismen. Difor peika vi på at det var naudsynt å avsløre dei falske «kommunist»-leiarane, isolere dei og frigjere massane frå den skadelege innflytinga deira dersom ein verkeleg skulle kunne slå inn på ein revolusjonær veg. Vi meiner at det som har hend i Chile stadfester fullt ut at dette synspunktet er rett. Ved ei mengd høve slo vi også fast at ein måtte gje opp den lettvinde politikken som gjekk ut på å bøye av for dei mektigaste og i staden hogge vilt laus på små- og mellomborgarskapet. Det er berre når ein fører konsekvent og hard kamp mot dei mest reaksjonære krefte og deira statsmakt at det er mogeleg å verkeleg isolere hovudfiendane og vinne allierte for proletariatet, slik at dette ikkje vert isolert, men i staden sameiner rundt seg det store fleirtalet av folket.

Utan minste snev av vakling som kunne skape forvirring hos folket sa vi alltid at toppleiarane i Forsvaret og Politiet tente dei mektigaste utbytтарane og USA-imperialismen, og at det var eit brotsverk når C«K»P-leiarane og dei som fylgde dei hadde illusjonar om at forsvars- og politileiinga liksom skulle vere «konstitusjonalistar» (= folk som alltid respekterer lovene. O.a.), «upolitiske», «yrkesorienterte», enn seie «demokratiske» eller «folkelege». I samsvar med dette kalla vi heile tida folket til å vere førebudd på eit fascistisk statskupp og motstandskamp mot det. PCR propaganderte også mot ideen at det tydde å byggje sosialismen når fleire fabrikkar vart tekne over av staten utan at folket verkeleg hadde vunne makta ut av hendene på oligarkiet, imperialismen og det nye byråkrat-borgarskapet som etter C«K»P sine direktiv vaks fram for å fylle plassane til dei gamle utbytтарane. Vi sette oss på førehand imot dei planane desse siste hyste om å leggje Chile inn under den sovjetiske sosialimperialismen sitt herredømme, i staden for USA-imperialismen, og vi reiste kampen for fullstendig sjølvstende frå begge supermaktene.

Vi meiner ikkje no, etter alt som har hend i Chile, å vere «generalar etter slaget» og utan grunn påstå at våre standpunkt var rette. Her viser vi til alle dei dokument der vi har slege fast politikken vår. Når vi viser til den korrekte

¡PAN, TRABAJO Y LIBERTAD!
 TRABAJADORES: UNIDOS Y
 ORGANIZADOS DERROTEMOS
 LA DICTADURA
 FRENTE DEL PUEBLO

Løpeseddel utgitt av Frente del Pueblo i Chile. På seddelen står det: «Brød, arbeid og frihet. Arbeidere. For-ent og organisert vil vi knuse diktaturet.» Løpeseddelen spres f.eks. ved å kaste dem ut av en bygning i en traf-fikert gate i Santiago de Chile og så forsvinne før politiet når fram.

politikken vår meiner vi heller ikkje å framstille oss som utan feil. Det vi ynskjer å slå fast, no ved ti-årsjubileet vårt, er at partiet vårt frå første stund har hatt ei politisk line som i grunnndraga har vore korrekt og rett.

Likevel var det ikkje slik — korkje før eller langt mindre under Unidad Popular-regjeringa — at PCR si verksemd gjekk ut på å vere spåmann om det uungælege og lett-spådde samanbrotet. Det gjekk føre seg ein skjerpt konfrontasjon mellom to politiske blokker. På den eine sida sto opposisjonen som med alle legale og illegale middel slåst for å styrte regjeringa for å berge privilegia til den leiande gruppa. På den andre sto regjeringa som under C«K»P sitt leiarskap slåst for å innføre statskapitalismen ved å dra nytte av dei rådande lovar og institusjonar og hindre all revolusjonær mobilisering av folket. I denne situasjonen arbeidde vi hardt for å fremje eit verkeleg revolusjonært politisk alternativ. Vi freista gjere dette ved å tilkvesse klassekampen og auke medvitet og initiativet til massane, slik at dei resolutt gjorde front mot hovudfiendane som regjeringa møtte med veikskap, bakhunden som ho var av dei borgarlege lovane og institusjonane. Slik freista vi lama den reaksjonære mot-offensiven og dertil få i stand at det utvikla seg ei politisk samling rundt dei mest kampvillige gruppene i og utanfor UP som kunne makte å bryte med dei måla og den opportunistiske strategien C«K»P-leiarane hylla og i staden reise kampen for eit revolusjonært program og ein revolusjonær kamp for statsmakta. Berre med omsyn til det første, skjerpinga av klassekampen, hadde vi ein relativt god framgang. I samarbeid med andre krefter lukkast PCR reise viktige kampar, serleg mellom arbeidarane og bøndene. Desse kampane vart stendig hindra og bremsa av opportunistane, som systematisk mana folkemassane til å «motsetje seg» den reaksjonære oppreisten gjennom oppmarsjer i beste val-stil, og ved å lite på fleirtal i avrøystingar eller verbale fråsegner om «Nei til borgarkrig». Dei kampane PCR var med og reiste nådde difor ikkje det

VIL ALDRI BLI KNUST!

nivået og den krafta som var naudsynt for å knuse det fascistiske kuppet då det kom. Vi lukkast heller ikkje i tide å få i stand ei samling av dei mest kampviljuge politiske kreftene rundt eit revolusjonært program og ein revolusjonær strategi, i opposisjon til «K»P-leiinga si opportunistiske line.

KAMPEN MELLOM DEI TO LINENE.

Heilt frå skipinga av PCR har partiet utvikla seg ikkje berre gjennom kampen mot den ytre fienden, men og gjennom ein kvass indre kamp mellom dei to linene, den proletariske eller den borgarlege lina. Denne siste har kome til syne i dei mest varierte og mangslungne forkledingar.

Alt då «Spartakus»-gruppa vart skipa, før gruppa ga opphav til partiet, rasa ein av dei første, store kampane mot den borgarlege lina i våre rekkjer. Det galdt ein fraksjon som var organisert rundt eit av desse mange opportunistiske «mote»-standpunkta som den kubanske leiinga har fremja i Latin-Amerika for å tene dei sovjetiske bossane. Kort fortalt hevda denne fraksjonen at dei skulle gå bort frå å byggje partiet og einskapsfronten,

og omforme «Spartakus» til ei væpna gruppe som skulle starte eit gerilja-«foco» (= brennpunkt, sentrum. O.a.). For å gagne høgreopportunistane som sto i spissen for det gamle C«K»P, og som hadde all interesse av at vi ikkje tok opp kampen med dei om innflyting over massane og bygde eit verkeleg kommunistisk parti, ynskte fraksjonen å isolere oss frå massearbeid og partibygging og sende oss ut i formålslaus væpna kamp for å gjere ende på oss. Dette var ei line som tente den pro-sovjetiske revisjonismen, og ho vart skamlaust nok kamuflert attom standpunkt som å sjå til var endå meir «radikale» og «anti-reformistiske» enn våre. Fraksjonistane fann også tildriv til lina si ved at det på denne tida fanst fleire grupper i Latin-Amerika som hadde gjeve seg ut i kampar av liknande slag og som endå ikkje var knuste. Likevel var det berre nokre små grupper av svært unge folk i «Spartakus» som gjekk i denne fella. Til sjuande og sist må ein seie at kampen mot denne fraksjonen gagna oss mykje både når det galdt å skolere kadrane våre mot opportunistiske avvik forkledd i «venstre»-fraser og når det galdt å få oss til å skøna i god tid kva rolle dei kubanske leiarane spela.

Etter at partiet var organisert måtte vi slåst mot dogmatiske straumdrag som oppsto i våre rekkjer. Dei

«Resistencia!» — Motstand! R, en med sirkel rundt er merket til Folkets front. Det er å se stadig mer langs gatene i Chile

CHILE: EIT VÆPNA FOLK

ynskte å få oss til mekanisk å kopiere røynslene frå andre land, som t.d. frå den kinesiske revolusjonen, utan å ta omsyn til dei konkrete tilhøva i Chile. Denne kampen hjalp oss til å få ei djupare forståing av den serskilte måten som generelle prinsipp og lovar, slik dei er vunne frå andre folk sine revolusjonære røynsler, må nyttast på den konkrete røynda i kvart land. Ein inspirasjon til å føre denne kampen hadde vi i dei råda som kamerat Mao Tse-tung hadde gjeve oss mot alle former for slavisk etterlikning.

Det var ikkje meir enn ein kunne vente at det i den tida då Unidad Popular sat i regjeringa oppsto meiningsstraumdrag i PCR hos folk (om enn i lite mindretal) som ikkje var i stand til å heve seg over den enorme, offisielle propagandamaskinen eller konkrete tilbod for å mute dei. Slike sektorar av partiet ville få oss bort frå den lina som PCR-leiinga alltid hadde fremja, dvs. ei korrekt tillempling av prinsippet om aksjons-einskap med grunnplanet i partia som var med i Unidad Popular. I staden propaganderte dei at partiet måtte underkaste seg den opportunistiske lina som rådde i UP og gje opp vår uavhengige line. Dei fekk god hjelp til å skape forvirring gjennom dei ville åtaka dei mest reaksjonære krinsane kom med mot innføringa av «kommunismen» i Chile, etter kvart som dei vart sett til sides av statskapitalismen. Slike åtak fekk mange til å tru at UP-regjeringa var verkeleg revolusjonær. Likevel klarte partiet i all hovudsak å styre unna dette skjæret og misste berre eit mindre antal kadrar. Desse heldt i nokre få månader i gang ein såkalla «marxist-leninistisk» parallell-organisasjon, men enda med å gå inn i UP-partia og synta såleis kvar det var dei hadde freista å føre oss.

Til sist, midt i 1972, medan dei ultrareaksjonære og fascistane førebudde den første storoffensiven for å innføre det nakne diktaturet sitt i Chile, måtte vi føre hard kamp mot ein fårleg infiltrasjon frå revisjonistisk, pro-sovjetisk hald i partiet. Dette var ikkje ein fraksjon som dei andre, m.a.o. ei gruppe som meir eller mindre opent førte fram ei line som sto i strid med partilina og som freista vinne styrkar for sine idear. Denne gongen var det ein løynd, lumsk infiltrasjon som var leia av ein agent for det sovjetiske KGB, og som førebudde eit komplott for å ta makta i partiet og øydeleggje det. Føraren for komplottet hadde lukkast infiltrere seg på partiet sin skipingskongress og å bli med i leiinga i PCR. Medan han med den største kynisme lét som han alltid var samd med resten av leiinga, ga han seg samstundes til å skjerpe alle motseiingar som dukka opp i partiorganisasjonen. Han freista øydeleggje alle revolusjonære kadrar som han ikkje kunne rekne med i framtida, han smugla inn andre revisjonistagentar i våre rekkjer og ga dei tillitsverv, han smikra kadrar for å gjere dei til vilkårsause følgjesveinar, han bygde, kort sagt, steg for steg ei svikeyfull samansverjing mot dei marxist-leninistiske leiarane og mot partiet, basert på bakvasking, rykte og intrigar.

Då samansverjinga var oppdaga, kasta nokre av føraren sine tilhengjarar seg hovudstups, frå ein dag til neste, ut i ei vill bakvaskings-kampanje mot dei marxist-leninistiske leiarane i partiet. Dette gjorde dei utan at dei i alle dei år dei hadde vore i partiet hadde fremja den min-

ste kritikk mot PCR-leiinga eller politikken ho hadde ført, ja, utan ein gong å gjere krav på at dei sjølve sto for ei anna line. Samstundes propaganderte dei opent for partikløyving ved at dei ville skipa eit parallelt «Provisorisk sekretariat».

Når vi no etter nederlaget deira granskar undergravingsverksemda til komplottmakarane bit for bit, finn vi at arbeidet deira — omframt infiltreringa og tilskjerpinga av alle motseiingar i partiet — for det meste gjekk ut på å få oss til å ta bruk organisasjonsmåtar og arbeidsmåtar som likna dei borgarlege parti nyttar. Det vil seie: vilkårlig rekruttering utan krav, fremjing av store partimøte, øydeleggjing av celle-organiseringa, krav om mange partifunksjonærar, liberalisme og brot mot den demokratiske sentralismen og tryggingpolitikken vår, «kritikk» på sida av dei regulære organa, osb.

På dette viset arbeidde desse svorne partifiendane med å gjere partiet sårbart for undertrykkjings-åtak frå den ytre fienden, samstundes som dei freista skape gode vilkår for infiltrasjon og undergravingsverksemd for deira egne agentar i partirekkjene. Slik ville dei steg for steg ta over nøkkelposisjonar som kunne gje dei høve til å øydeleggja partiet når tida var lageleg, eller få det til å vike bort frå den marxist-leninistiske lina. All denne løynde-verksemda vart driven medan dei kaldt og kynisk svor truskap til programmet og partilina som var utarbeidd nett av dei leiarane som dei mest hatsk bakvaska og angreip.

Kampen mot desse infiltrerte, kriminelle spionane var hard, men vart ført framtil full siger. I byrjinga og på grunn av overraskingsmomentet hadde dei eit visst hell med seg og klarte å forvirre ein del ærlege medlemmer. Men dei vart nedkjempa gjennom ein fast prinsippstrid. Komplottmakarane vart heilt isolerte, og då dei forsvann ut av partiet, var det meir som når ein organisme skil seg av med ekskrementa sine enn ei splitting. At dei berre spreidde bakvasking av leiarane som var svært lett å skjære igjennom, og at dei overraskande kasta seg ut i partisplittingsverksemd utan før nokon gong å ha vore kritisk til eller usamd med partiet, vart avgjerande for å få mange ærlege kadrar til å oppdaga den verkelege karakteren deira. Partiet kom svært styrkt ut av dette slaget. Det var styrkt når det galdt einskapen, den revolusjonære vaktsemda, forståinga av den falske, svikeyfulle naturen til sosialimperialismen sine agentar, som langt overgår CIA og USA-imperialismen sine, når det galdt partidisciplinen og ubryteleg forsvar for partiet sin leninistiske organisasjonsstruktur.

Det dolkestikket som desse spionane og sabotørane ga partiet i ryggen nett på den tida då den første store reaksjonære offensiven for å innføre fascismen i Chile byrja, då det meir enn nokon gong trongst intenst partiarbeid for å reise eit revolusjonært alternativ mellom massane, var ei heilt uvurderleg hjelp som desse svikarane ga dei fascistane som no myrdar folket vårt. Kvar einskild av dei skal svare for sine brotsverk når tida kjem.

PCR og den anti-fascistiske kampen.

Høgtidinga av tiårsjubileet for skipinga av PCR går føre seg under den hardaste fascistiske undertrykkjing.

VIL ALDRI BLI KNUST!

Partiet vårt er mobilisert til full krig mot diktaturet. Utreinskinga av dei infiltrerte svikarane og den løynde organisasjonsstrukturen som vi alltid (også under UP-regjeringa) har halde oppe, førte til at det store fleirtalet av medlemmene vart spara for den fascistiske utryddinga og no er i full verksemd med å organisere motstanden og slåst i spissen for massane. Partiet vårt kjenner dei marxist-leninistiske lærdomane om at det borgarlege demokratiet berre kan vare forbigåande, og det var difor heilt frå skipinga førebudd på å slåst nett under slike vilkår som den rå, fascistiske undertrykkjinga vi no har. Dette har gjort at vi har kunna halde nestan alle kadrane og leiarane våre i landet, liksom alle grunnplansorganisasjonane og hjelpekommisjonane våre fungerer for fullt. Fascismen har så langt frå klart å øydeleggje partiet vårt, men har i staden ført til ei heilt uvaneleg sterk utvikling av kampevna og ei mykje sterkare samanknytning til massane. Derfor har partiet kunne sette i gang og leie fleire av massane sine anti-fascistiske kampformer. Det er reist og utbygd hundrevis av løynelege Motstandskomitear, grunnorganisasjonar for den Anti-fascistiske Folkefronten. Intens verksemd til støtte for dei politiske fangane og familiane deira går føre seg. Likeeins gjennomfører vi ein stor propagandakampanje for å avsløre den fascistiske militærjuntaen og ein ideologisk kampanje omkring den rollen dei falske «kommunistane» og deira opportunistiske politikk spela for å opne vegen for fascismen.

Partiet har på same tid drive eit storstilt arbeid for å skape einskap med andre politiske krefter i kampen mot fascismen, og saman med desse kreftene organiserer vi Motstandskomiteane og hjelper arbeidet deira framover. Vi har også fått i stand eit breitt opprop om einskap mellom alle krefter som på eit eller anna grunnlag går mot fascismen og oppmoda dei om å skipe ein brei Anti-fascistisk Folkefront, og vi har utarbeidd ein minimums-plattform for slik einskap.

PCR har ikkje berre konsentrert arbeidet om å samle så breie lag som mogeleg for å kaste det fascistiske åket. Partiet legg framleis mest vinn på å reise arbeidarane og bøndene til kamp, vi slåst mot reformistiske illusjonar, og vi fører fram proletariatet sitt uavhengige program, PCR-programmet, der vi syner at vi held framtida for rørsla for auge: folket si revolusjonære erobring av makta, under proletariatet si leiing, og gjennom ein folkekrig.

For å tene arbeidet mellom massane har PCR i løynd gjeve ut eit stort tal ideologiske skrifter og mykje propagandamateriale i Chile. Mellom kuppet og tiårsjubileet har vi gjeve ut meir enn 30 nr. av avisa «FOLKET» og er mengd pamflettar og flygeblad. Bokstaven R — for «Resistencia» (= motstand) — er å sjå på stendig fleire stader i Chile, trass i fascismen sine rasande freistnader på å få dei bort. Det er medlemmene våre og andre som er med i Motstandskomiteane som teiknar dei.

Framgangen for PCR midt under dei harde kår kampen no førest i, er ikkje tilfeldig. Han skuldast at store folkegrupper tek til å sjå at partiet alltid har hatt ei grunnleggjande rett line, at det i tider avslørte «den fredelege val-vegen» som ein farse og at det stendig åtvara folket mot det fascistiske kuppet, medan revisjonistane arbeidde med å lulle det i sømn og å demobilisere det. Framgangen skuldast vidare at PCR var det einaste partiet som sette seg klårt imot å så illusjonar mellom folk og lite på dei militære leiarane i Forsvaret, men i staden avslørte dei som det dei var: reaksjonære og potensielle fascistar som var i teneste hos dei mest reaksjonære borgarane og hos USA-imperialismen. Framgangen skuldast også at massane kjenner seg trygge i dei kampane partiet leier og har tiltru til partiet. For dei kjenner effektiviteten til partiet sin organisasjon og dei løynde-metodane vi nyttar i arbeidet, og dei kjenner støleiken til kadrane våre.

Vi vil ved tiårsjubileet vårt slå fast at PCR oppsto og utvikla seg i nær einskap og samarbeid med dei partia som utgjer den noverande internasjonale marxist-leninistiske rørsla. Lærdomane frå denne rørsla, støtten og hjelpa frå henne, har vore avgjerande i vår historie. Også i dag, i den harde kampen vi fører mot det fascistiske diktaturet, har vi kunna stø oss på vidtfemnande politiske solidaritet av alle slag frå søsterpartia. Partiet vårt ynskjer ved tiårsjubileet å gjere kjend si store revolusjonære takksemd for den høge ånd av proletarisk internasjonalisme dei marxist-leninistiske partia har synt, og vi ynskjer dei all mogeleg framgang i si revolusjonære gjerning.

Partiet vårt høgtidar tiårsdagen for skipinga i full tiltru til framtida, og står samla rundt Sentralkomiteen. Kadrane våre skolerer seg ikkje berre i marxist-leninistisk ideologi og Mao Tse-tungs tenkning, noko som var vore avgjerande for framgangen vår, men og i den harde skolen som motstandskampen mot den fascistiske undertrykkjinga er. Medlemmene våre er blitt fengsla, brutalt torturert, sume myrda, men dei har alltid synt den høgaste revolusjonære moral. Ingen har reist frå landet utan at det har vore klåre vedtak om dette, for ikkje å seie krav frå parti-leiinga. Vi er med all rett byrge av det ærerike partiet vårt, og vi høgtidar dette tiårsjubileet med løfta panne, for vi veit at vi er i ferd med å utføre vår revolusjonære plikt andsynes folket i Chile.

Leve den internasjonale, marxist-leninistiske kommunistrørsla!

Leve den anti-fascistiske kampen til folket i Chile!

Leve Chiles Revolusjonære Kommunistparti!

15 februar 1976

(Omsett frå ei utgåve av Ediciones ML, Chile)

Pressekommunike fra sentralkomiteen i Argentinas Kommunistiske Parti (marxist-leninistene)

SOLIDARITET MED DET ARGENTINSKE FOLKET I KAMP!

**om det ultrareaksjonære militærkuppet
i Argentina 24. mars 1976.**

**Straks etter det ultra-
reaksjonære militær-
kuppet i Argentina
24. mars i år ga
Argentinas Kommunist-
tiske parti (marxist-
leninistene) ut et
manifest om situa-
sjonen.**

**Ei sammenfatning av
dette manifestet blei
sendt ut som presse-
kommunike fra sentral-
komiteen i partiet. Vi
gjengir her en over-
settelse av denne
sammenfatninga etter ei
portugisisk avis fra april
i år.**

**Argentinas Kommunist-
iske Parti (marxist-
leninistene), holdt sin
2. kongress i
januar/februar i år,
og skifta navn fra
Vanguardia Comunista.**

**På kongressen forutså
partiet at kuppet ville
komme, og forberdte
seg på å møte det
politisk.**

**I løpet av sommeren er
det kommet meldinger
om at partiet har innleda
væpna kamp mot den
nye fascistjuntaen.**

1. Den 24. mars ble det gjennomført et ultrareak-
sjonært militærkupp i vårt land. Vårt parti har i lang tid
sagt at dette kuppet måtte komme.

Med dette statskuppet, har generalene i de væpna
styrkene vist hva de er: De mest trufaste forsvarerne til de
herskende klassene og det argentinske folkets bødler.

Grunnen som militærlederne har lagt fram for å rett-
ferdiggjøre kuppet, er umoralskheten til den peronistiske
regjeringa. Men dette er bare munnsvær. Det er ikke tvil
om at de reaksjonære i peronist-regjeringa gjorde seg
skyldig i all slags umoralskhhet, men dette er ikke hva som
virkelig opptok de militære. Det som virkelig opptok dem
var de store stega framover som massekampen gjorde.
Deres virkelige mål er å forsøke å påføre det argentinske
folket et stort nederlag gjennom undertrykking. Dette er
de virkelige planene som skinner gjennom deres hand-
linger og erklæringer.

Etter at kuppet knapt nok var gjennomført, skyndte
militærjuntaen seg å plassere Argentina i «den vestlige og
kristne verden», ga garantier om å respektere de inngåtte
avtalene med utenlandske bedrifter og lovte å betale
gjelda til utenlandske kreditorer. Disse første tiltaka av-
slører klart dens anti-nasjonale tendens.

Juntaen har utslettet alle rester av demokrati.
Nasjonalkongressen (Parlamentet) ble stengt,
virksomheten til alle de politiske partiene ble suspendert
og *forbød* vårt partis og andre venstrekrefters
virksomhet. De grep inn i ledelsen for LO (CGT) og i
mange fagforeninger. All foreningsvirksomhet ble for-
budt, og streikeretten er annullert.

På den andre sida, er det innført forhåndssensur på alle
aviser og naturligvis er de politiske partienes aviser blitt
forbudt. Valgene som var fastsatt til 12. desember ble an-

SOLIDARITET MED DET ARGENTINSKE FOLKET I KAMP!

nullert. De hadde som formål å fornye alle valgbare organer i landet. Det er opprettet militærtribunaler for å dømme alle som gjør opprør mot diktaturet, skjerper alle straffer (for eksempel gir de ti års fengsel for bare å oppfordre til streik). De har vist sin beslutning om å så terror ved å utstede et dekret om dødsstraff.

I et manifest som vårt parti gjorde kjent om morgenen den 24. mars, så slo vårt parti fast at Militærjuntaen gjennomførte disse tiltaka for å «åpne vegen til å forfølge alle argentinere som forsvarer fedrelandet og som håper på demokrati, for å undertrykke, avskjedige og fengsle alle arbeidere som hever røsten mot fattigdommen.»

Manifestet fortsetter: «Om vi manglet fakta for å karakterisere dette militærkuppet, er det nok å se på de siste handlingene til dem som gjennomførte kuppet. Det er de samme væpna styrkene som har plyndret de fattiges boliger, fengslet folkets beste sønner, voldtatt deres koner og døtre osv. Det er de samme styrkene som, uten noen som helst lov om dødsstraff, skjøt ned og drepte de 40 fattige innbyggerne i Monte Ghingolo. Det er de samme som hver eneste dag maskert kidnapper argentinere som aldri mer dukker opp. Det er de samme som, for å sitere øverstkommanderende for hæren, general Jorge Videla, sa at «i Argentina vil det dø så mange personer som trengs for å innføre orden». Ingen behøver å tvile på at det nettopp er blitt gjennomført et kupp for å etablere et jernhardt antisjonalt, anti-demokratisk og anti-folkelig diktatur.»

2. Statskuppet ble nøye forberedt av de viktigste fraksjonene av den pro-imperialistiske reaksjonen. For disse jobbet åpent de store monopolistforetaka og gods-eierne organisert i APEGE (noe liknende som NAF i Norge — red.), den reaksjonære pressa som tjener de forskjellige sektorene av oligarkiet (dagsavisene *Clarín*, *La Prensa*, *La Nación*), politikerne uten innflytelse, knyttet til USA-imperialismen og de europeiske imperialistene, som Alsogaray, Manrique og Frondizi.

I kommunikeet til vårt parti fra den 24., ble det sagt: «Det som fins av den svarteste og mest forhatte reaksjon, samlet seg foran dette kuppet. Det er dem som roper seier.»

3. Framrykningen til de militære som gikk forut for statskuppet, ble lettet av den reaksjonære politikken til Peronistregjeringa. Denne regjeringa, med samme kontra-revolusjonære mål for øye som de militære, gikk tilbake på sine påbud ett for ett. Samtidig undertrykte Peronistregjeringa de folkelige krava om nasjonal uavhengighet, demokrati og velferd uten å nøle. Kommunikeet til vårt parti den 24. mars bekrefter: «Trist slutt på denne regjeringa, som ble styrtet av dem den alltid respekterte, og forkastet totalt av et folk som knapt to år tidligere massivt stemte på dem.»

Peronistregjeringa viste sin totale servilitet ved at den forhandlet om å inneha makta like til siste øyeblikk. De gikk like til å foreslå for de væpna styrkene muligheten av å følge en liknende veg som Bordaberrys diktatur i Uruguay. Også virksomheten til de argentinske revisjonistene og dens følgesvenner lettet dette reaksjonære kuppet. De unnlot aldri å rose de påståtte demokratiske og konstitusjonelle dydene til de høge militære lederne. De kronet sin aktivitet med å appellere

til at en ikke gjorde motstand mot militærkuppet da det skjedde.

4. Folket i Argentina har gjennomført store streiker og demonstrasjoner mot peronistregjeringa før kuppet. Både i Buenos Aires, Rosario, Santa Fe og andre byer, krevde arbeiderklassen gjennom streiker, demonstrasjoner og store møter at Isabel Martinez' regjering skulle gå av og at en straks skulle holde valg. Samtidig uttalte en seg mot statskuppet.

Straks dette ble gjennomført, ble det satt igang streiker i Cordoba, Buenos Aires og andre byer. Men forræderiet til peronistlederne i CGT (det argentinske LO — red.), som kapitulerte åpent, og ikke-motstandsholdninga som ble forsvart av revisjonistene og de småborgerlige bevegelsene under dens innflytelse, som ERP og Montoneros (to bygeriljagrupper — re.), fungerte som en bremse, og forhindret at motstandskampen spredte seg. Vårt parti oppfordret folket til motstand og appellerte til streik om morgenen den 24. I vårt manifest ble det sagt at «streiken bør åpne for en brei kamp som fører fram til at militærdiktaturet blir styrtet og opprettelsen av ei folkeregjering av alle krefter som er motstander av militærdiktaturet, og som vil gjennomføre allminnelige valg i landet.»

5. Uten tvil åpner det seg nå en meget vanskelig tid for det argentinske folket. Militærdiktaturet vil forsøke å få arbeiderklassen til å knele for at de skal få igjennom sin plan om å overlate landet til de utenlandske monopolene, og sult og elendighet for folket.

Men samtidig er de tidligere og de siste erfaringene ei kilde til store lærdommer for folket, som i løpet av ei kort tid har sett at peronistregjeringa fullstendig har avslørt seg som en tjener for storborgerskapet, og har ennå en gang kunnet bekrefte den forræderske politikken til revisjonistene. I denne situasjonen vil massenes tiltru til vårt Kommunistiske Parti (marxist-leninistisk) vokse. Derfor ser vi optimistisk på framtida.

Vårt partis manifest av 24 mars reflekterte dette synspunktet: «De militære kan se sterke ut, men i virkeligheten er de svake. De har alt mislyktes flere ganger i forsøka på å lure det argentinske folket, og de vil mislykkes igjen. Det er folket som har virkelig styrke, sjøl om det kan synes svakt. For hver dag som går, vil fienden svekkes og folkets motstand vil bli stadig sterkere. De vil ønske å forby streikeretten, men folket vil streike. De vil ønske å forby møter, men folket vil holde møter, og før eller seinere vil det utøve sin grunnlovsmessige rett til å bruke våpen for å forsvare fedrelandet, velte usurpatorene og bygge opp et nytt demokratisk og folkelig Argentina.

6. Argentinas Kommunistiske Parti (marxist-leninistene) appellerer til kameratene og vennene og til verdens folk om breiest mulig solidaritet med det argentinske folkets kamp mot det nye militærdiktaturet, som vil forsøke å drukne i blod folkemassenes higen etter frigjøring.

(Omsatt fra portugisisk fra Lisboa-avisa *Bandeira Vermelha*, nr. 15, 29. april 1976)

KINA: SIGERRIK KAMP MOT REISE EIN HØGREVIND

I dette året har kommunistpartiet i Kina gjennomført ein sigerrik kampanje mot høgreavvikarar som har freista å reisa ein høgrevind mot resultata frå kulturrevolusjonen. Her prentar vi eit utval viktige artiklar i samband med denne striden.

Å GJØRE OM KORREKTE AVGJØRELSE GÅR MOT FOLKETS VILJE

***Lederartikkel i Folkets Dagblad
10. mars 1976.***

Under ledelse av sentralkomiteen i partiet med formann Mao i spissen har det utvikla seg en stor, seierrik kamp over hele landet for å slå tilbake høyrevinden som er blitt reist for å gjøre om riktige avgjørelser.

Vår store leder formann Mao pekte nylig på følgende: «Å gjøre om korrekte avgjørelser går mot folkets vilje». Formann Maos ord uttrykker fullt ut det sterke ønsket i det arbeidende folket om å slåss mot gjenreisning av kapitalismen og tilbakeslag og å gå beslutsomt framover for å fortsette revolusjonen. De avdekket også den reaksjonære naturen til den personen i partiet som går den kapitalistiske vegen og ikke angrer feila han har gjort. De er en inspirasjon for hele partiet, hele hæren og folket i hele landet når det gjelder å ta enda mer aktivt del i kampen mot høyrevinden som sikter mot å gjøre om korrekte avgjørelser.

Denne kampen er blitt egla fram av borgerskapet. Høyrevinden som sikter mot å gjøre om korrekte avgjørelser blei piska opp en gang i fjor sommer. De som gjorde det, satte seg imot å ta klassekampen som nøkkelleddet, og tukla med partiets grunnleggende linje. De gikk imot den proletariske revolusjonen i utdanninga og i litteratur og kunst og den sosialistiske revolusjonen i vitenskap og teknikk. De vendte seg mot tre-i-ett-kombinasjonen av gamle, middelgamle og unge, de nye sosialistiske tinga på forskjellige fronter og Den store proletariske kulturrevolusjonen, og de forsøkte å gjøre om den riktige vurderinga av kulturrevolusjonen og få gjort opp sitt mellomværende med den. De hadde en teori og et program som rettesnor for de aktivitetene de organiserte for å få gjort om korrekte avgjørelser. De retta spydodden mot vår store leder formann Mao, mot den

FREISTNADENE PÅ Å

revolusjonære linja hans og mot massene av revolusjonære mennesker. Hvis ikke denne høyrevinden får motbør og blir slått tilbake, ville ikke det være det samme som å finne seg i at revisjonismen fikk spre seg fritt og at kapitalismen blei gjenopprettet?

Massediskusjonen som starta ved Tsinghua-universitetet har gitt denne høyrevinden et ordentlig trykk. Dette har fryda folket og har høsta entusiastisk støtte og jubel fra folk fra alle nasjonaliteter i landet vårt. De revolusjonære massene og de revolusjonære kadrene har gått alvorlig til verks for å studere erfaringene fra Tsinghua-universitetet. Under ledelse av partiet har de kritisert «å ta de tre direktivene som nøkkelleddet¹ og har dermed isolert de i partiet som har slått inn på den kapitalistiske vegen og har piska opp høyrevinden. Kjensgjerningene beviser at arbeiderne, bøndene og soldatene, dvs. folket som utgjør over 95 prosent av hele befolkninga, ønsker revolusjon og støtter sosialismen.

De ønsker ikke å bli undertrykt av høye herrer som praktiserer revisjonisme. Deres djupeste ønske er å følge den sosialistiske vegen, og den store proletariske kulturrevolusjonen svarer til de grunnleggende interessene deres. De ønsker å grunnfeste resultatene av seiren i den store proletariske kulturrevolusjonen og gjøre dem større, å begrense den borgerlige retten og gå framover i den sosialistiske revolusjonen. Å praktisere revisjonisme og å gjøre om på den riktige vurderinga av den store kulturrevolusjonen, det vil aldri bli godtatt av folkemassene.

Formann Mao pekte nylig på dette: *«Gjennom den sosialistiske revolusjonen kommer de i ilden sjøl. På den tida da jordbruket blei omdanna til samvirkelag var det folk i partiet som gikk mot det, og når det gjelder å kritisere den borgerlige retten, så faller det dem tungt for brystet. Dere holder på å gjøre sosialistisk revolusjon og så veit dere ikke hvor borgerskapet befinner seg. Det befinner seg midt i det kommunistiske partiet — de som har makt og som følger den kapitalistiske vegen. De som holdt seg til den kapitalistiske vegen går fortsatt på den kapitalistiske vegen.»* Denne skarpe marxist-leninistiske analysen til formann Mao summerer opp de historiske erfaringene fra den sosialistiske revolusjonen i Kina i de siste 20 åra og mer enn det, og den forsvarer og utvikler marxismen-leninismen. Den er et sterkt ideologisk våpen for oss når vi skal kjempe mot revisjonismen og hindre den fra å vokse fram, et sterkt ideologisk våpen når vi skal føre revolusjonen videre under proletarietets diktatur. Formann Mao peker her klart på at de som

følger den kapitalistiske vegen nettopp er borgerskapet i partiet i perioden med den sosialistiske revolusjonen. Fra samvirkebevegelsen fram til kritikken av den borgerlige retten har alle skritt vi har tatt for å rykke framover blitt møtt med motstand fra borgerskapet i partiet. I det sosialistiske samfunnet fins det fortsatt klasser, klasse-motsigelser og klassekamp og det fins fortsatt jordbunn og vekstvilkår som avler kapitalisme og borgerskap. Derfor vil det uvegerlig oppstå folk som følger den kapitalistiske vegen eller nye representanter for borgerskapet i partiet, og dette med at *«de som holdt seg til den kapitalistiske vegen går fortsatt på den kapitalistiske vegen»* vil komme til å opptre i lang tid framover. Den personen som piska opp høyrevinden som skulle gjøre om korrekte avgjørelser er akkurat den som fulgte den kapitalistiske vegen og fulgte Liu Shao-chi når det gjaldt å praktisere revisjonisme. Han gikk imot alle de revolusjonære sosialistiske bevegelsene før kulturrevolusjonen og blei kritisert under kulturrevolusjonen, men han nektet å forbedre seg. I ord erklærte han: «Jeg skal aldri gjøre om avgjørelsen», men straks han tok fatt på arbeidet igjen, falt han tilbake til feila og fortsatte å følge den kapitalistiske vegen. Folk som han har aldri vært marxister, men er borgerlige demokrater. Som formann Mao har pekt på, henger de igjen på trinnet med den demokratiske revolusjonen i ideologien sin. Sung Chiang i romanen «Vannkanten»² slutta seg nok til bondeopprørernes rekke, men han representerer like fullt godseierklassen. Akkurat på samme måten som han er de som følger den kapitalistiske vegen «kommunister» i navnet, men i virkeligheten representerer de det gamle og det nye borgerskapet i og utafor partiet. Vi må huske på at hovedmotsigelsen i hele den sosialistiske revolusjonens historiske periode er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, at revisjonismen er hovedfaren og at målskiva for revolusjonen er borgerskapet, i første rekke de personene i partiet som har makt og følger den kapitalistiske vegen.

Kampen som formann Mao har tatt initiativet til og som han leder for å slå tilbake den høyrevinden som sikter mot å gjøre om riktige avgjørelser, gjelder framtida til partiet og staten vår, ja, skjebnen deres. Etter at enhver stor historisk forandring har funnet sted vil det alltid måtte komme sanne folk som Konfutse som sto fram og prøvde å snu historia tilbake og gjenopprette den gamle ordninga. Slike folk vil alltid måtte oppstå i store revolusjoner som den store proletariske kulturrevolusjonen.

KINA: SIGERRIK KAMP MOT FREISTNADENE

Arbeidere og lærere ved verkstedet for elektroniske instrumenter ved elektronikk-avdelinga på Tsinghua Universitetet studentene som driver ed deltids-arbeid og deltids-studier på verkstedet, holder et møte for å kritisere det revisjonistiske programmet med «ta de tre direktivene som nøkkel-leddet» som ble fallbudt av den uforbederlige kapitalist-tilhengeren i partiet.

Den kampen som går for seg nå står mellom å gjøre om korrekte avgjørelser og å kjempe mot at avgjørelsene blir omgjort, mellom å gjenopprette den gamle ordninga og å kjempe mot gjenoppbygging. Den fører videre og utdyper kampen mellom formann Maos proletariske revolusjonære linje og den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja til Liu Shao-chi og Lin Piao og fører videre og utdyper den store proletariske kulturrevolusjonen. Slike kamper vil fortsette i framtida og vi må forholde oss nøkternt til dem.

Kampen mot høyrevinden som er blitt reist for å gjøre om korrekte avgjørelser blir satt i verk under ledelse av partikomiteene forskjellige nivåer. Ikke knytt kontakter og organiser ikke kampgrupper. Det er av vesentlig betydning å drive samvittighetsfulle studier av teorien om proletariatets diktatur, å studere formann Maos teser om klasser, klassekonflikter og klassekamp fra og med det 2. plenumsøtet i den 7. sentralkomiteen i Kina kommunistiske parti og de viktige instruksene hans om den store proletariske kulturrevolusjonen og om motangrepet mot høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser. En må skaffe seg en klar forståelse av den so-

sialistiske revolusjonens karakter, mål, oppgaver og utsikter. Ledende kadre må stå i første rekke i bevegelsen og ta ledelsen når det gjelder å studere, avsløre og kritisere og å gjennomføre motangrepet mot høyrevinden. Det er nødvendig å ha tru på massene, å stole på massene og være dristig i å reise massene. De må ta et fast grep om hovedinnretninga for kampen, skape enhet og rette kritikken skarpt mot den revisjonistiske linja til han som følger den kapitalistiske vegen og nekter å forbedre seg. De revolusjonære massene og de revolusjonære kadrene må huske på formann Maos lære om å «*hjelpe flere folk ved å oppdra dem og snevre inn angrepsmålet*» og å «*lære av feil i fortida for å avverge feil i framtida og kurerer sjukdommen for å berge pasienten.*» Når det gjelder de få ledende kadrene som har ført ut den feilaktige linja, er det nødvendig å hjelpe dem til å forandre på klassestandpunktet sitt og oppmuntre dem til å rette på feila sine. Vi må holde oss til prinsippet om å «*ta et grep om revolusjonen, fremme produksjonen og annet arbeid og forberede oss mot krig.*» Vi må gjøre en bedre jobb i alt arbeid, iberegna produksjonen i industri og jordbruk, være årvåkne mot klassefiender som prøver å lage trøbbel og

PÅ Å REISE EIN HØGREVIND

mot dem som prøver å sabotere produksjonen for å underminere revolusjonen. Det er nødvendig å fortsette å fremme stabilitet og enhet ved å kjempe for å slå tilbake høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser, og utvikle de store tinga som er oppnådd i den store kulturrevolusjonen og bevegelsen for å kritisere Lin Piao og Konfutse.

1. *Det tre direktivene* er tre direktiver formann Mao har gitt ved forskjellige anledninger om å studere teorien om proletaratets diktatur og kjempe mot revisjonismen og hindre at den vokser fram, om å skape stabilitet og enhet og å drive den nasjonale økonomien framover. Teng-Hsiao-ping — den personen i partiet som fulgte den kapitalistiske vegen og sikta mot å gjøre om korrekte avgjørelser — brukte knepet med å gjøre alle tre til nøkkelledet, dvs. stille dem likt. Om dette uttalte Mao Tsetung: «Hva for slags 'ta de tre direktivene som nøkkelledet'! Stabilitet og enhet betyr ikke å avskrive klassekampen. Klassekampen er nøkkelledet og alt annet er avhengig av det.» (Bl.a. sitert i Peking Review nr. 12.76 i artikkelen «Kina setter i gang en kamp mot ei revisjonistisk linje».) — Red.

2. «*Vannkanten*» er en klassisk kinesisk roman som blei ferdig utforma i tida mellom 1368 og 1644. Temaet er henta fra et bondeopprør som fant

La oss ta klassekampen som nøkkelledet og føre kampen mot høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser fram til siste slutt under ledelse av sentralkomiteen i partiet med formann Mao i spissen!

(Oversatt etter Peking Review 11.76.)

sted omkring Liangshanfjellet mot slutten av det nordre Sung-dynastiet (960—1127). Borgere og revisjonister har pleid å hevde at boka er ei lovprisning av bøndernes revolusjonære kamp. I virkeligheten er det ei bok som anbefaler kapitulasjonisme. Formann Mao har sagt at «Fortjennesten ved boka «Vannkanten» ligger nettopp i at den gir et bilde av kapitulasjon. Den tjener som læremateriell ved negativt eksempel for å hjelpe hele folket til å gjenkjenne kapitulasjonister.» (Sitert bl.a. i artikkelen «Kritikk av 'Vannkanten'» av Chu Fang-ming, Peking Review 9.76.) Sung Chiang er en av hovedpersonene i boka, en godseier som slutter seg til bondeoppstanden for å bruke kampen til sin egen fordel, ikke for å slåss mot keiseren og føydalismen. Denne boka er blitt grundig diskutert og kritisert blant massene i Kina det siste året, og har hjulpet mye til å avsløre karakteren til Teng Hsiao-ping.

FRÅ BORGARLEGE DEMOKRATAR TIL FOLK SOM GÅR DEN KAPITALISTISKE VEGEN

Av Chih Heng

Den djerpe striden som vår store leiar, Formann Mao, har gjort opptak til og leia for å slå attende høgre-avvikarvinden som gjorde om på rette avgjerder frå tidlegare, utviklar seg bra i dei ymse omkverva av overbyggnaden. Her er medrekna utdanning, vitenskap og teknologi og kunst og litteratur. Spyddoden i kritikken er retta mot den personen som vil gå den kapitalistiske vegen innafor partiet, han som nektar å gjera opp med feila sine. Det var han som også sette fram det revisjonistiske programmet som tala om «å ta dei tre påboda som nøkkelledet.»¹ Denne kampen er eit framhald og utdjuping av Den store proletariske kulturrevolusjonen. Han er endå ein stor styrkeprøve på den politiske og ideologiske fronten mellom proletariatet og borgarskapet, mellom sosialisme og kapitalisme og mellom marxisme og revisjonisme.

Gjennom denne kampen vil kadrane og massane sikkert få ei god opplæring i marxismen-leninismen. Mao Tsetungs tenking og høgja medvitte sitt om klassekampen

og kampen mellom dei to linene. Gjennom denne striden vil den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga i landet vårt ta eit sjumilssteg framover. Det er heilt sikkert.

Utdjupinga av det revolusjonære masseordskiftet har reist ei rad med tankevekkjande og eggjande spørsmål: Korleis kan det ha seg at somme folk som før var revolusjonære i den nydemokratiske revolusjonen no har vorte til slike som vil gå den kapitalistiske vegen i tidbolken for den sosialistiske revolusjonen? Kvifor vil han ikkje gå med på at det finst klassemotseiingar og klassekamp i det sosialistiske samfunnet? Kvifor går han mot å ta klassekampen som hovudlekken og såleis gå beint imot den lina som Formann Mao har staka ut for partiet vårt?

Klasseopphavet og dei ideologiske kjeldene til høgre- vinden kan vi finna ved å nytta oss av den marxistiske metoden for klasseanalyse. Ut frå dette kan vi dra nyttige lærdomar.

Det åttande plenumsnotet til den åttande Sentral-

KINA: SIGERRIK KAMP MOT FREISTNADENE

komiteen i Partiet fann stad i 1959. Her streka Formann Mao klart og tydeleg under at dei høgreopportunistiske delane i partiet aldri hadde vore proletære revolusjonære. Dei var for det meste borgarlege eller småborgarlege demokratar som hadde funne vegen inn i dei proletære og revolusjonære rekkjene. Dei hadde heller ikkje nokon gong vore marxist-leninistar, men følgde berre med inn i partiet. Den karen i partiet som fer den kapitalistiske vegen og nektar å gjera opp med feila sine, er også av dette slaget. Då han og andre folk av same ulla slutta seg til dei proletære revolusjonære rekkjene, tok dei med seg ideologien som høyrer det borgarlege demokratiet til. Då dei godtok dei ymse gradane av minimumsprogrammet til partiet, det vil seia programmet for den nydemokratiske revolusjonen, sette dei det ikkje i samband med maksimumsprogrammet til partiet, det vil seia å nå fram til sosialismen og kommunismen. Dei skjønar ikkje maksimumsprogrammet til partiet og er heller ikkje budde på å setja det ut i livet. Med andre ord: Verdsåskodinga deira er ikkje ei proletært kommunistisk åskoding, men eit borgarleg syn. Vidare så har ikkje dette borgarlege standpunktet og verdsåskodinga blitt omskapt i løpet av dei langdryge revolusjonære kampane. Då revolusjonene gjekk fram frå det nydemokratiske steget til den sosialistiske revolusjonen, heldt ikkje ideologien deira tritt med det revolusjonære framsteget. Heller tvert om. Sjølv om dei reint fysisk hadde gått inn i det sosialistiske samfunnet, så var det reint ideologisk framleis på det demokratiske revolusjonssteget. Dette gjorde at dei måtte koma i konflikt med den sosialistiske revolusjonen. Ja, dei kom beinveges i motstrid til han også. Det borgarleg-demokratiske standpunktet og den borgarlege verdsåskodinga representerer borgarskapet. Dette er også klasseopphavet og den ideologiske kjelda til høgrevinden som no blæs for å gjera om på avgjerder.

Den nydemokratiske revolusjonen og den sosialistiske revolusjonen, leia av Kinas Kommunistiske Parti er to revolusjonære steg som har heilt ulik karakter, mål og oppgåver. Den førstnemnde revolusjonen fann stad i det gamle Kina, eit halvkolonialt og halvføydalt samfunn. Den hovudmotseiinga som han sette seg som mål å løysa, var motseiinga mellom folkemassane, her medrekna arbeidarar, bønder, småborgarskapet og det nasjonale borgarskapet på den eine sida, og føydalismen og byråkratkapitalismen på den andre. Difor var det ein anti-imperialistisk og anti-føydal borgarleg demokratisk revolusjon av karakter. Oppgåva var å kasta av seg herreveldet til imperialismen, den føydale godseigarklassen og det byråkratiske komprador-borgarskapet i Kina og føra revolusjonen fram mot sosialismen, alt saman med arbeidarklassen i brodden.

I og med at den demokratiske revolusjonen vann fram, endra karakteren og hovudmotseiinga i det kinesiske samfunnet seg. Motseiinga mellom proletariatet og borgarskapet vart hovudmotseiinga i landet vårt. Denne motseiinga finst ikkje berre i heile samfunnet under eitt, men kjem også til uttrykk i partiet. Den sosialistiske revolusjonen vi arbeider mot, er ein revolusjon som proletariatet fører mot borgarskapet og alle andre ut-

bytarklassar. Spydspissen i revolusjonen er i hovudsak retta mot borgarskapet og personar i partiet som sit med makt og går den kapitalistiske vegen. Oppgåva for revolusjonen er å setja inn proletardiktaturet i staden for borgardiktaturet og bruka sosialismen til å slå ned kapitalismen. Gjennom lang og seig klassekamp skal vi litt etter litt skapa vilkår der det vert uråd for borgarskapet å vera til, eller umogeleg for eit nytt borgarskap å reisa hovudet. Til sist skal vi avskaffa alle klassar og setja kommunismen ut i livet. Då Folkerepublikken Kina vart skipa i 1949, var det eit uttrykk for at det nye sosialistiske revolusjonssteget var begynt.

Dersom den ideologien ein har, framleis blir ståande på det gamle stadiet og ser den sosialistiske revolusjonen få ein borgarleg-demokratisk synsstad, vil ein bli ein talsmann for borgarskapet. Då vil ein vera ein som går den kapitalistiske vegen og ei målskive for den sosialistiske revolusjonen.

Etter at den nydemokratiske revolusjonen hadde sigra i Kina, vart ideologien til ein del folk i partiet ståande på det demokratiske revolusjonssteget. Dei ynskte ikkje å halda fram med revolusjonen langsetter den sosialistiske vegen. Er ikkje dette sanninga om den personen i partiet som fer den kapitalistiske vegen og som ikkje vil forbetra seg? Han og følgjesveinane hans er redde for at den sosialistiske revolusjonen vil setja dei i skotlina og såleis få følgjer for privat eigedom og den borgarlege retten som dei held mykje av, og dei tradisjonelle ideane som dei ynskjer å halda ved lag. Dei er redde for at dette skal skipla det borgarlege klassestandpunktet og den borgarlege verdsåskodinga deira. Difor vert dei talsmenn for borgarskapet. Di djupare den sosialistiske revolusjonen går, di skarpere vert motseiinga mellom dei og revolusjonen. Endå skarpere vert også motseiinga mellom dei og arbeidarane og fattige og mellomstore bønder, for dei tviheld på å halda fram med revolusjonen. Ettersom den sosialistiske revolusjonen går framover, fell dei attende og går mot revolusjonen.

Det er nettopp den personene som går den kapitalistiske vegen og nektar å gjera opp med feila sine, som gjekk imot jordbrukssamykke og folkekommunar. Han støtta heller »ei ordning med faste inntekstkvotar for ein-skildhuslydar kvar for seg.» Seinare sette han seg opp mot Den store kulturrevolusjonen og heldt den revolusjonære masserørsla nede. Og no gjorde han det han kunne for å snu om på rette avgjerder og setja inn att kapitalismen på nytt.

Formann Mao har peika på «Revisjonsimen er ei form for borgarleg ideologi. Revisjonistane ser bort frå skilnadene mellom sosialisme og kapitalisme og nektar for at dei finst. Dei ser heller ikkje skilnadene mellom proletardiktaturet og borgardiktaturet. Det dei står fram med er i røynda ikkje den sosialistiske lina, men den kapitalistiske.» (*Tale som vart halden på Den nasjonale konferansen om propaganda-arbeid som Kinas kommunistiske parti skipa til.*)

Når det gjeld ideologi og klasseopphav, så er det borgarlege klassestandpunktet den borgarlege verdsåskodinga heilt i samsvar med revisjonismen. Opportunisme,

PÅ Å REISE EIN HØGREVIND

eller revisjonisme, er ein fraksjon eller tankeretning i arbeidarrørsla som representerer borgarskapet sine interesser. Det spesielle kjenneteiknet ho har er svik mot dei grunnleggjande interessene åt proletariatet og overgjeving til borgarskapet. Revisjonistane pratar heile tida om klasseforlik, dei meiner at klassekampen vil døy ut og snakkar om teorien om produktivkreftene ut frå eit borgarleg klassestandpunkt. Heile tida brukar dei desse revisjonistiske villfaringane til å gå imot den klassekampen som proletariatet fører mot borgarskapet og går imot proletardiktaturet. Det går ei bein line frå Bernstein og Bresjnev til Liu Shao-chi og Lin Piao. Dei for åt på same måten alle ihop. Slik er det også med personen som går den kapitalistiske vegen og har nekta å retta opp at det han har gjort gale. Han sette fram det revisjonistiske programmet om «å ta dei tre påboda som nøkkelleddet». Han hevda også teoriane om at klassekampen ville døy ut og om produktivkreftene. Dette går beint imot dei teoriane som marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking har om klassekamp og proletardiktaturet. Dette brukte han også til å rota seg inn i og undergrava den rørsla som var i gang for å studera teorien om proletardiktaturet og den kritikk/rørsla som var reist mot romanen Vasskanten². Både desse rørsleane var det formann

Mao som hadde starta og leia. Han brukte også dette programmet sitt til å skuva fram den revisjonistiske lina på fleire felt. All den meiningsløysa som kom fram på dei ulike områda for utdanning, vitskap og teknologi siste året kjem herifrå. Det same gjer dei galne tinga i litteratur og kunst og på andre omkverve som står i motstrid til den revolusjonære lina til formann Mao, Den store kulturrevolusjonen og dei nye tinga under sosialismen. Det kjem herifrå alt ihop. Han som har ein ideologi som står på steget til den demokratiske revolusjonen nektar for at det finst klassar, klassemotseiingar og klassekamp i den sosialistiske perioden. Då er han nøydd til å praktisera revisjonisme og.

Formann Mao har sagt: «Kva for bruk av dei tre påboda som nøkkelledd er dette! Stabilitet og einskap tyder ikkje at klassekampen skal strykast ut. Klassekampen er nøkkelleddet som alt det andre er knytta til.» Dette er ein gjennomgripande kritikk av det revisjonistiske programmet som talar om «å ta dei tre påboda som nøkkelleddet.» Vi har vunne store singlar i sosialistisk revolusjon dei siste 20 åra og vel det, men klassekampen har ikkje døydd ut. Medlemmer av den nedkjempa klassen har vi rundt oss enno. Denne klassen eksisterer enno. Han kjempar for og drøymmer om å koma seg opp att.

KINA: SIGERRIK KAMP MOT FREISTNADENE

Borgarskapet og småborgarskapet finst enno. Store hopar med intellektuelle som ikkje er blitt skikkeleg omdanna har vi enno. Makta i vanen og sedvanlege innverknader frå småprodusentar finst enno. Dei dreg framleis etter seg borgarskap og kapitalisme. Er ikkje dette ting som alle kjenner til? Fekk ikkje folk seg ein alvorleg støkk då dei såg den undergravingsverksemda som dei partifiendslege klikkane rundt Liu Shao-chi og Lin Piao dreiv emd? Dei var agentar for borgarskapet innafor partiet. Dei prøvde å kasta proletardiktaturet og setja inn att kapitalismen. Er ikkje dette at det er kome fram nye borgarlege element i partiet, slike som Lin Piao og hans likemenn, ein grundig lærepenge for oss? Korleis kan det då seiast at klassekampen er døydd ut, når vi har slike tilhøve som dette? Slike folk som den personen i partiet som fer den kapitalistiske vegen som ikkje vil gjera opp med det galne han før har gjort, vil i grunnen ikkje få slutt på klassekampen, når dei kjem med slike idear som «å ta dei tre påboda som nøkkelleddet» og snakkar om at klassekampen og teorien og produktivkreftene er døde. Det dei i røynda er ute etter, er å sløkkja den kampen som proletariatet fører mot borgarskapet og kjempa mot proletariatet på vegner av borgarskapet. Dei let som om dei ynskjer stabilitet og einskap og vil auka produksjonen. Det dei verkeleg vil er å kasta vekk proletardiktaturet og innføra kapitalismen på nytt. Den revisjonistiske lina deira er i røynda det stikk motsette av stabilitet, einskap og sosialistisk produksjon.

Etter at den demokratiske revolusjonen vann fram, står saka slik at det anten gjeld om å stogga revolusjonene på det gamle steget og ikkje gå vidare framover, eller å stå på med arbeidet for den sosialistiske revolusjonen og arbeida fram mot målet vårt, som er kommunismen. Dette

vil då seia at anten får ein halda fram med å gjera revolusjon mot borgarskapet eller så får ein la vera. Her ligg dei grunnleggjande skilnadene mellom proletære revolusjonære og borgarlege demokratar, og mellom marxistar og revisjonistar. Kampen mellom dei to linene innafor partiet i den sosialistiske perioden går akkurat på dette her.

Kvifor går den personen i partiet som går den kapitalistiske vegen og som nektar å gjera opp med feila sine, så hardt ut mot Den store kulturrevolusjonen? Kvifor ser han på dei nye tinga i sosialismen som kom ut av Den store kulturrevolusjonen som ein tagg i kjøtet sitt, noko som ein for alt i verda må kvitta seg med? Kvifor er han så motviljug mot å gå bort frå alt slags kapitalistisk og revisjonistisk rusk og rask som vi skilde oss bort frå under Den store kulturrevolusjonen? Kvifor er han så ivrig etter å setja dette inn att? Jau, dette er fordi, som formann Mao har sagt: «den store kulturrevolusjonen er eigenleg ein stor politisk revolusjon som vert gjennomført under sosialismen og dei vilkåra som finst der. Det er ein revolusjon utført av proletariatet mot borgarskapet og alle andre utbytande klassar.» Denne store revolusjonen traspadei to borgarlege hovudkvartera til Liu Shao-chi og Lin Piao og kritiserte den revisjonistiske lina deira. Dei folka som gjekk den kapitalistiske vegen kom i skotlina, og borgarskapet i partiet vart skyteskiva for revolusjonen. Ideologiane til borgarskapet og alle andre utbytarklassar vart kritiserte. Kulturrevolusjonen må også utdanning, litteratur og kunst og andre delar av overbyggnaden som ikkje var i samhøve med den sosialistiske grunnvollen i økonomien. Alt dette går beint imot dei borgarlege interessene som dei personen i partiet som går den kapitalistiske vegen nektar å gjera opp med feila sine og den kapitalistiske vegen han trår etter å gå, står for. Ut frå dette er det ikkje til å koma utanom at slike folk som han vert motstandarar av Den store kulturrevolusjonen.

Fødselsmerka frå det gamle samfunnet held seg i det sosialistiske samfunnet. Slik er det t.d. med den saka som gjeld borgarleg rett og dei tre hovudskilnadene, mellom arbeidar og bonde, by og land og mellom kropps- og andsarbeid. Desse skaper det jordsmonnet og dei vilkåra som skal til for at borgarskapet og kapitalisme skal koma opp. Den langsiktige oppgåva under sosialismen er å halda att på borgarleg rett og smått om senn viska ut leivningane frå det gamle samfunnet. Til djupare ned den sosialistiske revolusjonen går, til meir om å gjera er det for oss å fremja denne saka og setja oss føre å fullføra henne.

Formann Mao har streka under: «Vi praktiserer eit slags varesystem i landet vårt no. Lønssystemet er ulikt også, slik som i den åttedelte lønsskalaen, og så bortetter. Under proletardiktaturet må slike ting berre bli stramma inn. Om slike folk som Lin Piao difor kom til makta, vil det vera nokså lett for dei å rigga til det kapitalistiske systemet. Difor lyt vi lesa meir i dei marxist-leninistiske verka.»

Denne rettleiinga frå Formann Mao speglar av det ynskjet og dei krava som proletariatet og det revolusjonære folket har for å skuva den sosialistiske revolusjonen frametter. På same tida reiser ho redsle og motstand frå

Oppteken med studium av revolusjonær teori. Av Chu Teh-ching.

PÅ Å REISE EIN HØGREVIND

folk som har ein ideologi som enno står på det demokratiske revolusjonssteget. Dei vil helst halda på desse grunnleggjande sidene ved den borgarlege retten. Desse folka kjem i opposisjon når revolusjonen råkar dei direkte ved å skjera inn på dei sidene ved den borgarlege retten som dei ynskjer å halda oppe. Kvifor hatar denne personen som fer den kapitalistiske vegen og nektar å gjera ting godt att, dei nye sosialistiske tinga som stramar inn på borgarleg rett på ymse område? Kvifor held han borte kritikken av dei materielle tildriva og sensurerer kritikken av det synet som ser på kunnskap som privat eigedom? Og kvifor teier han i hel kritikken av andre idear som kjem frå borgarleg rett?

Kvifor er han så redd for å reisa spørsmålet om å skjera inn på borgarleg rett, og kvifor er han så på død og liv imot dette? Jau det er fordi han representerer borgarskapet og gjerne vil verna om å styrka den borgarlege retten. Såleis ynskjer han å halda si hand om det grunnlaget som borgarskapet blir ala fram frå og overlever på, og utvida det.

Motvilje og motstand mot den sosialistiske revolusjonen som stammar frå ideologi som står på det demokratiske revolusjonssteget — dette er eit historisk fenomen som gong på gong har vist seg i partiet dei siste 20 åra og vel det. I 1953 vedtok partiet til dømes å setja i verk ein planleggingspolitikk for kjøp og marknadsføring. Dette er eit viktig steg når ein skal gå i gang med sosialistisk revolusjon og oppbygging. Den gongen var det folk i partiet som skar ut og gjorde hard motstand. Dei var kommunistar i namnet, men tala ut frå kapitalistiske kreftene i by og land mot den sosialistiske revolusjonen. I den tidbolken då samyrkelaga i jordbruket vart utvikla, oppløyste Liu Shao-chi og hans likemenn massevis av samyrkelag og gjekk til åtak på rørsle. Det dei la planar om og gjorde var det heilt motsette av det bøndene ynskte og gjorde, og bøndene var hundrevis av millionar. I 1957 var det ei korrigeringskampanje i partiet. Då greip dei borgarlege høgrefolka tilføret og køyrde ut med eit vilt åtak på proletariatet. Samstundes var det folk i partiet som tala for eit borgarleg program som stava med det dei borgarlege høgrefolka stod for på den tida. I 1959 gjekk høgreopportunismen til Peng Teh-huai mot generallina til partiet og sa nei til det store spranget og folkekommunane. Enda ein gong syntet det seg kva for farge dei har slike som vart verande borgarlege demokratar. Desse folka prøvde å køyra fram eit kapitalistisk program og borgarlege slagord i tidbolken for den sosialistiske

revolusjonen. Dei måtte bli vaska bort av den straumen som følgde med den sosialistiske revolusjonen. Annleis kunne det ikkje gå.

Det er på ingen måte underleg at det framleis er somme i partiet som har ein ideologi som blir ståande på det demokratiske revolusjonssteget. Dei handsamar ting ut frå eit borgarleg standpunkt og ei borgarleg verdsåskoding. Det er heller ikkje rart at dette skjer under den sosialistiske revolusjonen. Partiet vårt er stort, ærerikt og korrekt. Under leiing av den store leiaren vår, formann Mao Tse-tung og den proletære revolusjonære lina hans, har revolusjonen vunne store sigrar under leiing av partiet. I lengre tid i fortida leia partiet revolusjonære rørsler som var borgarleg-demokratiske i grunnhått. Difor kom mange borgarlege og småborgarlege demokratar til å slutta seg til dei revolusjonære rekkjene og fortroppen i proletariatet. Mange som var blitt utdanna i marxismen-leninismen og hadde gått gjennom lange revolusjonære kampar, gjekk smått om senn bort frå det borgarlege verdsåskodinga si og godtok eller fostra fram det proletære standpunktet og den proletære verdsåskodinga. Men enno er det nokre få som har vorte djupt påverka av borgarleg ideologi. Dei har ikkje godteke utdanninga og omforminga som partiet har gitt, og standpunktet og verdsåskodinga deira er framleis det same. Borgarskapet finst framleis i det sosialistiske samfunnet, og den ideologien det har, vil nødvendigvis påverka visse folk som høyrer til i fortroppen i proletariatet. Desse folka vil såleis gå over til å bli borgarlege demokratar og revisjonistar. Verdsåskodinga deira er pukka nøydd til å gje seg uttrykk i politiske og ideologiske spørsmål på alle måtar. Ein kan ikkje venta det annleis heller. Når den sosialistiske revolusjonen rullar frametter, vil det alltid vera folk som strilyndt ynskjer å stogga han og snu han tilbake. Slike folk har vi sett tidlegare, dei finst no og, og dei kjem til å dukka opp i framtida.

Det proletære partiet lyt kjempa strid kampar mot slike freistnader på å omforma partiet og samfunnet i borgarskapet sitt bilete. Med adresse til dei kameratane som har gjort feil, så er den følgjestrengte politikken til partiet å: **«Læra av tidlegare feil for å unngå å gjera fleire i framtida, og lækja sjukdomen for å berga pasienten.»** I den kampen som går no skal vi framleis stå på denne politikken. Tolmodig skal vi hjelpa dei kameratane som har gjort feil slik at dei kan gjera det godt att. Såleis hjelper vi fram einskap og gjer arbeidet vårt godt.

(Omsett etter Peking Review 13.73)

1. Se note om «de tre direktivene» til artikkelen «Å gjøre om korrekte avgjørelser går mot folkets vilje» ovenfor.

2. Se note om «Vannkanten» til den samme artikkelen.

KINA: SIGERRIK KAMP MOT FREISTNADENE

KONTRAREVOLUSJONÆR- POLITISK EPISODE PÅ TIEN AN MEN—PLASSEN

**Av arbeider-bonde-soldatkorrespondenter og
redaksjonsmedlemmer i «Folkets Dagblad»**

Under dekke av en minnehøytid for den avdøde statsminister Chou under Ching Ming-festen, fikk en håndfull klassefiender i stand en organisert, overlagt og planlagt politisk episode på Tien An Men-plassen i hovedstaden tidlig i april. De holdt reaksjonære taler, hengte opp reaksjonære dikt og slagord, spredde reaksjonære løpesedler og agiterte for å bygge kontrarevolusjonære organisasjoner for åpen scene. Ved hjelp av antydninger og åpen kontrarevolusjonær tale skreik de at «Chin Shih Huangs¹ tidsalder er forbi». De heiste merket med støtte for Teng Hsiao-ping åpenlyst og retta spydodden direkte mot vår store leder formann Mao. De forsøkte å splitte sentralkomiteen i partiet og prøvde å forandre hovedkursen i den kampen som går for seg nå for å kritisere Teng Hsiao-ping og gå til motangrep mot høyreavvikersforsøket på å gjøre om på riktige avgjørelser. Og de tok del i kontrarevolusjonær virksomhet.

Den kontrarevolusjonære virksomheten nådde sitt topp-punkt 5. april. Om lag kl.8 blei en høytalerbil fra det kommunale kontoret for offentlig sikkerhet velta og karosseriet på bilen og høytaleren blei knust. Etter kl.9 samla mer enn 10.000 folk seg foran Folkets store sal. Da den var på sitt høyeste, var mengden på Tien An Men-plassen omtrent på 100.000 folk. Med unntak av en håndfull dårlige elementer som var oppsatte på å lage bråk, var mesteparten av folka forbipasserende som kom bort diit for å se hva som skjedde. Noen av menneskene sto rundt minnesmerket over folkets helter. Flertallet var samla på vestsida av plassen nær den østre inngangen til Folkets store sal. Et dusin unge mennesker blei omringa og banka opp av noen dårlige elementer og fikk kutt og merker etter slag i hodet så blodet rant nedover de hovne ansiktene deres. Rampen ropte: «Slå dem i hjel! Slå dem i hjel!» En vaktssoldat som prøvde å stoppe rampen ved å snakke dem til rette fikk revet av merket sitt, uniforma hans blei revet i stykker og han blei slått i ansiktet så han blødde. De dårlige elementene brølte: «Hvem kan få situasjonen under kontroll? Ingen i sentralkomiteen kan det. Om han kom i dag ville han ikke greie å dra tilbake igjen!» Den kontrarevolusjonære frekkheten deres var helt uten

tøyler. Massene blei rasende på dem og mange av dem sa: «Helt siden frigjøringa har Tien An Men-plassen alltid vært plassen der vår store leder formann Mao har hilst paradene til de revolusjonære massene. Vi finner oss absolutt ikke i slik kontrarevolusjonær oppførsel som den som finner sted her!» Flere hundre fra arbeidermilitsen som gikk opp trappa til Folkets store sal for å stå vakt der blei splitta opp i smågrupper av rampen. De ropte reaksjonære slagord gang på gang og banka rått opp alle i mengden som vendte seg mot dem. Noen av dem som blei banka opp blei slept avsted til minnesmerket og tvunget til å knele ned og «bekjenne sine synder».

Kl.11.05 strømmet mange folk mot Museet for kinesisk historie på østsida av Tien An Men-plassen. En kvinnelig kamerat som gikk fram for å få dem til å gi seg blei maltraktert med det samme. Akkurat da storma en gjeng med dårlige elementer brakka til Folkets frigjøringshær ved klokketårnet i det sørøstre hjørnet av plassen. De slo inn døra, brøt seg inn i bygningen og besatte den. Noen få dårlige elementer med kortklipt hår snudde seg rundt for å egle opp folk og skreik seg hese i en transistormegafon. Nærmere middag kunngjorde noen av bråkmakerne at det var oppretta noe de kalte en «komite av folk fra hovedstaden for å minnes statsministeren». Et dårlig element med briller var frekk nok til å melde at kontoret for offentlig sikkerhet måtte svare før det hadde gått ti minutter. Han trua med at hvis krava deres ikke blei oppfylt, ville de knuse det lokale kontoret for offentlig sikkerhet.

Klokka 12.30 marsjerte soldatene fra Folkets frigjøringshær som hadde vaktteneste på Tien An Men-plassen i formasjon mot brakka si for å holde vakt ved den. De dårlige elementene som lagde bråk ropte for å egle soldatene på seg: «Folkehæren skal stå på folkets side!» og «De som er lurt med av andre er uskyldige!» Seinere velta de en personbil fra Shanghai og satte fyr på den. Brannfolka og vaktene fra Frigjøringshæren som kom til unnsetning blei sperra av og en brannbil blei ødelagt. Disse dårlige elementene sa at å slukke brannen ville si å

PÅ Å REISE EIN HØGREVIND

Gnister av glede. Av Teng Kai-pi, Lin Jang-yu og Chang Sheng.

«undertrykke massebevegelsen». Flere medlemmer i bran-korpset blei slått så de blødde.

Kl.12.45 kom det en avdeling fra folkets politi som forsterkning. Men de og blei håna og stansa. Luene til flere politifolk blei revet av dem og kasta i været. Det var tilmed noen som kasta kniver og dolker mot folkets politi. Flere politimenn blei omringa og banka opp.

Om ettermiddagen blei sabotasjevirksomheten til denne handfullen med kontrarevolusjonære enda villere. De brente opp fire motorkjøretøyer som kom med vann og mat til arbeidermilitsen som hadde tjeneste eller hørte til kontoret for offentlig sikkerhet. Omtrent kl.17 brøt denne gjengen med dårlige elementer seg inn på brakka igjen, bortførte vaktene og julte dem opp, slo inn vinduene og dørene i første etasje og plyndra alt de fant i romma. Radioer, ulltepper, laken, klær og bøker blei kasta på bålet av denne gjengen med kontrarevolusjonære. De brente også opp dusinvis av syklene til arbeidermilitsmenn fra Peking, og slo dem i stykker. Det steig svart røyk til værs midt oppe i et surr av kontrarevolusjonære skrik og rop. Nesten alle vindusrutene i brakka blei knust. Så satte de fyr på brakka.

De revolusjonære massene viste et veldig hat mot denne kontrarevolusjonære politiske episoden. Men handfullen

med dårlige elementer følte seg like kjekke og sa: «Det viser massens styrke». De gikk så langt i frekkhet at de sa at «situasjonen har nå kommet ut av kontroll og det hjelper ingen ting om det blir kalt inn et regiment eller en hær engang,» og så videre i det vide og det breie, for å vise hvor tøylesløs den reaksjonære frekkheten deres var.

Hør her hvordan disse kontrarevolusjonære folka brukte et grenseløst dekadent og reaksjonært språk og prøvde seg med knepet med antydninger for å gå ondskapsfullt til angrep på vår store formann Mao og andre ledende kamerater i partiets sentralkomite og baktale dem:

«Djevlene hyler mens vi øser ut vår sorg, vi gråter, men ulvene ler. Vi øder vårt blod til minnet om helten. Vi løfter våre panner, vi tar våre sverd ut av skjeden. Kina er ikke lenger den fordums Kina, og folket er ikke lenger hyllet i skjær uvitenhet. Svunnet for alltid er føydalsamfunnet til Chin Shih Huang. Vi tror på marxismen-leninismen, til helvete med de lærde som tapper krafta av marxismen-leninismen! Det vi ønsker er ekte marxismen-leninisme. For den ekte marxismen-leninismens skyld frykter vi ikke å utgyte vårt blod og legge ned våre liv. Den dagen moderniseringa på de fire områdene² er gjen-

KINA: SIGERRIK KAMP MOT FREISTNADENE

nomført, vil vi komme tilbake for å by fram våre drikk-offer og offergaver.»

Ropa til disse kontrarevolusjonære folka om å bekjempe «Chin Shih Huang og kreve «ekte marxismeleninisme» var tvers igjennom kontrarevolusjonær agitasjon, i det samme sporet som det språket som blei brukt i planen Lin Piao la for et kontrarevolusjonært statskupp, *Utkastet til prosjekt «571»*³. De kontrarevolusjonære retta spydodden mot vår store leder formann Mao og sentralkomiteen i partiet under formann Maos ledelse og lovpriste den kontra-revolusjonære revisjonistiske linja til Teng Hsiao-ping. Dermed la disse folka sitt kontrarevolusjonære mål om å praktisere revisjonisme og gjenreise kapitalismen i Kina enda mer nakent.

De siste få dagene skreiv ikke disse elementene bare reaksjonære dikt, men satte også opp reaksjonære plakater. De lovpriste Teng Hsiao-ping og prøvde å utnevne ham til å spille den samme rollen som Nagy, anføreren for den kontrarevolusjonære episoden i Ungarn. De snakka over seg om at «med Teng Hsiao-ping i ledelsen for arbeidet i sentralkomiteen har kampen vunnet avgjorte seire» «til stor glede for folket i hele landet». De kom med de tarveligste baktalelser og sa at «den såkalte kampen mot høyreavviket som har gått for seg i det siste er noe en handfull karrierister har fått i stand for å gjøre om riktige avgjørelser.» De gikk åpent ut mot den store kampen som er innleda og leda av formann Mao for å slå tilbake høyreavvikersforsøket på å gjøre om riktige avgjørelser. Den kontrarevolusjonære frekkheten deres var så oppblåst som den kunne bli.

Men den dagen da disse kontrarevolusjonære elementene gikk over styr blei den samme som dagen da de møtte sin undergang. De gikk mot folkets vilje, og derfor blei de fullstendig isolert. Da disse dårlige elementene lagde bråk og dreiv med vold og sabotasje, var det mange revolusjonære mennesker som marsjerte modig fram for å fordømme de kontrarevolusjonære gjerningene deres og kjempa mot dem. Arbeidermilitsen i Peking, folkets politi og soldater på vaktteneste på plassen og revolusjonære mennesker som var til stede på dette tidspunktet samarbeidde nært med hverandre og kjempa modig for å forsvare formann Mao, sentralkomiteen i partiet, den revolusjonære linja til formann Mao og den store hovedstaden for vårt sosialistiske moderland.

Da en handfull dårlige elementer satte fyr på brakka igjen kl.17, slokka vaktsoldatene brannen med sine egne liv som innsats. Mer enn hundre mann fra arbeidermilitsen i Peking blei såra, et dusin av dem alvorlig, mens de verna Folkets store sal. Seks vaktsoldater blei bortført og mange blei såra. Folkets politi var utsatt for farer, men kjempa utholdende. Enda brakka var beleira og ilden oppslukte annen etasje, holdt ledende kamerater fra kommandoavdelingen i arbeidermilitsen i Peking ut i kampen i tredje etasje. I dette kritiske øyeblikket blei sentralbordoperatøren sittende rolig og sendte meldinger om hendingene til de ledende avdelingene som hadde med saka å gjøre.

Kl.18.30, etterat talen til kamerat Wu Teh var sendt ut over radioen⁴, gikk mesteparten av tilskuerne og de massene som var blitt narra, hurtig hvert til sitt. Men en handfull kontrarevolusjonære fortsatte å yte desperat motstand og hengte opp enda noen reaksjonære dikt omkring minnesmerket over folkets helter. Tre timer seinere kom det en ordre fra den kommunale revolusjonære komiteen i Peking, og titusenvis mann fra arbeidermilitsen i samordning med vakter fra Folkets frigjøringshær gikk beslutsomt til verks og tvang igjennom proletarisk diktatur. De heltmodige mennene fra Pekingmilitsen marsjerte modig i rekker inn på Tien An Men-plassen med høy moral og gikk til mektige motangrep. De omringa de dårlige elementene som fortsatte med å lage bråk og begå forbrytelser i nærheten av minnesmerket over folkets helter. De tok de aktive forbryterne og de ledende mistenkte i varetekt for å forhøre dem. Ansikt til ansikt mot det mektige proletariske diktaturet kunne ikke handfullen med styrløse urostiftere stå imot et eneste slag. De krøp sammen og skalv som bortkomne bikkjer. I all hast ga noen fra seg dolkene, knivene og skrivebøkene sine, som de hadde skrevet ned de reaksjonære dikta i. Flere lovbytere som dro dolkene sine i et forgjeves forsøk på å sette i gang en kamp på siste skanse, fikk den straffa de fortjente. De revolusjonære massene og folket i hele byen støtta den revolusjonære aksjonen til arbeidermilitsen i Peking, folkets politi og vaktene fra Folket frigjøringshær med hele sitt hjerte og hilste den med bifall.

(Arbeider-bonde-soldat-korrespondenter og redaksjonsmedarbeidere i «Folkets Dagblad».)

— Oversatt etter Peking Review 15.76

NOTER

1. *Chin Shih Huang* kinesisk keiser (259—210 f.Kr.). Navnet hans betyr den første keiser av Chin. Den mest framstående politiske representanten for den oppstigende godseierklassen i kampen mot slave-samfunnet i Kina. Var den første herskeren som forente Kina. (Peking Review har en grundig artikkel om ham i nr.50.74) I slagorda til de reaksjonære på Tien An Men-plassen er det Mao Tsetung det hentydes med under dette navnet.

2. *Moderiseringa på de fire områdene*: I Beretninga om regjeringas arbeid på den 4.nasjonale folkekongressen i januar 1975 nevnet Chou En-lai dette som det andre trinnet i den tredje femårsplanen: «det andre trinnet er å fullføre den omfattende moderniseringen av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi før slutten av århundret, slik at den nasjonale økonomien vår kommer til å rykke

framover i første rekke i verden.» (Folkerepublikken Kinas fjerde nasjonale folkekongress. Dokumenter. Forlaget Oktober 1975. s. 37.) Under høyrevinden hengte høyreavvikerne seg på dette og satte denne korrekte linja for utviklinga av økonomien opp mot hovedlinja om at klassekampen er nøkkelleddet.

3. «*Utkastet til prosjekt '571'*», betegnelsen Lin Piao sjøl satte på planen sin for statskupp i mars 1971. «571» er en kode for «væpna oppstand».

4. I radiotalen sin om ettermiddagen sa Wu Teh (medlem av politbyrået i sentralkomiteen) bl.a.: «I dag driver dårlige elementer hærverk og uro og setter i verk kontrarevolusjonær sabotasje på Tien An Men-plassen. revolusjonære masser må forlate plassen med det samme og ikke la seg bedra av dem.» (Se Peking Review 15.75, s. 4.)

PÅ Å REISE EIN HØGREVIND

VEDTAK I SENTRAL— KOMITEEN I KKP 7. juli 1976

VEDTAK I SENTRALKOMITEEN I KKP OM Å TILSETJA KAMERAT HUA KUO—FENG SOM FYRSTE VARAMANN I SENTRALKOMITEEN I KKP OG STATS MINISTER I STATS RÅDET

Etter framlegg frå vår store leiar formann Mao seier det politiske byrået i sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti seg samd i at kamerat Hua Kuo-feng vert tilsett som fyrste varaformann i sentralkomiteen i Kinas kommu-

nistiske parti og statsminister i statsrådet i Folke-republikken Kina.

*Sentralkomiteen i Kinas
kommunistiske parti,
7. april 1976.*

VEDTAK I SENTRALKOMITEEN I KKP OM Å SEIA OPP TENG HSIAO—PING FRÅ ALLE STILLINGAR BÅDE I OG UTAFOR PARTIET

Det politiske byrået i sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti har drøfta den kontrarevolusjonære episoden som fann stad på Tien An Men-plassen og framferda til Teng Hsiao-ping den siste tida. Det politiske byrået meiner at Teng Hsiao-ping-problemet har fått ein natur no som har gjort det til ei antagonistisk motseiing. Etter framlegg frå vår store leiar formann Mao seier det

politiske byrået seg samd i at Teng Hsiao-ping vert segd opp frå alle stillingar både i og utanfor partiet. Samstundes får han løyve til å halda på partimedlemskapen sin, slik at ein skal få sjå korleis han vil fara fram i framtida.

*Sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti,
7. april 1976.*

Prolétaires de tous les pays
et peuples opprimés,
unissez-vous !

AYDINUK

révolutionnaire prolétarienne

ORGANE CENTRAL DES MARXISTES-LENINISTES DE TURQUIE

AYDINUK

Hovudorgan for dei tyrkiske (marxist-leninistane)

DEN REVOLUSJONÆRE TENKINGA TIL MUSTAFA SUPHI SYNER OSS VEGEN I KAMPEN MOT DEI TO SUPERMAKTENE

**Frå den franske utgåva av bladet
AYDINUK, hovedorganet til dei
tyrkiske marxist-leninistane,
prentar vi ein artikkel om den
tyrkiske revolusjonære leiaren
Mustafa Suphi, ein av grunn-
leggjarane av kommunistpartiet
i Tyrkia.**

**Mustafa Suphi døydd i januar 1921.
I dag freistar dei tyrkiske
revisjonistane å ta han til inntekt
for seg. Artikkelen syner at namnet
hans tilhøyrer dagens
revolusjonære marxist-leninistar
i Tyrkia.**

Mustafa Suphi, den store føraren for proletariatet i Tyrkia fall saman med 14 kameratar som martyrar for kulene til det tyrkiske borgarskapet natta mellom den 28. og 29. januar 1921.

Den revolusjonære karakteren og dei leninistiske ideane åt Mustafa Suphi leiar på nytt striden til proletariatet i Tyrkia. Det revolusjonære minnet om han er planta inn i hjarto våre.

Trass i krokodilletårane dei feller har dei revisjonistiske renegatane sviki tenkinga åt Mustafa Suphi fullt og heilt. Revisjonistane har sviki Mustafa Suphi fordi dei har omvandla Tyrkias Kommunistiske Parti (TKP), føregangarorganisasjonen åt proletariatet i Tyrkia til ein klubb for borgarskapet. Revisjonistane har sviki Mustafa Suphi fordi dei er kollaboratørar for sosialimperialismen og fordi dei vender seg mot striden folka i verda fører. Revisjonistane har freista å fuska til dei leninistiske standpunkta som Mustafa Suphi står for når det gjeld imperialismen og når de gjeld krigen.

STOPP VERDSKRIGSHERRANE!

Mustafa Suphi har drege røynsler av den første imperialistiske verdskrigen som er svert viktige lærdomar for folket i Tyrkia. Han skreiv:

«Lat oss gjera alt som er mogleg for å gjera motstand mot verdskrigsherrane og mot imperialismen. Ingen

DEN REVOLUSJONÆRE TENKINGA TIL MUSTAFA SUPHI SYNER OSS VEGEN I KAMPEN MOT DEI TO SUPERMAKTENE

framand soldat til dei indre frontane i landet.» (Kampen for sosialismen.)

Idag er det atter basar i landet vårt, militære radarstasjonar for USA-imperialismen hald fram med å herska over landet vårt med alle middel. Og på den andre sida trengjer sosialimperialistane seg inn i landet vårt på ulike måtar.

Under desse vilkåra må vi venda oss mot baa supermaktene, mot dei to verdskrigsherrane, om vi vil gå fram på vegen til Mustafa Suphi. Vi må venda oss mot basane og soldatane som USA har planta i landet vårt og motinntrengjinga frå sosialimperialistane.

SETT DEG MOT AT LANDET DITT TEK I DEN IMPERIALISTISKE KRIGEN

Då han drog saman dei ulukkeleg lærdomane som ein hadde fått med røynsle frå den første imperialistiske verdskrigen, slo han fast:

«I dei 11 åra som har gått sidan den 15. juni (revolusjonen i 1908) har dei som gjeve seg ut for å tena nasjonen fått folket til å tena interessene til den imperialistiske krigen frå ein front til den andre på dei tre kontinenta. Men dei står i skuld for heile makta si og heile myndet sitt til dei ulukkelege arbeidarane og bøndene i Tyrkia som ber på vona om eit minstemål av fred og lukke. Dei har provosert fram krigar mellom dei underkua folkeslaga i denne nasjonen som var vener før, på grunn av hærtoka til ørknane i Jemen og i Arabia, til fjella i Kurdistan og i Albania. Og som alle desse katastrofane ikkje var nok, har dei drege folket vårt med i den store europeiske krigen.» (Til dei underkua arbeidarane og bøndene i Tyrkia.)

Likeeins i dag, under vilkår då fåren for en tredje verds- krig veks, dreg dei herskande kollaboratørklassane landet vårt inn i kampen dei to supermaktene fører om verds- herredømet og dreg landet vårt mot ein ny imperialistisk verds- krig. Det er atter arbeidarane og bøndene i Tyrkia som blir drepne ved frontane for interessene åt im- perialistane. Folket i Tyrkia har inga interesse av å ta del i ein krig som bryt laus mellom dei to supermaktene. In-

teressa til folket i Tyrkia er å slåst mot supermaktene som går til åtak på folka i verda.

For å gå framover på vegen til Mustafa Suphi i dag må vi venda oss mot den imperialistiske krigen og tena opp- byggjinga av ein verdsomfemnande einskapsfront mot dei to supermaktene. Men revisjonistane som talar varmt om Mustafa Suphi ønskjer at landet vårt skal hærtakast av dei sovjetiske sosialimperialistane og har planar om å set- ja inn eit sosialfascistisk diktatur.

SLEPP LAUS KRIGEN MOT DEI IMPERIALISTISKE HÆRANE SOM GÅR TIL ÅTAK PÅ LANDET

Mustafa Suphi kjempa på den eine sida mot den urett- vise, imperialistiske krigen og på den andre sida stødde han med heile hjarta sitt frigjeringskrigen som folket i Tyrkia førte (1919—1923), ein anti-imperialistisk krig un- der leiing av det nasjonale borgarskapet. Han rasa mot imperialistane som heldt landet vårt okkupert. Han vart drepent då han drog for å ta del i frigjeringskrigen til folket i Tyrkia.

For å gå framover etter den vegen Mustafa Suphi har drege opp må vi førebu oss på å verja landet og vi må halda heile folket vake mot at det kan koma ein okkupasjon frå den eine eller den andre av dei to super- maktene som strir om herredømet over landet vårt. Det er framfor alt svært viktig å klaga og fordøma dei revi- sjonistiske løgnene og riva maska av sosialimperialistane som siktat mot å herska over Tyrkia. Dersom ein av im- perialistmaktene går til åtak på landet vårt, vil vi revolu- sjonære i Tyrkia vita at vi må gje livet for å verja landet vårt og vi sluttat oss så sterkt vi kan til desse slagorda til Mustafa Suphi:

«SLEPP LAUS KRIGEN MOT HÆRANE TIL DEI IM- PERIALISTISKE REGJERINGANE SOM GÅR TIL ÅTAK PÅ LANDET OG FOLKET VÅRT. AR- BEIDANDE MENNESKE, GRIP BØRSA DYKKAR! GJER HAN GODT REIN OM DU VEIT KORLEIS DU SKAL BRUKA HAN, OG SKRIV DEG ELLES INN I DEI HEMMELEGE TRENINGSTROPPANE!»

På Sveriges kommunistiska partis andra kongress i år företogs en självkritisk granskning av förhållandet till det revisionistiska partiet VPK.

I 1973 års val utvecklades en högeropportunistisk linje som gick ut på att VPK var ett "progressivt" parti, en möjlig bundsförvant i kampen för den socialistiska revolutionen.

Genom att SKP och "Enad Vänster"-kampanjen, som initierats av partiet, framställde frågan om VPKs vara eller icke vara i riksdagen liksom regeringsfrågan som betydelsefull, undergrävdes stödet åt det kommunistiska partiet och en röst på SKP i valet framstod som "bortkastad".

Detta var objektivt ett angrepp på SKPs existens och hade kunnat förinta partiet om inte dess medlemmar nedkämpat den felaktiga linjen. Partiets andra kongress lade grunden till en omfattande och djup korrigering av linjen.

SKP GRANSKAR SJÄLVKRITISKT SITT FÖRHÅLLANDE TILL VPK

Ledningen för Vänsterpartiet kommunisterna vid tiden för valet 1973. Fr v CH Hermansson, Lars Werner och Tore Forsberg.

"Vi utsådde illusioner om dessa HERRAR"

Klipp fra Gnistan, 23 — 76, en omtale etter kongressen.

**15. — 19. april 1976
avholdt Sveriges
Kommunistiske Parti
sin 2. kongress. Vi gjengir
her et dokument som blei
sendt ut fra kongressen.
Det summerer opp de
viktigste resultatene
fra bla.a. den kritikken
kongressen vedtok av
høyrefeil i partiet
i perioden.**

Fra 2. kongress i Sveriges Kommunistiske Parti April 1976

SLUTT OPP OM SKP I KAMPEN FOR ET SOSIALISTISK SVERIGE!

Det skjer store forandringer i verden i dag. Folkenes kamp for nasjonal sjølråderett driver imperialismen på retrett. Landa i den tredje verden stiller opp på brei front til kamp mot imperialistisk utsuging og undertrykking. Klassekampen skjerpes uavbrutt i de imperialistiske landa.

De to supermaktene, Sovjetunionen og USA, er de viktigste hindrene for frigjøringa av folkene. De kjemper intenst seg imellom om verdensherredømmet og ruster febrilsk for krig. I dag er det særskilt den sovjetiske sosialimperialismen som er på offensiven.

— Den svenske arbeiderklassens kamp utvikler seg raskt, både i omfatning og betydning. Særlig betydningsfull er den omfattende streikebevegelsen: streiken blant reingjøringskvinnene, skogsarbeiderstreiken og det store antallet streiker i Metall det siste året. Også funksjonærlaga har gått ut i kamp for sine interesser.

Også innafor småborgerskapet, særskilt blant bønder og fiskere, har de første tegna på en bevegelse mot monopolkapitalen, staten og supermaktene kommet fram.

Monopolkapitalen og dens stat ruster for å slå ned denne bevegelsen i folket. De angriper de demokratiske frihetene og rettighetene, de gjennomfører nye lover mot fagbevegelsen og arbeiderbevegelsen, de angriper folkets økonomiske nivå med forskjellige midler, de forsøker direkte og gjennom sine politiske redskaper å styrke innflytelsen sin over arbeiderklassen og folket for å lede kam-

pen på avveger og de sprer en reaksjonær og dekadent kultur for å passivisere folket.

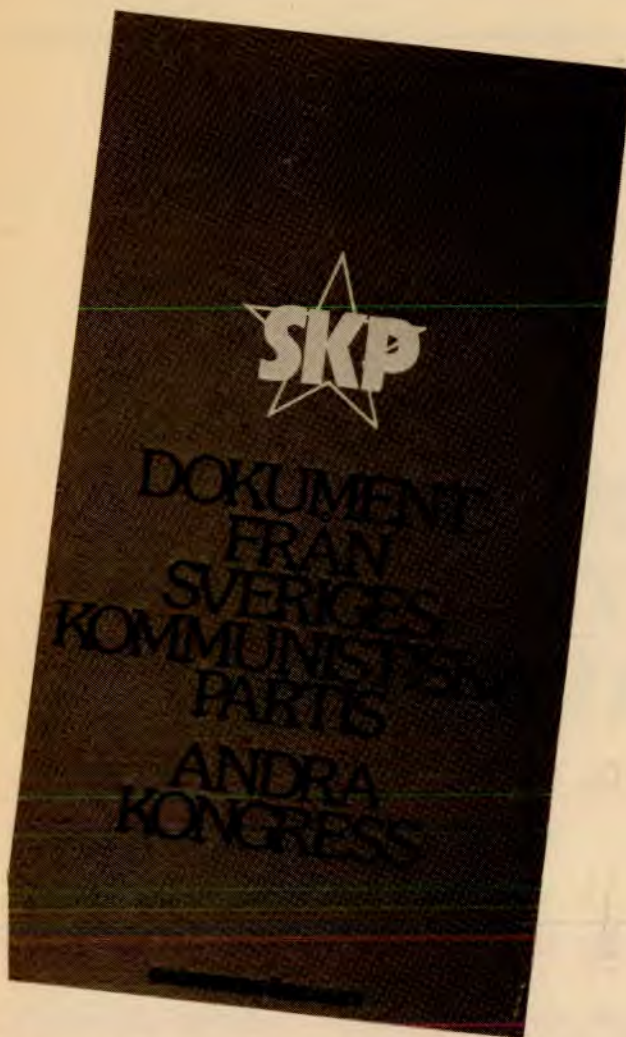
— For Sveriges Kommunistiske Parti er det en nødvendighet å forene partiet omkring ei riktig linje, forene arbeiderklassen på klassekampens grunn og å forene folket i kamp mot monopolkapitalen og begge supermaktene. Denne strategiske linja for å utvikle størst mulig styrke og gjennomføre den sosialistiske revolusjonen svarer fullstendig til interessene til det arbeidende folket.

— For å gjennomføre denne strategiske oppgava er det nødvendig å kjempe mot de åpent borgerlige partiene, men i sær de borgerlige arbeiderpartienes innflytelse i arbeiderklassen. De borgerlige arbeiderpartienes funksjon er å organisere arbeiderklassen til støtte for monopolkapitalen og dens stat. Kampen mot monopolkapitalen er uløselig forbundet med kampen mot classesamarbeidet og reformismen.

Det sosialdemokratiske lederskiktet forvalter kapitalismen og behersker arbeiderbevegelsen bedre enn de åpent borgerlige partiene noengang kan gjøre, og er derfor monopolkapitalens beste representanter.

Særlig skadelig er revisjonismen, som har som funksjon å fange opp misnøyen blant de radikale arbeiderne og intellektuelle og lede den inn i antikommunistiske baner og baner som er ufarlige for monopolkapitalen og staten. Men revisjonistene er ikke bare representanter for monopolkapitalen i arbeiderbevegelsen, men er i dag også

SLUTT OPP OM SKP I KAMPEN FOR

Denne boka inneholder de viktigste dokumentene fra SKPs 2. kongress, bl.a. Beretninga til kongressen. Du får kjøpt den i Oktober-bokhandlene.

et talerør for den mest aggressive og offensive imperialistiske supermakta, nemlig Sovjetunionen.

I kampen mot monopolkapitalen, de borgerlige arbeiderpartiene og begge supermaktene kreves det i idag oppslutning fra alle progressive, anti-imperialister og kommunister. Sveriges kommunistiske parti er det eneste partiet i landet vårt som forsvarer det arbeidende folket og arbeider for et sosialistisk Sverige.

Partiets faglige hovedlinje «Gjør fagbevegelsen til en kamporganisasjon — Enhet på klassekampens grunn» har vunnet utbredt støtte i arbeiderklassen. Skogsarbeidernes streikekomite stilte den uttrykkelig som målsetting for skogsarbeiderstreiken.

Partiet har alltid forstått nødvendigheten av en djerv enhetsfronttaktikk for å utvikle massekampen med størst mulig styrke mot hovedfienden i enhver situasjon.

Sveriges kommunistiske parti oppfordrer derfor alle progressive mennesker i landet vårt om å slutte opp om partiet i kampen for et sosialistisk Sverige.

— Enhet omkring det kommunistiske partiets politikk må opprettes i uforsonlig og prinsippfast kamp mot den

moderne revisjonismen, og også i kamp mot begge supermaktene Sovjetunionen og USA, kamp mot krigsfaren og forsvar av Sveriges nasjonale sjølråderett. Det fins grupper og enkeltpersoner utafor partiet som støtter og kjemper for den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur.

Sveriges kommunistiske parti ser det som ei viktig oppgave framover å skape ideologisk og organisatorisk enhet mellom alle marxist-leninistiske krefter. Partiet har en generøs innstilling også til personer som før har tilhørt organisasjoner som har kjempa mot Sveriges kommunistiske parti. Om de i dag innser sine tidligere feil og arbeider i samsvar med partiets vedtak, er dette det avgjørende.

Politisk enhet krever også organisatorisk enhet. Sveriges kommunistiske parti oppfordrer derfor alle marxist-leninister om å slutte opp om partiet, bidra til å bygge det djervt ut i arbeiderklassen og hjelpe det til å mobilisere det arbeidende folket i kampen mot klassefienden.

Enhet om ei marxist-leninistiske linje kan bare bli oppretta omkring Sveriges kommunistiske parti. Partiets hovedlinje har alltid vært grunnlagt på marxismen-leninismen, og dens riktighet er blitt prøvd i praksis. Partiet har alltid forent kampen for dagskrava med kampen for den sosialistiske revolusjonen, strevd for å sette massearbeidet i sentrum og innsett betydninga av arbeidet i masseorganisasjonene, i første rekke i fagforeningene.

— Trass i si riktige hovedlinje har partiet gjort feil. I samband med «Forent venstre»-kampanjen i 1973 blei det utvikla ei forsonlig linje overfor revisjonismen. Partiets første kongress vedtok den feilaktige resolusjonen «Foren alle kommunister i et sterkt kommunistisk parti», som skapte illusjoner om muligheten av enhet med revisjonistene i ett parti.

Disse feila har forsterka illusjonene blant det arbeidende folket om at VPK er et progressivt parti. De har også forårsaka ideologisk forvirring innafor den marxist-leninistiske bevegelsen.

— Partiet har heller ikke vist klar nok oppmerksomhet overfor den grunnleggende forandringa i den internasjonale situasjonen som har inntruffet siden 1973 i samband med USA-imperialismens nederlag i Indokina. Den sovjetiske sosialimperialismens offensiv har stilt verdens anti-imperialister overfor oppgava med å bygge opp en brei front mot supermaktens krigsforberedelser med brodden mot Sovjetunionen.

Undervurderinga av betydninga av de internasjonale spørsmåla og manglende forståelse for den nye situasjonen har ført til vakling overfor den sovjetiske sosialimperialismen. Partiet har ikke forstått betydninga av å holde på ledelsen og initiativet i den anti-imperialistiske bevegelsen og å kjempe mot revisjonismen. Opportunistiske strømninger har ikke blitt bekjempet med tilstrekkelig stor kraft.

— En åpen, sjølkritisk innstilling til feil som er gjort er et kjennetegn på ethvert kommunistisk parti som strever på alvor etter å tjene det arbeidende folket. Sveriges kom-

ET SOSIALISTISK SVERIGE!

munistiske parti har i og med sin andre kongress begynt å korrigere disse feila i fri og åpen kameratslig diskusjon med kritikk og sjølkritikk. For å gjøre prinsippfast opp med feilaktigheter i partiets politikk på alle områder, oppfordrer Sveriges kommunistiske parti alle kommunister og progressive til å kritisere partiets feil og mangler for å styrke marxist-leninistenes enhet, utvikle arbeiderklassens kamp og forene folket under arbeiderklassens ledelse i kamp mot monopolkapitalen og begge supermaktene, for å forsvare den nasjonale uavhengigheten og verdensfreden.

— Sveriges kommunistiske parti ønsker enhver arbeider, funksjonær eller intellektuell som vil arbeide for kommunismens sak og tjene det arbeidende folket velkommen til å slutte opp om partiet.

— Foren alle kommunister på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalismens grunn.

— Enhet om Sveriges kommunistiske parti!

*Oversatt etter teksten i
Gnistan 19.76 (14.—20. mai 76).*

DEMOKRATISK KAMPUCHEA ETT ÅR

**Kommunike fra informasjons- og propagandaministeren
i regjeringa til Demokratisk Kampuchea angående
minnehøytidelighetene på ettårsdagen for
Demokratisk Kampuchea.**

Phnom Penh 31. mars 1976.

(Uoffisiell oversettelse)

I morgen er det 1. april. I opptegnelsene til Demokratisk Kampuchea har de viktigste historiske hendelsene nettopp funnet sted i april.

For det første markerer den 1. april 1975 det totale nederlaget for «khmeriseringa» av krigen som USA-imperialismen førte og samtidig markerer den endelige flukten til den erkeforræderske, råtne og fascistiske kretsen rundt Lon Nol.

Den 12. april forlot også USA-imperialismens ambassadør endelig Kampuchea i all hast under presset fra folket og den revolusjonære kampucheanske hæren.

Og til sist er den 17. april dagen for den fullstendige frigjøringa av Phnom Penh og vårt kjære fedreland Kampuchea.

Samtidig er april den måneden da folket vårt samlet i en nasjon feirer det tradisjonelle Nyåret.

Førstkommende 17. april vil altså være ettårsdagen for Demokratisk Kampuchea og samtidig ettårsdagen for slutten på USA-imperialismens og tjenernes deres krig mot Kampuchea. Den markerer ettårsdagen for det kolonialistiske og nykolonialistiske styres sammenbrudd, såvel som den endelige frigjøring av arbeiderne og bøndene som enhetlig utvikler et uavhengig, enig, fredlig, nøytralt, alliansefritt og suverent Kampuchea i dets territorielle integritet, et samfunn hvor det hersker lykke, likhet, rettferdighet og et virkelig demokrati og hvor det ikke fins hverken rike eller fattige, utbytende eller utbytta klasser.

Det er i løpet av dette året at landet vårt har fått tilbake uavhengigheten, folket vårt har oppnådd frigjøring, at USA-imperialismen og forræderne er blitt fjernet fra territoriet vårt og at et nytt og harmonisk samfunn er skapt. Likså er det i løpet av dette året at folket og den kampucheanske revolusjonære hæren har organisert den første feiringen av den nasjonale frigjøringa vår.

Fra 17. april 1975 til 17. april 1976 er det allerede gått ett år. Uten å spare verken på moralske eller fysiske krefter har arbeiderne, bøndene og den kampucheanske revolusjonære hæren satt alt inn på å gjenreise økonomien, kommunikasjonsnett, fabrikkene og jorda for å føre en offensiv i risdyrkinga, i jordbruksproduksjonen, i oppbygginga av et nytt dike- og kanalsystem. De har samlet alle krefter for å gjenoppbygge landet etter ødeleggelseskriegen til USA-imperialismen og alle tjenerne deres.

Militæravtalen fra 16. mai 1955 åpnet døra for USA-imperialismens innblanding og undergravingsvirksomhet, til motarbeidelse av nasjonen og folket i Kampuchea. Ved hjelp av denne avtalen som ved hjelp av organisasjonen SEATO og ambassaden og tjenerne deres har USA-imperialismen gjennomført en rekke sabotasjehandling mot nasjonen og folket. Utallige arbeidere og bønder er drept som følge av USA-imperialismens og tjenerne deres infiltrasjon.

Men nasjonen og folket som med stor kampvilje og under ledelse av Kampucheas Revolusjonære organisasjon, benyttet politiske makt forent med væpnet makt, har påført USA-imperialismen og Lon Nol klikken nederlag på nederlag. Disse siste sto bak statskuppet 18. mars 1970 og styrtet dermed det selvstendige, fredselkende og nøytrale Kampuchea. Før det brukte de alle midler til å ødelegge Kampuchea militært, politisk, økonomisk og kulturelt.

Etter det antinasjonale statskuppet 18. mars 1970 har USA-imperialismen og forræderklikken til Lon Nol ført en bred ødeleggelseskrig uten sidestykke i Kampucheas historie.

DEMOKRATISK KAMPUCHEA ETT ÅR

I tida etter statskuppet undertrykte de vilt protestdemonstrasjoner mot seg og massakrerte tusenvis av mennesker.

Imidlertid påførte kampen til folket og den kampucheanske revolusjonære hæren USA-imperialismen et skamfullt nederlag.

Disse siste innledet i mai/juni 1970 neste skritt i aggresjonskrigen mot Kampuchea ved å sende sine og marionetten Nguyen Van Thieus tropper i hundretusenvis inn over landet, til lands, fra lufta og til sjøs. Sammen med hundratusener Lon Nol-soldater konsentrerte de alle aggresjonskreftene sine mot Kampuchea, de utsatte Kampucheas folk for uendelige ødeleggelser og uhørte lidelser. Etter juni 1970 fortsatte de ødeleggelsen av landsbyene, pagodene, eiendommene, husdyra og avlingene til folket, de fortsatte massakrene mot folket vårt og forferdlige voldshandlinger mot kvinnene og ungjentene våre.

Innen rammen av «Nixon-doktrinen», som består i å la khmerer bekjempe khmerer, ødela USA-imperialismen og forræderne i Lon Nol-klikken fra slutten av 1971 til 1972 i stort omfang landet og folket i Kampuchea.

Enda verre førte de fra januar til 15. august 1973 med et uhørt barbari amerikanisering av luftkrigen mot nasjonen og folket i Kampuchea. USA-imperialismen mobiliserte hele flystyrken sin som var stasjonert i Sørøst-Asia og i Stillehavet mot det ene landet Kampuchea: jetfly, bombejagere, alle typer helikopter, F 4, F 111, C 130, OV 10 liketil B 52 som i løpet av 200 dager og 200 netter bomba landet vårt forferdelig. (Men allerede fra 1970 til 1972, før amerikanisering av luftkrigen, bomba USA-imperialismen Kampuchea med blant annet B 52.)

Selv om B 52 ikke ble benyttet til bombinga av Kampuchea fra 15. august 1973 til 17. april 1975, brukte de andre typer bombefly for å «dekke» militæroperasjonene til forræderen i Lon Nol-klikken. De etablerte ei flybru, intensiverte forsendelsene av tanks, kanoner og krigsfartøyer til Lon Nol-klikken. De gikk så langt som til å slippe kvelningsbomber for å massakrere folket vårt. De brukte også napalm og kjemiske giftstoffer for å tilintetgjøre folket, husdyra, for å ødelegge rikdommene, skogene og avlingene våre.

Fra 18. mars til 17. april 1975 påførte USA-imperialismen og tjenerne deres nasjonen og folket i Kampuchea grenseløse ødeleggelser som i følge de første oversikter har følgende tall:

1. ANTALL DREPTE OG INVALIDISERTE MENNESKER:

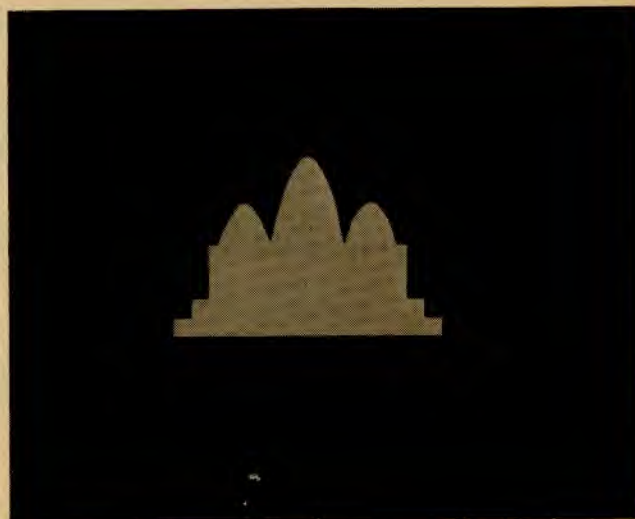
— I den frigjorte sonen ble nesten 400.000 drept, menn, kvinner, unge, gamle, barn, spebarn og buddhistmunker. I de provisorisk kontrollerte sonene som fienden innehadde er likeledes nesten 400 000 drept, alle ofre for aggresjonskrigen til USA-imperialismen og tjenerne deres.

— antallet invalidiserte som har mistet all arbeidsevne når opp til mer enn 40.000.

— Antallet andre invalidiserte når nesten 200.000.

— Tilsamme mer enn en million mennesker er drept eller invalidisert.

2. — Mer enn 80% av fabrikkene, verksteder og planstjer som lå nær fronten er ødelagt.

3. — Fra 65 til 70% av gummiplantasjene er ødelagt.

4. — Mer enn 80% av jordene og risområdene ved fronten er ødelagt.

5. — 80 til 85% av skogene ved fronten.

6. — 70 til 80% av bruene, kommunikasjonsveiene, de strategiske veiene som riksvei nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, og 13, 50 til 60% av jernbanene er ødelagt.

7. — 90 til 100% av landsbyene ved fronten og 40 til 50% av de landsbyene som lå fjernt fra fronten er ødelagt.

8. — 90% av pagodene ved fronten i øst og sørvest.

9. — Dyrelivet i vannene har fått store ødeleggelser som følge av USA-imperialismens bombing og atskillige fiskeslag er forsvunnet.

Likeledes er distriktshovedsteder og viktige samlingssteder lagt i aske.

Dette gjelder Neak Luong, Kompong Trabek, Kompong Soeng, Lovea, Peam Ro, Peam Chor, Suong, Krek osv. i de østlige områder, det gjelder Angtassom, Tram Khnar, Boat Rokar, Paing Kasey, Tani, Kirivong, Phnom Den, Koh Thom, Kompong Trach, Kep, Chhouk, Tram Kak osv. i det sørvestlige området, det gjelder Phaav, Skoun, Taing Kauk, Kompong Thmar, Taing Krasaing, Prey Totoeung osv. i det nordlige området: alle disse byene og samlingsstedene er fullstendig rasert.

Bombinga, kule- og granatregnet og tanksene til USA-imperialismen og tjenerne deres har heller ikke spart husdyra som er en produksjonsfaktor for folket vårt. I områdene ved fronten, som i sørvest og nord, ble 50 til 60% av dyra drept. I de andre områdene fra 30 til 40%.

USA-imperialismen og tjenerne deres har utsatt nasjonen og folket i Kampuchea for grenseløse ødeleggelser. Territoriet i Kampuchea er overstrødd med bombe-kratere, spesielt fra B 52.

Både Kampucheas historie og verdenshistoria er vitner til disse umåtelige ødeleggelsene mot nasjonen og folket i Kampuchea fra USA-imperialismen og tjenerne deres side.

Forts side 57

SOVJETUNIONEN TRUGAR NEW ZEALAND OG STILLEHAVSØYANE

Frå månadstidsskriftet NZ Communist Review og vekeavisa NZ People's Voice, baa organ for New Zealands Kommunistiske Parti, har vi henta to artiklar om framferda til den sovjetiske sosialimperialismen i Stillehavet.

New Zealand Communist Review:

TRUGSMÅL SOM DEN SOVJETISKE SOSIAL — IMPERIALISMEN REISER

Utgreiing til Politisk Komite i New Zealands Kommunistiske Parti av V. G. Wilcox

Alt så tidleg som i 1957 såg Partiet i Kina (KKP) klårt korleis dei revisjonistiske leiarane i Sovjet utvikla ekspansjonspolitikken sin og det sovjetiske herreveldet breidde seg utover. Dette skjedde under dekke av at dei ville forsvare andre sosialistiske statar mot imperialistisk åtakshunger.

På den tida ønskte Krustsjov at Kina skulle sia seg same i at Sovjet fekk militærbasar og marinebasar langsetter den kinesiske kysten. Han ville og at desse skulle vera heilt og fullt kontrollerte av sovjetiske styrkar. Dette kravet vart avvist, på same måte som liknande freistnader som Krustsjov, og dei som var følgesveinane hans, då gjorde andsynes Albania. Det utvikla seg snøgt revisjonistiske idear i det sovjetiske leiarsjiktet og i den kommunistiske verdsrørsla på den tida.

I dag ser vi at dette har utvikla seg vidare i Angola. Her har faktisk sovjetisk herrevelde vakse fram ved hjelp av sovjetisk militærutstyr, sovjetiske rådgjevarar og kubanske troppar. Såleis har Sovjet sett seg fast på den afrikanske kysten. Orsakinga for dette var at dei skulle skipa ein marxistisk stat der, men dei har gløymt Lenins tankar om at ein ikkje kan lukkast i å eksportera ein sosialistisk revolusjon.

Møtet i 1960 og møtet der dei 81 partia var med var fullt og heilt eit forsøk på å kasta ut og stengja ute Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidspartiet i Albania. Dette skulle gjerast ved å knusa dei innerter. Dette kan vi sjå no. Desse freistnadene på utestenging fall til jorda den gongen, men seinare følgde det at Sovjet trekte attende all hjelp til Kina og Albania. Sameleis drog dei inn byggeplanar, ja, dei beintfram øydelagde ting også. Dei krasa slikt som alt var bygt ferdig i somme høve.

Vi må ikkje gløyma denne perioden fordi han var eit førespel til den fullstendige utviklinga av kapitalismen i ny form. Denne nye kapitalismen vart til den altomfattande økonomiske grunnstrukturen i Sovjetunionen. Vi må heller ikkje gløyma at vi hadde rett i motstanden vår mot CPSU og det dei dreiv med den tida. Dette må vi gjera trass i ein del innvendingar som kom fram til det standpunktet vi hadde innerter. Dette vil setja oss i stand til å sjå sakene klårt og tydeleg, iallfall når det gjeld utviklinga av Sovjetunionen fram til ei imperialistmakt.

Denne utviklinga har gått svært raskt, ja, endå snøgare enn mange kameratar skjona. Resultatet har då blitt at den sovjetiske økonomien, tufta på den sosialistiske økonomien og miltære grunnvollen som var før, har vakse seg fram til å verta den fremste imperialistmakta. Det har heller ikkje vore nokon strid mellom konkurrerande monopol innafor den kapitalistiske staten slik han er no. Sovjet har no tatt att Sambandsstatane og skuva andre land som Japan og Vest-Tyskland godt uti bakleksa.

Dette at Sovjetunionen, med sitt svikfulle leiarsjikt som enno brukar marxist-leninistiske fraser, skulle utvikla seg frå ein revisjonisme som sette opp att dei kapitalistiske hovudformene, og bli ein imperialistisk stat, det er ei utvikling som ikkje er til å unngå, sett frå ein marxist-leninistisk synsstad. Det var berre som ein kunne venta det.

Før dømet med Sovjet kom til, var det ikkje alltid at kameratar såg kva revisjonisme bygd på statsmakt ville føra til, men no er stoda heilt klar.

Mange kameratar, oss sjølve medrekna, skjona ikkje at eit omskifte i den imperialistiske leiren ville koma etter nokså fort. Her er det då først og fremst snakk om herrevelde og innverknad.

UJAMN UTVIKLING

Den grunnleggjande lova som Lenin la ut, særleg då uttrykt i dei ideologiske kampane han førte mot Kautsky, har enno ein gong synt seg å vera rette.

Kautsky hevda at ein rådande hovudimperialisme ville med tida verta til ein verdsimperialisme — den einaste imperialismen. Lenin svara då med den rette oppfatninga at dette ikkje ville eller kunne skje.

Han peika på at utviklinga av dei ulike imperialistane i den kapitalistiske verda var av eit ujamnt slag. — ei utvikling som gjekk i bølger, noko som kom av visse objektive faktorar. Han synte også at dei leiande imperialistmakten i ein periode ville gå tilbake og nye imperialistmakter kom til å veksa seg fram til velde og maktstillingar. Dette hende med den britiske og den amerikanske imperialismen, og stutt sagt så er det dette som no har

SOVJETUNIONEN TRUGAR NEW ZEALAND OG STILLEHAVSØYANE

skjedd med USA og dei nye sovjetiske imperialistane. Den verdsomfemnande USA-imperialismen er blitt veikare. Innetter er det store gap mellom dei tevlande monopol-gruppene medan isolasjonsidear atter ein gong har tatt til å spira og gro. USA har lide nederlag i Vietnam og andre stader.

Gjennom det som kjem fram i Senatet t.d. kan vi sjå at det vert meir vanleg å halla til det synet med å halda på det ein har — medan vi ser det motsette i den sovjetiske politikken. Angola er berre eitt eksempel.

Dei tala som her er sette opp omfattar område utafor den sovjetiske grensa. Dei viser den veksande og aggressive militære styrken som Sovjet har no.

EUROPA		
	NATO	WARSAWAPAKTA
Troppar	625.000	895.000
Strids-		
vogner	7.000	19.000
Taktiske		
flyvåpen	2.300	2.900
Mellomdistanse-		
rakettar	180	583
Taktiske		
atomvåpen	7.000	3.000

ATLANTERHAVET		
	USA	SOVJET
Transportskip	4	0
U-båtar	34	175
Krigsskip	62	60

DET INDISKE HAVET OG STILLEHAVET		
	USA	SOVJET
U-båtar	35	105
Transportskip	8	0
Krigsskip	86	64

Det kan vera litt viktig i samband med denne utviklinga at statsministerane Muldoon og Fraser er ottefulle. Dette kom fram i Anzus pakt-drøftingane der dei frykta det veksande sovjetiske trugsmålet mot Australia og New Zealand.

Dei gjorde framlegg om å styrka felles forsvarstiltak frå Australia og New Zealand si side. Såleis har den åtakshungrige imperialistpolitikken åt Sovjet beinveges innverknad på politiske tilhøve her i New Zealand nett no.

VED DEN KINESISKE GRENSA

(på omstridt område)

	Sovjet
Troppar	500.000
Stridsvogner	4.500
Taktiske flyvåpen	200

Så til sist, i same gata, så har Sovjet auka flåtestyrkane sine monaleg i Austersjøen og Middelhavet.

Reint logisk har det då ført til at dette omskiftet frå indre sosialistisk utvikling til å førebu ytre ekspansjon det

N.Z. COMMUNIST REVIEW

The Party and the Trade Union Movement
(Contributed) Page 3

Lenin's Struggle Against The "Economists" Page 9

Labour Created Man
— "China Reconstructs" Page 13

JULY, 1976 — 20c

har folket i Sovjetunionen gått imot. På same vis som i vårt land så er det nokon som må betala for slike ombyte. Og det er arbeidarane, som her hjå oss.

Difor betalte sovjetiske arbeidarar i by og land dette i brutto skatt:

Utrekna i 100 million rublar

1960.....	52
1973.....	173

Stoda i verda har såleis endra seg, og Sovjetunionen har stått fram som den største imperialistmakta i verda og er det største trugsmålet for verdskrig.

IKKJE DEN EINASTE IMPERIALISMEN

Men her må vi vera varsame så vi ikkje dett i den fella med å tru at Sovjetunionen er *den einaste imperialistiske fienden* fordi om landet har forlate den sosialistiske grunnvollen. Dette er ikkje meir slik no enn det var for ein del år sidan då Sambandsstatane var den største imperialistmakta. Den gongen laut vi sjå bort frå og dermed la vera å gå imot verksemda åt den britiske imperialismen i vårt land. Malaysia og andre stader.

Alle imperialistland er fiendane våre. Alle må først kamp mot ved det rette tidspunktet, høvet og i særskilte

SOVJETUNIONEN TRUGAR NEW ZEALAND OG STILLEHAVSØYANE

spørsmål. Men vi må også skjønne endringa i balansen imperialismaktene seg imellom. Dette er livsviktig for folk som driv med politikk og meiner det alvorleg.

I dag er USA-imperialismen framleis ein aktuell fiende og fare for folket i New Zealand iallfall. Men endåtil i vår del av verda er det omskifte igang, noko som vi alt har vist. Sovjetunionen ligg framom USA når det gjeld vanlege krigsvåpen, landet har større flåtestyrkar i viktige havområde og har eit omfang av atomvåpen som er minst like stort som det USA har. Dette skaper ein situasjon der vi får ein sovjetisk flåte i Det indiske havet og i Stillehavet. Vi må rekna med at dei er der som ein mogeleg aggressiv faktor.

Vi må vera mistenksame mot at Sovjet aukar på med innverknaden sin i delar av Sørøst-Asia og Indonesia. Vi må innsjå at Sovjet stadig et seg inn på oss, men som vi sa tidlegare, så står ikkje dette i vegen for striden mot USA-imperialismen. Heller ikkje kjem dette i staden for å halda fram med å stri mot den japanske imperialismen, (om fisket, jernårer osv.) og mot all imperialismen elles.

Det som kjem ut av det vi har sagt i denne stutte meldinga er likevel at det er naudsynt å avsløre og kjempa endå hardare mot dei sovjetiske imperialistane og dei som klangjer seg til dei. Dette må gjerast på grunnlag av ei rett ideologisk tilmåting, marxismen-leninismen.

(Omsett etter *New Zealand Communist Review*, 4, 1976.)

New Zealand PEOPLE'S VOICE:

SOVJET GÅR PÅ FOR Å FÅ BASE PÅ TOGA

Regjeringane i New Zealand, Australia og USA er uroa av dei trekka Sovjetunionen tek for å nytta Tonga som ein base for «fiske»-operasjonane sine i det sørlege Stillehavet ved å bytta med ein «internasjonal» flyplass dei vil byggja.

Den aukande sovjetiske økonomiske inntrenginga i området er ille nok. Men verre er at ein «fiske»-base og ein «internasjonal» flyplass kan bli brukt som grunnlag for militære manøvrar for å vida ut den økonomiske plyndringa endå meir.

ANZUS-regjeringane (Australia, New Zealand, USA, red.) er ikkje opptekne av velferda til folka på Tonga eller andre stillehavsfolk. Dei er ottefulle for den framgangen Sovjet gjer som ei rivaliserande imperialismakt.

Sovjet let som det har omtanke for vanlege folk. Difor er dei diverre i stand til å hauste inn føremonene av at ANZUS-imperialistane ikkje bryr seg noko om folket. Dette er ein av dei draga som gjer sosialimperialismen særskilt fårleg.

Denne utviklinga vart lagt for dagen på landsmøtet til Medisinarstudentsambandet i Auckland siste veka. Der sa formannen i Rådgevingkontoret for Stillehavsoyane, hr. Vaiao Ala'ilima Eteuati at innvandringspolitikken til styresmaktene på New Zealand bygde på egoistiske motiv.

EIT GODT STIKK

Då det var skort på arbeidskraft kjøptest newzealandske firmaer med andre om arbeidrarar frå Stillehavsoyane. Men folk frå Øyane var dei første til å bli oppsagde når det var arbeidsmangel. Nesten kvar einaste familiegruppe frå Stillehavsoyane i Auckland hadde minst ein medlem som var arbeidslaus, sa han.

«New Zealand kan svinga med ein stor stakk og regjeringane på Øyane kan ikkje anna enn gjera det dei vert budne. Tonga har alt teke til å sjå i retning av Sovjet. Det synest eg er veldig bra. Eg trur det vil få regjeringa på New Zealand til å skifte innstilling.»

Det vil endra taktikken til regjeringa, men det vil ikkje endra motiva ho har — å tena dei store innanlandske og utanlandske monopolistane som plyndrar arbeidrarar frå New Zealand og Øyane. Men å byta ut ein plyndrar med ein annan er ikkje «ein god ting» for vanlege folk. Dei har all grunn til å styrka kampane sine mot alle utbyttrarar og alle som tenkjer å utbytta dei.

New Zealand People's Voice,
Mandag 24.mai 1976 (nr. 19/76.)

Marxistiskt Forum, Organ for Sveriges Kommunistiske Parti:

DEBATT OM STALIN

Frå Marxistiskt Forum, 7 — 1975

I Marxistiskt Forum, SKPs teoretiske tidsskrift, har spørsmålet om Stalin vært reist til diskusjon i løpet av det siste året.

Fra denne diskusjonen gjengir vi her en artikkel av Britta Ring, der hun anmelder Nils Holmbergs bok «Fredlig kontrarevolution, 2», redaksjonens kommentar til diskusjonen som blei reist etter dette innlegget, og et svar fra Nils Holmberg.

I samband med denne diskusjonen har vi også tatt med debattinnlegg av Bo Gustafsson fra Gnistan i 1974, der han berører en del av de samme spørsmåla.

Britta Ring:

Når blei Sovjetunionens Kommunistiske Parti revisjonistisk?

I del 2 av *Fredlig kontrarevolution* (Oktober forlag, Pris n.kr. 30) held Nils Holmberg fram med å analysere årsakene til at Sovjetunionen, den første sosialistiske staten i verda, har kunna gli ut og verta kapitalistisk. I første delen vert utviklinga frå 1917 fram til «avstaliniseringa» 1956—57 tatt opp. I andre delen tek forfatteren for seg utviklinga i 1957—58 med visse tilbakeblikk på 30-åra. Der gjer han m.a. greie for korleis medlemssamansetjinga har endra seg.

I innleiinga til del 2 seier forfatteren seg lei for at del 1 knapt nok fekk nokon alvorleg kritikk frå lesarane, men han vonar at det skal koma litt om senn — ikkje berre for del 1, men på alle tre delane. For det kjem jamvel ein del 3 som først og fremst skal handla om utanrikspolitikk — sosialimperialismen. I ventetida vil eg så godt eg kan freista å gå gjennom del 2, ikkje grundig og fullgodt, — gjennomgåinga får venta til alle delane har kome ut — men samla meg om nokre vesentlege punkt.

KAMPEN MELLOM DEI TO LINENE

Boka har i innleiinga ei utgreiing om kampen mellom dei to linene i den sosialistiske leiren og den internasjonale

kommunistiske rørsle i åra 1957—61. Det er eit godt og verdfullt samandrag, særleg då for dei marxist-leninistane som sjølve ikkje har røynsler frå denne tida. For oss eldre verkar ho i all hovudsak som ei oppattning av minnet — det er nyttig det og. Det same gjeld også for avsnittet om Khrusjtsjovs forsøk på å «nya opp» den marxist-leninistiske læra om staten ved å føra inn omgrepet ein stat «for heile folket». Såleis bortforklarte han motseiingane mellom det styrande byråkratsjiktet og det arbeidande folket i Sovjetunionen.

I røynda rår det jo svært harde klassemotseiingar i Sovjet, og ein bitter klassekamp rasar mellom undertrykkarar og undertrykte. Her er staten som alltid eit organ for den klassen som herskar — i dette tilfellet det statskapitalistiske byråkratiet.

STALIN MOBILISERTE IKKJE FOLKET

Eir kapittel handlar om korleis revisjonismen vart sett i system i Sovjet. Dette skjedde dels ved at dei intellektuelle fekk eit kompakt fleirtal i partiet utpå 50-talet, medan arbeidarklassen meir og meir vart skuva til sides. I 30-åra

DEBATT OM STALIN

hadde dei intellektuelle berre vore ei lita mindre talsgruppe. Oversynet over brigda i medlemssamansetjinga i partiet høyrer til det mest interessante i boka. Det vart rekruttert eit makthuga byråkrati or rekkjene til dei intellektuelle. Stalin sjølv undervurderte heilt klart kor mykje den politiske skoloringa hadde å seia. Han samtykte t.d. ved eitt høve i fordøminga som dei gamle borgarlege lærarane gjorde mot studentane. Studentane var altfor interesserte i politikk i staden for å bli reine ekspertar som tente den tekniske utviklinga. Dette gjorde Stalin utan atterhald. Stalin skjønna aldri, slik som Mao gjorde, at ein må gå ut til massane og mobilisera dei til «storma hovudkvarteret» når byråkratane har teke makta der.

Stalin sitt eige tilhøve til byråkratiet var fullt av motseiingar og lite følgjestrengt. Etter programmet til dei revolusjonære kommunistane i Sovjet, så nytta Stalin seg «av byråkratiet for å kjempa mot byråkratiet, og difor kunne han ikkje vinna over det til sist heller.» Dette er sitert i første delen, side 37. Og Nils Holmberg nemner i del 2, side 87, at det alt i 30-åra heldt på å veksa fram eit privilegert sjikt frå dei intellektuelle. Dette kan ein sjå ut frå «nomenklaturen» (namnelista) som ikkje kunne ha vorte til utan at Stalin fullt og heilt hadde godkjent henne. (Nomenklatur er ei liste over dei leiande verva i partiet, staten, industrien og styringsverket der innehavarane vert tilsette ovanfrå og automatisk får svært store personlege føremonner, mykje likt den kapitalistiske overklassen.)

Dei to siste kapitla i boka tek for seg det sovjetiske ut-sugarsamfunnet slik det er i dag. Korleis skal ein skildra dette nye utbyttingssamfunnet? Den herskande klassen eig jo formelt ikkje produksjonsmidla. Det er samfunnet som eig dei.

Homberg slår fast:

«Det som avgjer om eit samfunn er sosialistisk eller ikkje, det er spørsmålet om kven som har den politiske makta. Dersom ein utsugarklasse sit med henne, og dei nyttar produksjonsmidla til å utbytta andre samfunns-medlemmer, då kan samfunnet slett ikkje vera sosialistisk. Slik er det jamvel om produksjonsmidla er aldri så mykje samfunnsseige.» (side 134)

I eit sosialistisk samfunn må det vera arbeidarklassen som har makta — elles kan vi ikkje tala om sosialisme. Men i Sovjet er det ikkje proletardiktaturet, men byråkratdiktaturet som rår. Og reint økonomisk lyt systemet kallast for reinhekle monopolistisk statskapitalisme. (Dette må ikkje blandast i hop med statsmonopolistisk kapitalisme, som er særmerkt for den «tradisjonelle» kapitalismen på det monopolistiske og imperialistiske steget han er inne i.)

Dette forholdet rører ikkje ved at det framleis finst eit vidgreint system av sosiale føremonner i Sovjet, husleigene er låge samanlikna med Sverige, osb. Holmberg legg vekt på at det ligg i den herskande klassen sine egne interesser å halda arbeidskrafta i så god form at dei kan makta å stetta dei harde krava som den tekniske utviklinga og det stadig hardare produksjonstempoet krev. Dette har til og med vist seg i Vest-Europa.

Eit interessant avsnitt er det som tek for seg levevilkåra åt kollektivbøndene og den omfattande private mark-

naden for matvarer. Her sel kollektivbøndene produkta frå dei private jordlutene sine og dermed ter dei seg som småprodusentar. Ender og då har betalinga som staten gjev for dei obligatoriske leveransane frå kollektivbruka vore så låg at ho ikkje ein gong dekte dei kostnadene som bøndene sjølve hadde hatt. Dei private jordteigane vart berginga for bøndene og redda dei frå ruin og sveltihel. Den private jordflekkjen er blitt hovudinteressa for mange og er i hovudsak den viktigaste inkomstkjelda dei har.

Alt midt i 50-åra, då eg var i Sovjet sjølv og, spela denne marknaden ei svært stor rolle. Det var der ein kunne finna frukt, grønsaker og kjøt i stort utval til høge prisar, medan statsbutikkane for det meste hadde pølser, ost, røykt fisk og hermetikk, kål og poteter. Men ein såg så godt som aldri t.d. tomater og svært sjeldan var det eple å sjå. I følgje Nils Holmber har den private matvareproduksjonen fått så mykje å seia for det sovjetiske økonomien at ein ikkje vågar å røra ved han. Samstundes er dei statlege og kollektive jordbruksgreinene svært ineffektive og har katastrofalt låg avdrått.

Til slutt går forfattaren litt nærare inn på korleis «heile folket sin stat» i Sovjet fungerer som organ for det herreveldet som byråkratborgarskapet har bygt opp. Dette nye borgarskapet styrer over folket med eit omsynslaut diktatur. Han syner korleis mutinga (korrupsjonen) grip om seg og korleis storigane i partiet sjølvminste utøver makta si på same tid som alle protestar vert kua med hard hand.

BYRÅKRATANE OG PROLETARDIKTATURET

I boka til Nisse Holmberg finst det visse veike punkt som går på svært viktige avsnitt. Difor må dei arbeidast særns nøye ut i den vidare analysen. Det gjeld først og fremst vurderinga av den «stalinistiske» perioden og Stalins rolle. Problemet med den veksande makta til byråkratiet i 30-åra vert t.d. omtala litt for lettvtint med dei motseiingsfulle orda: «Dei hadde nådd fram dit (dvs. til dei viktige postane i maktsentrumet. BR) ved å tena proletardiktaturet under leiing av Stalin» (side 81). Og ein annan stad heiter det:

«Det var i 1966. Då hadde den privilegerte byråkratiske eliten enno berre byrja å veksa fram or det intellektuelle sjiktet. Denne gruppa vart då tvinga til å tena det proletære diktaturet og den sosialistiske oppbygginga. Det var Stalin som gjorde dette, og han hadde støtte hjå massane. Dette byråkratsjiktet hata han for det. Dette vitnar partikongressane i 1956 og 1961 tydeleg om. Men desse folka følgde ordane hans jamvel om dei mange gonger fuska og gjorde usselt arbeid.» (side 102)

I meldinga si av den første delen av boka spør Sture Ring om ein kan seia at det først var etter at Stalin var død at avsporinga kom. Denne meldinga stod i MF nr 1/75. I del 1 vert det sagt dette om spørsmålet:

«Alt lenge før Stalin var død så hadde proletariatet i Sovjetunionen faktisk slutta å utøva proletardiktaturet. Det vart sett i verk av byråkratane for proletariatet si rekning. Dette var grunnen til at Stalin mistenksamt såg

DEBATT OM STALIN

etter kva dei dreiv på med og tvinga dei med hard hand til å tena proletardiktaturet.» (side 135)

Og Holmberg held fram:

«Då Stalin var død, kunne desse byråkratane snøgt og greitt gjennomføra den forvandlinga i småborgarleg og borgarleg retning som dei hadde trått etter i lengre tid.»

Del 2 svarar diverre ikkje på det spørsmålet som Sture Ring stilte i bokmeldinga si av den første delen: Korleis gjekk det til då byråkratane på representativt vis utøvde proletardiktaturet? Eg vil leggja til: Kan proletardiktaturet utøvast av nokon annan enn proletariatet sjølv? Er det i så fall verkeleg spørsmål om proletardiktatur?

Korleis stod det til med Stalin sitt eige forhold til massane? Når ein les den versjonen av historia til SUKP(b) som han sjølv godtok, kortfatta kurs, må ein nok tvika når ein møter på noko som han sa i sørgjedagane etter Lenins død i 1924:

«Vi kommunistar er menneske som er særskilt bratte i ryggen. Vi er skorne utav eit særskilt vyrke. Det er vi som formar hæren til den store proletære strategen, kamerat Lenin. Ingenting står høgare enn æra over å høyra til i denne hæren. Ingenting er høgare enn kallet om å vera medlem av det partiet som kamerat Lenin grunnlagde og leia...» (side 327 i Arbetarkulturs utgåve, 1949.)

Dette synet på kommunistane som eit slags elitemeneske gjev bod om (eller tykkjast iallfall å varsla om) det særmerkte slaget av sekterisme, diktert av sjølvrådd partiegoisme som kom til å prega dei revisjonistpartia i Vest-Europa som var sterkt påverka av SUKP. PCP i Portugal er såvidt eg forstår eit aktuelt døme. Same sekterismen kjem til syne i den Kommunistiske internasjonale som SUKP dominerte, t.d. i slutten av 20-åra og førstninga av 30-åra. Det same draget viser seg også i dei dryge krava som det sovjetiske partiet stilte til broderpartia om at dei skulle følgja dei blindt i tjukt og tynt. Sovjet sine nasjonale interesser vart her stilte fremst (sjå t.d. Morgonflaumen av Han Suyin).

I første delen skriv Holmberg at den årvisse «tsjstikaen» — reinsinga av partiet og *heile det politiske og økonomiske styringsverket* — vart innført etter opptak frå Lenin (side 10). På side 12 let han Stalin gjera greie for korleis massane skulle gjera ende på byråkratiet gjennom kontroll undan frå. Dette var i ein tale han heldt i 1928. Men tsjstikaen og kontrollen vart fjerna i 30-åra og Stalins *personlege* kontroll over byråkratane kom i staden, om Holmberg har rett. Men dette dreg slett ikkje forfatternen nokon slutningar av.

NÅR VART SUKP REVISJONISTISK?

Vi kritiserer med rette Khrusjtsjovs «omvendte persondyrking» når han let Stalin bli syndebukk for alt som hittil har gått skeivt og gale. Dette gjer han når han vil vri seg unna ein utrivleg politisk analyse og sleppa å ta sin del av ansvaret. Men er det ikkje også eit spørsmål om å overvurdere kva ein einaste person har hatt å seia når ein som Nisse Holmberg seier at Stalin «tvinga» byråkratane til å tena det proletære diktaturet heilt til sin døyan' dag?

Mine egne røynslar tyder på at undertrykkinga ikkje tok til etter 1956, men lenge før det. Og det var ei hard un-

dertrykking med sterke innslag av terrormetodar. Den første hardhendte lærdommen min fekk eg då eg vitja DDR i ein månad i 1952. Det hadde gjort meg budd på kva eg kunna venta når eg kom til Sovjet i slutten av 1954. Det var eit innestengt samfunn med stor skort på varer og matvarekøar alle stader bortsett frå på dei private marknadene til kolkhosbøndene. Varsame menneske, redde for å tala om ømtolige saker med utlendingar (sjølv om den kontakten eg fekk vart til ein viss grad lettare då eg var kommunist). Eit maktsterkt og ope byråkrati fulle av forakt mot folk for rundt i svarte bilar og sat i tenesterom med plysjetteppe bakom kjempestore skrivebord.

Samfunnet var merkt av skræmeleg store kløfter mellom menneske med makt og dei som var makteslause, mellom ideologi og praksis, ord og handling. Dogmatiske fraser om marxismen-leninismen som stjerne å styra etter, den store Lenin som faneberar, den demokratiske sentralismen og omsuta for sovjetborgarane på den eine sida. Grov og open muting (korrupsjon), særskilde butikkar og finare sjukehus for byråkratane, store alkoholproblem og intoleranse andsynes «avvikarar», diskriminering mot jødane, prostitusjon, kvinneforakt dekt bak trongsyn og

DEBATT OM STALIN

småvittige fraser, «hakkelovsystem» på arbeidsplassen på den andre sida.

«Edderkoppen» i undertrykkingsnettlet var sentralkomiteen i SUKP, med det kjempestore styringsapparatet med byråkratiske politirotter som han hadde rundt seg. Andre delar av «veven» var det vernesystemet sentralkomiteen hadde (alle hadde offisielt greie på at visse byråkratar hadde nokon som «tok seg av dei» i SK, og difor kunne dei ikkje sparkast på anna måte enn oppetter då, same kor duglause dei enn var). Det var agentane og snokane deira som fanst alle stader og kontrollerte kvar einaste statsborgar for å finna ut kor lojal han var.

Dette var ikkje nokon ny situasjon i 1954, nei, det var heller både gammalt og vanleg for sovjetborgarane. Khrusjtsjov sitt oppgjer med «stalinismen» — berre til synes, viste det seg — på den tjuande partikongressen i 1956 gjorde det for ei tid litt lettare å vera til. Menneska tol til å tala. Dei våga å fortelja meir ope ut om kva dei hadde vore med på, om koss slektingar dei hadde, vart sende til fangeleirar eller blei myrda i slutten av 30-åra. Seinare vart dei i visse fall tekne til nåde att i 50-åra, etter sin død — ein kynisk hån mot all rettferd. Dei fortalde også om korleis fangar som kom frå det med livet or dei nazistiske leirane etter krigen vart handsama som svikarar då dei kom heim. Det vart gjort urett mot dei på mange ulike måtar, somme vart rett og slett berre sette inn att i leirar på nytt.

Men dette pustholet frå undertrykkinga varde ikkje lenge. Snart vart loket atter lagt på og sovjetborgarane gjekk frå oska til elden.

Røynsler av dette slaget her fører naudsynleg til at ein spør seg sjølv: *Når* vart «masselina» til det sovjetiske kommunistpartiet *Når* blei det revisjonistisk? Må ein ikkje rekna med at det hadde vore revisjonistisk i nokså lang tid før enn produksjonstilhøva kunne endra karakter og verta kapitalistiske? Alt dette kunne beintfram ikkje skje på ei natt. Eller skal ein gå ut frå at Stalin personleg

Røynsler av dette slaget her fører naudsynleg til at ein spør seg sjølv: *Når* vart «masselina» til det sovjetiske kommunistpartiet brote? *Når* blei det revisjonistisk? Må ein ikkje rekna med at det hadde vore revisjonistisk i nokså lang tid før enn produksjonstilhøva kunne endra karakter og verta kapitalistiske? Alt dette kunne då beintfram ikkje skje på ei natt. Eller skal ein gå ut frå at Stalin personleg hindra revisjonismen i å koma fram til han døydd? Må ein ikkje heller slå fast at Stalin på vesentlege

område ikkje for åt som ein marxist-leninist? Dei alvorlege manglane i det tilhøvet han hadde til massane på den eine sida og byråkratane på hi, gjer at ein, som eg, ser at det for framtida lyt vera nok å tala om dei «fire store».

VI MÅ ANALYSERA ÅRSAKENE

Nils Holmberg kjem sjølv med døme på alvorlege politiske feil og range vurderingar som Stalin gjorde i 30-åra. Eitt område som Holmberg ikkje viser den minste interesse for, men som også lyt granskast, er kvinne- og familiespørsmåla. Her vart partisynet snart svært autoritært og etter det eg kan forstå, utvikla det seg ein heilt klar og tydeleg patriarkalsk revisjonisme i 30-åra. Abort vart t.d. forbode i 1936 — eit forbod som ein seinare vart tvinga til å ta bort att.

Eller som den franske marxisten Charles Bettelheim seier det i sin «Prolog til klassestridane i Sovejetunionen»:

«For oss er det altså turvande å skjønna årsakene til at det som var den første sigerfulle sosialistiske revolusjonen no er over i dagens sovjetiske røyndom. Utan ei slik forståing — og dette trass i dei positive og verdfulle lærdommane som vi kan få utav den kinesiske revolusjonen og framgangen der — så er sjansane svært store for at noko som, her eller andre stader, byrjar som ein proletær revolusjon, endar ut i noko heilt anna einn sosialisme.» (Frå Zenit nr 4/75, Bettelheims bok Klassestridane i Sovjetunionen, del 1, kjem etter det vi veit ut i svensk omsetjing i haust.)

For å dra trådane attende til Nils Holmberg sin eigne ord i føreordet til andre delen av *Fredlig kontrarevolution*:

«Vi trur nemleg ikkje at *Fredlig kontrarevolution* er det siste ordet i spørsmålet om den monopolistiske statskapitalismen og sosialimperialismen til sovjetbyråkratane. Det einaste vi gjer krav på er at bøkene er ein freistnad på å samanfatta og analysere koss desse ovringane kom opp, kva særdrag dei har og kva synsvinklar vi lyt leggja på dei, i den mon dette ikkje er gjort tidlegare då.»

Fredlig kontrarevolution må, trass i feil, sjåast på som eit storhuga forsøk på ein opptakt til å gå til åtak på denne svært vanskelege oppgåva. Det lyt verta ei oppgåve for mange fleire å halda fram med dette.

Britta Ring

(Omsett etter Marxistiskt Forum 7.75)

DEBATT OM STALIN

Debatt om Stalin: Kommentar frå redaksjonen i Marxistisk Forum

Frå Marxistisk Forum, 1 — 1976

I Marxistisk Forum nr. 7/75 melde Britta Ring «Fredlig kontrarevolution II» av Nils Holmberg. Nokre av dei spørsmåla ho sette fram til drøftings har vekt reaksjonar hjå ein del av lesarane våre. Dei skriftlege innlegga som er komne trill redaksjonen gjev vi att i dette nummeret, medrekna ein kommentar av Britta Ring.

Etter di Britta er medlem av redaksjonen, og nokre lesarar har spurt oss om føremålet med bokmeldinga, vil vi klargjera redaksjonens syn på spørsmåla. Når det for det første gjeld føremålet, så går dette fram av bokmeldinga. I andre delen av boka har Nils Holmberg spurt etter kritiske synspunkt til framstillinga si. Bokmeldinga til Britta var ein freistnad på å svare på denne oppmodinga. Dette gjer ho med å stilla spørsmålsteikn ved visse spørsmål som gjeld Stalin. Spørsmålet om Stalin har vore omstridd i saga til den kommunistiske rørsle. Vurderinga av marxist-leninisten Stalin har vore eit vasskil mellom marxisme-leninisme og revisjonisme heilt sidan revisjonistane tok makta i Sovjetunionen. Revisjonistane ser i all hovudsak på Stalin som ein negativ person i saga åt Sovjetunionen og den kommunistiske rørsle. Marxist-leninistane ser derimot hovudsakleg på han som ein positiv person. Dette er utgangspunktet for marxist-leninistar. Men dermed er ikkje heile spørsmålet om Stalin avklara. Dersom vi seier at dei positive og dei negative sidene hjå Stalin står i forhold til kvarandre som 70—30 — noko kamerat Mao Tsetung sa ein gong — så er det ikkje uviktig å diskutera innhaldet i dei negative sidene ope, for å dra lærdomar av det for framtida. Dei som ikkje vil læra av historia, blir nemleg tvinga til å gjera feila opp att.

Vi tykkjer difor at det er bra at Nils Holmberg har teke opp spørsmålet om Stalin i boka si og lagt fram verdfulle fakta og sysnspunkt for å forstå det. Vi tykkjer også det er bra at Britta Ring har stilt visse spørsmålsteikn ved framstillinga til Nils Holmberg. Vi trur nemleg ikkje at det siste ordet er sagt i Stalin-spørsmålet, og det gjer sjølv-sagt ikkje Nils Holmberg heller. Spørsmålet om Stalin vil til slutt bli løyst først når kommunistane i Sovjetunionene for alvor tek det opp på nytt. Det kjem knapt nok til å skje før proletardiktaturet vert oppretta på nytt i Sovjetunionen. Men vi kan sjølvsagt ikkje sitja med armene i

kross til dess. Vurderinga av Stalin er ein del av synet på historia til den kommunistiske verdsrørsle og dei historiske røynsle med proletardiktaturet. Dette synet kjem såleis kommunistane sin teori og praksis i alle land ved. Det nyttar difor ikkje å stikka hovudet i sanden og lata som om spørsmålet om Stalin framleis ikkje er eit problem — for det er det. Frå ein marxist-leninistisk synsstad lyt vi endåtil djervt gå til åtak på dette spørsmålet. Vi må analysera det og avgjera kva som er rett og gale. På det grunnlaget kan vi så dra dei nødvendige slutningane, sjølv om dei ikkje er dei endelege.

For å nå fram til sanninga må vi gjera etterrøkingar og diskutera og nytta oss av det våpenet som kritikk og sjølvkritikk er. I denne prosessen er det ikkje til å unngå at det vert gjort feil og mistak. Men det som er rett kan berre koma ut or kritikken av det som er rangt. Vi bør difor ynksja alle meiningar velkomne, men sakleg avvisa dei som range er, og slutta oss til dei som er rette. Det er den marxist-leninistiske metoden, for det er berre motseiinga som fører vidare frametter.

Vi ser det slik at bokmeldinga til Britta Ring set seg som mål å diskutera på ein sakleg måte stoda i Sovjetunionene i førstninga av 1950-åra. Dette gjer ho m.a. ut frå personlege røynsler. Men mellom dei synspunkta ho kjem med finst det ein del uklare ting og forhasta slutningar. Dette har heile redaksjonen ansvar for. Difor vil vi stutt gjera dette klart og tydeleg:

1. Det er rett at det revisjonistiske byråkratiet greidde å riva til seg viktige posisjonar i parti- og statsapparatet alt då Stalin levde. Korleis dette gjekk til bør klargjerast endå meir. Men dei fakta vi no har tilgjenge til, viser samstundes at desse borgarlege byråkratane ikkje makta å rive proletardiktaturet overende i Sovjetunionen. Det hende først etter at Stalin var død og vart stadfest på den 20. partikongressen til SUKP i 1956. Det var då Sovjetunionen skifta farge — og gjekk over frå proletardiktatur til eit borgardiktatur.

2. Det er rett at delar av folket i Sovjetunionen vart utsette for overgrep alt på Stalins tid, og ein del av årsakene til dette er alt klargjorde. Det er også rett at vi enno har for få sætande kunnskaper om kor vidgjengde desse misgjerdene var og kva følgjer dei fekk. Dette gjeld fram-

DEBATT OM STALIN

for alt den skarpt tilkvesste klassekampen i Sovjetunionen i 30-åra. Men ein må likevel så på desse misgjerdene på ein annan måte enn på undertrykkinga av folket under borgerdiktaturet etter 1956. Dei førstnemnde overgrepa var *avvik frå og brot på* det demokratiske proletardiktaturet. På Stalins tid tente politikken *i hovudsak og i det vesentlege* arbeidarklassen og folket. Under det borgarlege diktaturet til dei noverande sovjetleiarane så tener politikken det byråkratborgarskapet som sit med makta. Det rettar seg mot arbeidarklassen og folket.

3. Stalin gjorde fleire feil og mistak. Desse kviler delvis på Stalin sjølv. Men når alt kjem til alt er dei ein del av dei feila og mistaka som SUKP og den kommunistiske verdsrørsla som var då gjorde. Ein del av desse skulle ein ha kunna unngått. Dette vert prova av dei røynslene som Kinas kommunistiske parti gjorde på same tida. Men ein del av dei var ikkje til å koma utanom på grunn av dei historiske føresetnadene og mangelen på tidlegare røynsler som ein kunne læra av. Når vi skal døma om heile Stalin-spørsmålet, finn vi ut at han var ein stor revolusjonær. Han stridde hugheilt for revolusjonen før 1917. Han høyrde til leiarane for Oktoberrevolusjonen, han forsva arven frå Lenin. Han rydda vegen for den første sosialistiske staten i verda, han gjekk til kamp mot opportunistar og tapshuga folk som Trotskij og Bukharin. Han gjekk i brodden for kollektiveringa og industrialiseringa. Han forsva Sovjetunionen mot Hitlerfascismen og var med på å stogga denne. Han stridde mot dei planane USA-imperialismen hadde om verdsherredøme og støtta dei undertrykte folka. Kort tid før han døydde var han i ferd med å ta fatt på kampen mot dei stadig mektigare revisjonistiske byråkratane. I denne striden gjorde han feil og mistak — delvis svært alvorlege au. Men til og med mistaka og feila hans er historisk verdfulle, nettopp fordi dei er feil og mistak hjå ei heil verdsrørsle, ein heil historisk tidbolk. Vi må ta desse feila og mistaka grundig opp slik at dei ikkje kjem att ein gong til.

For «tradisjonen kviler som ein mare på hovuda til dei som lever» (Marx). Men det hindrar ikkje på noko vis at vi reknar Stalin til dei 5 leiande personlegdomane i marxismen. På same vis som Marx, Engels, Lenin og Mao personifiserte Stalin den internasjonale kommunistiske rørsla i ein bestemt periode. Dei teoretiske arbeida til Stalin utgjer framleis ei rik kjelde til skoloring i marxismen-leninismen.

4. Endå om vi tykkjer at vi har fullgode kunnskaper om Sovjet-samfunnet for å vurdere dette såleis ålment, så står det att ei mengd viktige problem som ikkje er løyste. Nils Holmberg har gjeve eitt tilskot til å løysa desse problema i dei to bøkene sine. Trass i dette står det fleire problem att utan svar, noko Britta Ring er inne på i bokmeldinga si. Det er viktige spørsmål som vi marxist-leninistar ikkje kan gå i frå, dvs. gje over til den borgarlege sokeskrivinga.

Vi lyt gjera historiske hendingar heilt klare og greie, også slike hendingar som i det ytre kan tala mot den kommunistiske saka. Gjennom dette lærer vi av alle dei viktige negative røynslene som den kommunistiske rørsla har gjort. Såleis unngår vi å gjera dei opp att, og dermed styrkjer vi den kommunistiske rørsla.

Eit viktig spørsmål er *korleis* det demokratiske proletardiktaturet verka. Ein kan stilla spørsmål om ikkje t.d. utreinskingane i 30-åra også råka det arbeidande folket i så høg grad at menneska vart klumsa. Dermed førte dette til å rydda veg for den fredelege kontrarevolusjonen.

Eit anna hovudpunkt er *kor mykje* proletardiktaturet på Stalins tid vart utøvd av dei proletære massane sjølv.

Dei synspunkta som bokmeldinga til Britta Ring gjev uttrykk for, bør sjølvstødt drøftast og kritisert. Bokmeldinga rører ved spørsmål som går på Sovjetunionen og som ikkje kan omgåast i ei vitskapleg omdømming av årsakene til den fredelege kontrarevolusjonen.

Redaksjonen

(Omsett frå Marxistisk Forum 1.76)

DEBATT OM STALIN

Nils Holmberg:

Var J. V. Stalin revisjonist?

Frå Marxistisk Forum, 1 — 1976

Marxistisk Forum nr. 7/75 hadde ein artikkel som fekk meg — det er diverre ikkje første gongen — til å undra meg over kven tidsskriftet eigenleg er organ for. Det var artikkelen «Når vart Sovjetunionen kommunistiske parti revisjonistisk?» som Britta Ring hadde skrive namnet sitt under.

Britta Ring innleier artikkelen sin som ei bokmelding av *Fredeleg kontrarevolusjon*, del 2. Men han vert nokså snart forma ut som eit simpelt revisjonistisk åtak på den store revolusjonære marxist-leninisten J. V. Stalin.

Åtaket tek til med at Britta Ring brukar nokre sitat frå båe delane av boka. Sitata tek for seg sovjetbyråkratiet og Stalins tilhøve til det. Til saman seier desse sitata at den byråkratiske eliten som byrja veksa fram i 30-åra hadde skaffa seg ein stor del av dei viktigaste postane innafør maktsentra og næringslivet på den tida då Stalin døydde. Dit hadde denne eliten nådd ved å tena det proletære diktaturet og den sosialistiske oppbygginga grann under Stalin. Då han vel var komen dit, forfall han ideologisk og politisk og fjerna seg frå massane. Dette vert sagt på andre stader som Britta Ring ikkje siterer. Stalin kunne likevel så lenge han levde tvinga desse folka til å tena sosialismen si sak. Dette gjorde Stalin med støtte frå massane.

Dette fekk Sture Ring til å spørja i den bokmeldinga han hadde av *Fredlig kontrarevolusjon*, del 1. (MF 1/75): «Korleis gjekk det til når byråkratane på representativt vis utøvde proletardiktaturet?»

Britta Ring tek no oppatt dette spørsmålet og stiller sjølv endå to til: 1. «Kan proletardiktaturet utøvast av nokon andre enn proletariatet sjølv?» 2. «Er det i så fall verkeleg spørsmål om proletardiktatur?»

Tanken attom spørsmåla til Britta Ring er klar og grei. Ho vil på ein varsam og litt prøvande måte hevda at revisjonismen vann fram og proletardiktaturet i Sovjetunionen fall bort alt ein eller annan gong i Stalins livstid. Har ho rett i det?

SPØRSMÅL SOM LENIN SVARA ALT I 1919

Lat oss ta til med det første spørsmålet til Britta Ring. Lenin har for lenge sidan svare ja på det. I *Fredlig kontrarevolusjon*, del 2, side 62—63 vert det sitert eit avsnitt

or Lenins Referat om partiprogrammet på den åttande kongressen til Russlands kommunistiske parti (b) i mars 1919. Dette har bokmeldinga tydelegvis ikkje fått med. Her seier Lenin at kampen mot byråkratismen først kan førast til endes når heile folket tek del i styringa. Samstundes slår han fast at ein enno ikkje hadde nådd dit i Sovjetstaten. Revolusjonen hadde rydda or vegen alle lovhindringar for at massane skulle kunna delta i styringa, men det var enno ikkje dei som styrte — «for utanom lova finst også kulturnivået som ikkje kan leggjast inn under noka lov. Dette låge kulturnivået gjer at sovjetane, som i følgje programmet sitt skal vera organ for ei styring som arbeidsfolk. Dette styret er utøvt av dei sjakta som står lengst framme, men ikkje av dei arbeidande massane.»

Er Britta Ring med på at det rådde proletardiktatur i sovjetstaten i mars 1919? I så fall lyt ho også utifrå Lenins ord ovanfor gå med på at det faktisk kan utøvast av andre enn proletariatet sjølv.

Tilhøvet er sjølv sagt ikkje tilfredsstillande. Lenin sette fram oppgåva om å retta på det. Under leiing frå Stalin og han sjølv vart det i fleire år på rad gjort mykje for å få ein snunad på dette. *Fredlig kontrarevolution*, del 2, som Britta Ring vel må ha lese ettersom ho melder henne, har på side 63—66 ein hel del opplysningar om dei resultata som vart nådde.

Under den snøgge utviklinga i Sovjetunionen i 30-åra byrja det å gå tilbake med proletariatet sin del av styringa. Dei leiande stillingane glei meir og meir over i hendene på ein byråkratisk elite som vart skild ut frå dei intellektuelle rekkjene i Sovjet. Han vann fram fordi han under leiing av Stalin og partiet grant og dugeleg tente det proletære diktaturet. Når eliten vel hadde vunne desse posisjonane, byrja han å fjerna seg frå massane. Men Stalin kunne som sagt likevel tvinga dei til å tena det proletære diktaturet med støtte frå massane, iallfall så lenge han levde. Og ikkje berre med støtte frå massane. Han hadde jo også endåtil open støtte frå folk med leiande postar i Politbyrået, Sentralkomiteen, dei statlege maktorgana, leiingane på eit lågare nivå i partiet og for industrien. Det var alle desse som laut bøta med livet, vart sparka vekk eller stengde ute då byråkratane etter hans død rana til seg makta.

DEBATT OM STALIN

KLASSEINNHALDET I POLITIKKEN VISER KVEN SITT DIKTATUR DET ER SNAKK OM

Her kan vi ta for oss det andre spørsmålet til Britta Ring, sjølv om vi eigenleg alt har svara på det.

Sjå no på klasseinnhaldet i politikken, Britta Ring. Der finn du svaret. Kva slags politikk var det Stalin tvinga byråkratane til å føra? Kva førte han til?

Han førte til at revolusjonen, utvikla seg kontrarevolusjonen vart undertrykt, kollektiviseringa vart gjennomført og det vart sett i verk ei eineståande industriell oppbygging. Den sovjetiske sosialismen heldt fast ved den materielle grunnvollen sin og sikra seg i å forsvare landet. Dei nazistiske åtaksmennene vart slegne og dei japanske stridsfelagane deira vart drivne ut frå fastlandet i Asia. Korea og ei hel rad med folk i Europa som nazistane hadde hærsett og undertrykt, blei utfridde. Då krigen var slutt, vart det gjennomført ei like snøgg som omfattande oppattbygging av dei store krigsherja delane av Sovjetunionen. Heile denne tida vart det også ført ein utanrikspolitikk som trass i visse feil og avvik er merkt av proletær internasjonalisme.

Visst var det proletardiktatur!

«KORLEIS GJEKK DET TIL?»

Det spørsmålet til Sture Ring, som Britta Ring tek opp att høyrer til dei som ikkje ein gong dei sju vise menn i ordtaket kan gje eit fullnøyinge svar på. *Fredlig kontrarevolution*, del 1, gjev att ein del av det som *Program for Sovjetunionens revolusjonære kommunistar (bolsjevikane)* og *Meldinga om SK si verksemd til den 19. kongressen i SUKP* har å seia om den saka. Her går det fram at det etter 1945 ikkje så radt få gonger gjekk svært mekanisk, udomokratisk, maktsjukt, byråkratisk og til og med uheiderleg for seg då byråkratane utøvde proletardiktaturet.

Frå tidlegare periodar har Stalins artikkel «Svimling av sigrane» ein del å fortelja. Meir kan nok ingen seia utan å ha hatt høve til å intervju hundrevis av menneske som opplevde utviklinga i ulike delar av Sovjetunionen. Ein lyt også ha hatt tilgjenge til å studera det store skriftelege materialet som bør finnast i dei sovjetiske arkiva, om ikkje sovjetborgarskapet har øydelagt dei då. Sture og Britta Ring lyt nok nøya seg med det ovannemde materialet. Då bør dei leggja merke til at det ikkje berre provat at ein del av byråkratane stelte til djevleskap og ugagn, men også at Stalin og dei som støtta han, gjekk hardt til felts mot avvik til byråkratiet.

BRITTA RING HAR FLEIRE OG AVSLØRANDE SMØRSMÅL

Vi har alt sagt at føremålet med spørsmåla til Britta Ring er å kasta skit på Stalin ved å påstå at revisjonismen sigrar og proletardiktaturet i Sovjetunionen kvarv alt medan han levde. Ho stadfester dette når ho lenger framme i artikkelen sin reiser det spørsmålet som denne overskrifta stiller. Der skriv ho:

«Når blei det (SUKP) revisjonistisk? Må ein ikkje rekna med at det hadde vore revisjonistisk i nokså lang tid før enn produksjonstilhøva kunne endra karakter og verta kapitalistiske? Alt dette kunne då ikkje beint framskje på ei natt. Eller skal ein gå ut frå at Stalin personleg hindra revisjonismen i å koma fram til han døydde? Må ein ikkje i staden slå fast at Stalin på vesentlege område ikkje handla som marxist-leninist? Dei alvorlege manglane i det tilhøvet han hadde til massane på den eine sida og byråkratane på hi, gjer at ein, som eg, ser at det for framtida lyt vera nok å tala om dei 'fire store'.»

Meininga er sjølv sagt at denne skura av spørsmål skal «avsløra» Stalin. Men dette avslører berre Britta Ring. Eit menneske som gjev seg ut for å vera marxist-leninist burde kjenna til den dialektiske lova som i følgje Marx seier «at kvantitative forandringar på eit visst punkt slår over i kvalitativ skilnad.» Ho burde til og med også kunna tilmåta denne lova på utviklinga av revisjonismen i Sovjetunionen.

OM REVISJONISMEN I DEI REVOLUSJONÆRE PARTIA

Vi veit at det fanst revisjonistiske straumdrag i SUKP i alle år etter revolusjonen. Dette går også fram av *Fredlig kontrarevolusjon*, del 1. Slike drag vil det alltid finnast i alle marxist-leninistiske parti heilt til kampen mellom dei to linene til slutt vert avgjort ved at marxismen-leninismen vinn. Den eine lina er den borgarlege, som revisjonismen står for, den andre er den revolusjonære som marxismen-leninismen gjev uttrykk for.

Vi veit også at revsjonismen har to kjelder. Ei indre kjelde som er borgarleg påverknad frå dei som ber ideologien frå det gamle utsugarsamfunnet i seg. Her er det og snakk om innverknad frå alle nedervde vanar, seder og førestillingar som høyrer dette samfunnet til. Stundom kan desse ha svært djupe historiske røter. Det er difor kampen mot revisjonismen i Kina i dag tek form av ein kamp mot den 2000 år gamle Konfutsianismen. Den ytre kjelda til revisjonismen er då ei ettergjeving overfor det presset (det økonomiske, politiske, ideologiske og militære presset) som imperialismen er skuld i.

I dei siste åra Stalin levde var ei revisjonistiske straumdraga som hadde slått rot i sovjetbyråkratiet utan tvil svært sterke. Dei var så sterke at ei heil rad med talsmenn for dei ope kom kragande med dei revisjonistiske synspunkta og framlegga sine i det ordskiftet som gjekk føre den 19. partikongressen. Men for den saka si skuld kunne likevel ikkje SUKP kallast revisjonistisk, lite lite som SKP kan gjera det for de om Britta Ring har gått inn i det revisjonistiske hylekoret mot Stalin. Politikken til SUKP prova at det enno var eit revolusjonært, marxist-leninistisk parti. Den 19. kongressen i partiet tok klart og bestemt avstand frå dei revisjonistiske straumdraga og mana til kamp mot dei. Dette går fram av *Fredlig kontrarevolution*, del 1, også.

DEBATT OM STALIN

LOVA OM OMSLAGET AV KVANTITETEN TIL KVALITET GJELD OG FOR REVISJONISMEN

Etter at J. V. Stalin var død nokre månader seinare, så vart den kampen aldri følgt opp og gjennomført. Revisjonisten N. S. Khrusjtsjov, som til då hadde maskert seg godt, og hans likemenn lukkast i å manøvrera bort trugne marxist-leninistar frå ymse leiande postar, og revisjonistar vart sette inn i staden. Dette vart gjort gjennom meinråder, list og kupp. Samstundes sprang sjølv sagt ein heil del prinsipplause menneske som vende kappa etter vinden, over på den revisjonistiske sida. Såleis vart dei fleire og sterkare.

Den dialektiske lova om at kvantiteten slår over i kvalitet seier oss at når den eine sida i ei motseiing vert styrkt kvantitativt og dermed får eit overtak, så blir resultatet eit omslag i kvalitet. I dette tilfellet er det motseiinga mellom den borgarlege og den revolusjonære lina innafor SUKP det er tale om. Omslaget skjer ikkje gradvis, men gjennom eit *sprang i utviklinga*. Det spranget som vart resultatet av at den revisjonistiske sida i SUKP vart styrkt kvantitativt, skjedde på den 20. kongressen til SUKP. Der gjekk partiet bort frå marxismen-leninismen og knesette revisjonismen. *Då, men ikkje før heller, blei SUKP eit revisjonistisk parti.*

OG NÅR VART PRODUKSJONSTILHØVA ENDRA?

Produksjonsforholda i Sovjetunionen endra seg på same tida og på ein og same gongen i prinsippet frå sosialistiske produksjonstilhøve til kapitalistiske. Det tok nokre år før det stod heilt klart kva dette var og kva som låg i det. Dette kom av at det enno fanst ein nokså sterk motstand mot revisjonismen innafor SUKP. Først etter at den vart slått ned og revisjonistane hadde grunnfesta sigeren sin, kunne dei tillata seg å visa kva det ville seia at dei hadde rana til seg makta over partiet, staten og dei samla produksjonsmidla. Først då kunne dei gjera dette utan hemningar. I 1961 sat dei trygt i salen. Då gav dei også klar beskjed: proletardiktaturet var over i Sovjetunionen, og partiet vart omforma til «eit parti for heile folket.» Men de er også eit faktum som ikkje kan rørast ved at produksjonsforholda skifta på den 20. partikongressen i 1956. Kanskje skjedde det ikkje plant over ei natt, men i løpet av dei få døgera som gjekk frå Khrusjtsjov heldt talen sin om den nye revisjonistiske politikken og fram til dess kongressen hadde godkjent han. Også her var det snakk om eit *sprang* i utviklinga, sjølv om det var eit sprang i reaksjonær lei.

STALIN SI ROLLE I KAMPEN MOT REVISJONISMEN

«Sal ein gå ut frå at Stalin personleg hindra revisjonismen i å koma til uttrykk heilt fram til han døydde?» undrast Britta Ring.

Nei, ikkje dersom vi set likskapsteikn mellom «personleg» og «åleine», men elles kan vi godt seia det slik. Det er eit urokkande faktum at personen Stalin i heile sitt liv kjempa mot og slo attende revisjonismen, på same vis som personen Lenin gjorde det. Stalin avslørte revisjonismen i tale og skrift, han stakk miskunnslaust hol på alle dei innhola og falske «argumenta» og framlegga deira. Samstundes klargjorde han på meisterleg vis kva for politikk partiet burde føra på ulike område i staden for den som revisjonistane gjorde framlegg om. Og det gjorde han praktisk tala så lenge han levde. Har Britta Ring aldri lese hans *Sosialismens økonomiske problem i Sovjetsamveldet*? Her plukkar han frå kvarandre og viser tilbake alt det revisjonistane hadde å fara med i ordskiftet føre den 19. partikongressen. Ho burde i det minste ha merka seg dei utdraga av dette verket som er tekne med i *Fredelig kontrarevolution*, del 1. Den burde ho ja ha lese før ho gav seg i kast med å skriva ei melding om del 2.

Åleine var Stalin aldri. Han hadde sikkert støtte av mange leiande kameratar og andre i partiet, og framfor alt av massane både i og utafor partiet. Det sistnemnde har vi vitnemål om frå to ulike hald.

Sovjetunionens revolusjonære kommunistar seier på side 38 i programmet sitt at folket kjenner «at Stalin er 'deira', at han representerer folket.» Dei revisjonistiske byråkratane sa i si fråsegn av 30. juni 1956 — sitert i *Fredelig kontrarevolusjon*, del 1, side 130 — når dei skulle forklara kvifor dei ikkje gjekk til åtak på Stalin medan han levde, at ingen aksjon mot han ville ha blitt forstått av folket. Aksjonen ville «*ha blitt sett på som eit stand-*

DEBATT OM STALIN

punkt mot den sosialistiske oppbygginga, som eit slag mot einskapen i partiet og staten.»

Britta Ring undrar på om ein ikkje i staden for å seia at Stalin gjekk til kamp mot revisjonismen «burde slå fast at Stalin på viktige område ikkje for å som ein marxist-leninist.»

Det skal ein nok akta seg vel for, om ein då ikkje vil stå fram i motstrid til alle fakta. Drømmer ein Stalin ut frå ein marxist-leninistisk synsstad, stemmer ein heller i med dei kinesiske kameratane som har sagt at Stalin, trass i dei feila og manglane han hadde, må sjåast på som ein stor marxist-leninist og revolusjonær. I motsetnad til Britta Ring stør dei seg på klare fakta. Og ein kan aldri godta tanken hennar om at Stalin skal strykast av lista over dei «fem store.»

STALIN KJEMPE FOR MASSANE, KVEN KJEMPAR BRITTA RING FOR?

Stalin kjempa for massane og mot byråkratane.

Britta Ring gjer det stikk motsette når ho vil ta frå Stalin den heidersplassen han har fått saman med Marx Engels, Lenin og Mao Tse-tung. Og det tyder visseleg ikkje på at ho har eit marxist-leninistisk forhold korkje til massane og striden deira eller til det revisjonistiske byråkratiet. Ho går ærend for revisjonistbyråkratiet, anten ho veit om det eller ei.

Freistnaden hennar på å gje prov på at Stalins tilhøve til massane var dårleg, er heilt komisk. Ho siterer første delen av den eiden Stalin svor i mamnet åt partiet då Lenin var død. Dette var på den andre sovjetkongressen. Ho lastar han der for å koma med eit «syn på kommunistane som eit slags elitemenneske» og meiner at han med dette «gjev bod om, eller tykkjest å varsla om «eit særskilt slags sekterisme som revisjonistane i Portugal i dag er eit aktuelt døme på.

Ein kan ikkje spilla tid og papir på å gå gjennom og drøfta såvore tullprat. Les eiden og døm sjølve. Han finst og med i det opplaget av SUKP si historie som Arbetarkultur gav ut i 1939. Likeins finst han i det faksimile-opplaget som Oktober gav ut. I baa desse opplaga står han på side 338—339.

DET SIMPLASTE AV DEI ÅTAKA BRITTA RING KJEM MED

Britta Ring gjev endå fleire eksempel på forakt for fakta og at ho er ute av stand til å tenkja som marxist-leninist, når ho i artikkelen sin samlar seg til det simplaste åtaket ho har mot Stalin. Der skriv ho:

«Mine eigen røynsler tyder på at undertrykkinga ikkje tok til etter 1956, men lenge før det. Og det var ei hard undertrykking med sterke innslag av terrormetodar.»

Litt lenger nede held ho fram med:

«Krustsjov sitt oppgjer med 'stalinismen' — berre til synes, viste det seg — på den tjuande partikongressen i 1956 gjorde det for ei tid litt lettare å vera til. Menneska tok til å tala. Dei våga å fortelja meir ope om det dei hadde vore med på, om koss slektninger dei hadde. vart sende til fangeleirar eller blei myrda i slutten av 30-åra. Seinare

vart dei i visse høve tekne til nåde att i 50-år etter sin død — ein kynisk hån mot all rettferd».

Kva slags førestillingar er det Britta Ring vil gje lesarane sine med dette her? Jau, for det første at den undertrykkinga ho fann i Sovjetunionen etter 1956, altså etter at byråkratiet hadde rive til seg makta, alt fanst på Stalins tid. Og for det andre at den 20. kongressen til SUKP ikkje førte med seg noko skifte i politikken til SUKP og sovjetstaten. Heller ikkje produksjonstilhøva i Sovjetunionen endra seg. Khrusjtsjovs oppgjer med «stalinismen» var jo berre tilsynelatande. Altså var både politikken og produksjonsforholda dei same etter den 20. partikongressen som dei hadde vore «lenge før», d.v.s. i Stalin-tida.

Dette er ei sjeldsynt grov historieforfalsking som alle kjende fakta grundig går imot. Denne forvrenginga freistar Britta Ring å underbyggja ved å seia at talen til Khrusjtsjov førte til «lettare å vera til — for ei tid» og at «menneska byrja å tala og våga fortelja kva dei hadde vore med på.»

KVEN VAR DET SOM BLEI UNDERTRYKTE UNDER STALIN?

Kva for menneske var det som kjende at det vart mellombels lettare? Kva slags meneske var det som «våga å fortelja om det dei hadde vore med på»? Kva for klassar eller samfunnslag høyrde dei til?

Dette seier ikkje Britta Ring eit pip om. Dei revolusjonære kommunistane i Sovjetunionen hadde ikkje så mange atterhald. På side 39—40 i programmet sitt tek dei opp spørsmålet om kven det var som vart råka av straffedomane i 1930-åra:

«Var det proletariatet? Nei! Ein sette fast visse personar som kom frå proletariatet og hadde høge stillingar. Men sjølve klassen var ikkje noko mål for åtgjerder. Tvertom, etter di forfølgjingane for ein stor del gjekk ut frå det sosiale opphavet folk hadde. så utgjorde proletær stilling og opphav den beste garantien mot represaliane . . . Kan ein seia at det var bøndene som måtte lida i 1937? Atter ein gong nei! Om somme bønder har nokre sorgtunge minne, så er dei frå 1929 då dei vart eksproprierte som kulakar. (Og då ein del byråkratar faktisk gjorde seg skuldige i overgrep som Stalin vende seg skarpt mot. H. H.) Frå ein samfunnssynsstad vart «forfølgjingane» i 1937 retta inn mot ei bestemt retning. Dei var retta mot det byråkratiske apparatet som var då, mot leivningane frå dei utbytande klassane og ein del av dei boklærde. Det er no klart kvifor nettopp desse sjukta er så illsinte når dei går til åtak på «persondyrkinga». Det er også klart kvifor arbeidarmassane syner ei så stor godvilje for minnet om Stalin, noko som opportunistane er forundre over.»

Dette stemmer bra med det Fredlig kontrarevolution seier om at Stalin mistenksam vakt på det byråkratiane stelte med . . . » men hard hand tvinga han dei til å tena det proletære diktaturet.» Det passar sikkert også bra med dei fakta Britta Ring skulle kunna gje oss om kor desse menneska sosialt høyrde heime, dei som etter Khrusjtsjovs tale mot Stalin «byrja å tala» og «fortelja

DEBATT OM STALIN

meir ope om det dei hadde vore med på.» I artikkelen hennar står dei fram som klasselause. Men det var dei sikkert ikkje. Eg veddar ti mot ein på at dei hørde til sovjetbyråkratiet eller dei trugne tenarane det hadde mellom dei intellektuelle. Kva for anna miljø har ein utanlandsk partiven som er innbeden av SUKP høve til å koma i kontakt med?

KVIFOR SER IKKJE BRITTA RING UNDERTRYKKINGA UT FRÅ EIT KLASSESYNPUNKT

Britta Ring burde iallfall, dersom ho såg saka frå ein klassesynsstad, kunna sjå at det var ein svært stor skilnad på den undertrykkinga som var i slutten av 30-åra og den som utvikla segt etter dei revisjonistiske byråkratane hadde teke hand om styringa. Den førstnemde undertrykkinga retta seg inn på å stø interessene til proletariatet og revolusjonen, mot dei fiendane dei og sosialismen hadde. Dette er eit faktum som ikkje kan snu og vendast på sjølvom det endåtil fanst ein del urett som er ope vedgått av Stalin. Slik er det også jamvel om det finst mildare, men betre og meir effektive metodar å møte slike folk med, noko som Albania og Kina har synt oss også. Den sistnemnde undertrykkinga retta og rettar seg derimot i byråkratiet og det nye borgarskapet si interesse mot arbeidarklassen, bøndene og alle andre som på ein eller anna måte går mot dei nye makthavarane og dei øydeleggjande følgjene av politikken deira. Undertrykkinga i dag kan altså ikkje seiast å vera den same som den underkuinga som på Stalin si tid vart utøvd mot forkledde kontrrevolusjonære, sabotørar, illgjernings-

menn og snyltarar av ymse slag. Dette er tvert om det stikk motsette av den. Men det tykkjest Britta Ring vera heilt blind for, for ho veit vel ikkje kva ho gjer når ho prøver å innbilla oss om at det dreiar seg om den same undertrykkinga i begge tilfella.

KVA TENKJER REDAKSJONEN I MF PÅ?

Artikkelen til Britta Ring har løyst ut mange protestar. Redaksjonen i MF har i førevegen prøvt å verna seg mot dei med ein godkjennande klapp, sjå side 2, nr. 7/75.

Der reknar redaksjonen artikkelen med til det materialet som «skal vera med på å analysa Sovjetunionen og gjera den analysen djupare slik at Sveriges kommunistiske parti på den åttande kongressen sin skal kunna vedta eit program som klart slår fast vårt syn på Sovjetunionen.» Takkar audmjukt, men den forklaringa lèt så falsk at ho skjer i øyra. Britta Rings historiforfalskingar og drittkasting mot ein av dei store flaggberarane i den proletære revolusjonen og marxismen-leninismen, kamerat Josef Stalin, kan berre vera med på å forvirra, gjera diskusjonen om sovjetrevisjonismen uklar og føra han på villspor. Det same vil skje med ordskiftet om den monopolistiske statskapitalismen i Sovjet og sovjet-imperialismen.

Dei kameratane som har fått ansvaret og tilliten med å redigera MF, burde ha hatt politisk dømmekraft nok til å innsjå dette. Dei burde såleis ikkje dra skam over partiet vårt med å gje ut elendet.

*Nils Holmberg.
Omsett etter Marxistisk
Forum 1.76*

DEBATT OM STALIN

Bo Gustafsson:

Proletardiktaturet er føresetnaden for folkedemokratiet

Frå Gnistan nr. 11 — 1974

Denne artikkelen er den andre av to innlegg Bo Gustafsson hadde om Demokratiet og sosialismen i SKP-avisa GNISTAN våren 1974.

Overgangen frå kapitalisme til sosialisme vil seia at det klasseherredømet som kapitalistane har over arbeidarane, dvs. diktatur, lyt vika for arbeidarane sitt klasseherredøme over kapitalistane, dvs. proletardiktaturet.

Dette er føresetnaden for at den private eigedomsretten som kapitalistane har til produksjonsmidla skal kunna bli borte. Såleis skal også den utsuginga og undertrykkinga av arbeidarklassen som er bygt på dette grunnlaget avskaffast. Men dermed endrar også demokratiet seg kvalitativt. Fridomane og rettane åt arbeidarklassen vert utvida ved at kapitalistane sine fridomar og rettar blir mindre. Arbeidskrafta vert ikkje lenger ei vare og arbeidet vert ein lovfest rett. Arbeidarane og tenestefolka styrer og råder over verksemdene sjølve og samfunnet og produksjonen lyt retta seg etter behov i staden for profitt. Kvinnene får jobb og innkomer, og dermed også eit grunnlag for å frigjera seg. Dei nye statsorgana vert fylte av arbeidarar og blir styrte av dei. Dei som vert valde inn i dei representative organa blir ansvarlege overfor veljarane sine. Den høgare utdanninga vert ikkje først og fremst reservert for dei som har pengar, men heller for dei som arbeider. Prentefridomen kan bli tilgjengeleg for vanlege folk, ikkje berre for det mindretalet som eig pressa og dei som eigarane let få ta del i prentefridomen.

Inginging av dette skjer heilt av seg sjølv, nei, det må takast gjennom strid. Proletardiktaturet skaper vilkår for eit demokrati for folket. Men desse vilkåra oppfyller seg ikkje av seg sjølve. Dei herskande klassane som var før lever vidare på same måte som innverknadene frå det gamle samfunnet gjer det. For at demokratiet skal kunna takast vare på og utvidast, så må det tilmåttast på ein rett måte. Elles kan det gå som det gjorde i Sovjetunionen.

Den første som meir systematisk prøvde å analysere problema med demokratiet under sosialismen, det var

Mao Tse Tung. Dette gjer han nemleg i skriftet «Om den rette måten å løysa motseiingar i folket på». Dette var ein tale som han heldt den 27. februar 1957, det vil seia stutt tid etter at Krustsjov tok makta i Sovjetunionen og hendingane i Ungarn fann stad.

I følgje Mao kan vi dra minst tre viktige lærdomar frå den sosialistiske utviklingssoga. Her er det då snakk om demokratispørsmålet. For det første må ikkje dei som høyrer til folket handsamast som om dei var klassefiendar. For det andre går det ikkje an å nytta administrative metodar når det gjeld om å løysa motsetningar innafor kunst, kultur og vitskap. For det tredje er fleirpartisystem ein god ting under sosialismen.

TO TYPAR AV MOTSETNINGAR

I det sosialistiske samfunnet finst det to typar motsetningar. For det første har vi den grunnleggjande motsetninga mellom arbeidarklassen og resten av folket på den eine sida og dei falne utsugarklassane på hi sida. Den motsetninga er klasseantagonistisk og det trengst at folket øver dikatur over desse klassane. For på lang sikt er dei innstilte på å slå til att på nytt. Diktaturet over dette mindretalet inneber først og fremst at den private eigedomsretten til produksjonsmidla vert teken frå dei. Dermed vert også makta deira til å utsuga arbeidskraft borte. For ei viss overgangstid kan det også vera turvande å ta røysteretten, ytringsfridomen og endåtil andre demokratiske fridomar og rettar frå dei om det trengst, for å gjennomføra og grunnfesta demokratiet. Men dette kjem i hovudsak an på korleis dei tidlegare herskarklassane sjølve fer åt. I den mon dei ikkje går laus på det sosialistiske demokratiet og lovene for det, så skal også dei som individ nytta godt av demokratiske fridomar og rettar. På lengre sikt skal dei omskolerast og oppsedast slik at dei vert arbeidande samfunnsmedlemmar i folket si teneste. Til betre dei oppfører seg, til mindre skarp blir klasseantagonismen, r g til snøggare kan dei takast opp i det sosialistiske demokratiet.

I og med at makta til dei tidlegare utsugarklassane vert avskaffa så blir fokemakta utvida. Men jamsides mot-

DEBATT OM STALIN

setningane mellom folket og fiendane til folket finst det også motsetningar *inn*for folket under sosialismen likså vel som under klassesamfunn som før har vore: Det gjeld *inn*for og mellom arbeidarklassen, tenestefolk, bønder, småkjøpmenn, frie yrkesutøvarar, intellektuelle, mellom leiarar og dei som blir leia og mellom individuelle og kollektive interesser. Desse motsetningane er *ikkje antagonistiske*, fordi interessefellesskapet mellom ulike klassar og sjikt i folket er djupare enn motsetningane. Men det er spørsmål om verkelege motsetningar som må handsamast og løysast på ein rett måte.

Sett i høve til dei utsugande klassane så er det sosialistiske demokratiet i hovudsak diktatorisk. Dette gjeld særleg under den revolusjonære overgangen frå kapitalisme til sosialisme. Men diktaturet over dei utsugande klassane vert berre sett i verk for å grunnfesta og utvida dei demokratiske fridomane åt folket og gjera dei mogelege. *Innafor* folket råder det *ikkje* diktatur. Det får det heller *ikkje* lov til. Motsetningane *inn*for folket går først og fremst på kva det er som er rett og gale og kva som er ideologiske smørsmål. Desse motsetningane kan berre løysast gjennom «demokratiske metodar, diskusjonsmetodar, kritikk, overtyding og oppseding, *ikkje* gjennom tvang og hardsette metodar.»

Kvar freistnad på å behandla ideologiske spørsmål eller spørsmål som tek opp kva som er rett og gale ved hjelp av administrativ ordregjeving eller tvangsåtgjerder er *ikkje* berre ineffektive, men skadeleg også. Vi kan *ikkje* få bort religionen ved å gje ordrar på administrativt vis. Vi kan heller *ikkje* tvinga folk til å tru på han. Vi kan *ikkje* tvinga folk til å gje opp idealismen, likså lite som vi kan tvinga dei til å tru på marxismen.»

Det kviler først og fremst på kommunistane å «ta i bruk demokratiske metodar, slike som overtyding og oppseding, når dei arbeider mellom dei arbeidande menneska. Dei skal på ingen måte gripa til kommandoframferd eller tvang: «Oppseding er først og fremst «Folket sjølv si eiga sjølvoppseding og kritikk, og sjølvkritikk er den grunnleggjande metoden i sjølvoppsedinga.»

FEILA TIL STALIN

Dersom dei to slaga av motsetningar *ikkje* blir skilde åt, kan det sosialistiske demokratiet utarta til eit demokrati for eit privilegert mindretal. Hovudfaren er sjølv sagt at skiljelina mellom folket og fiendane åt folket *ikkje* blir halden oppa.

Dei utsugarklassane som var før kjem attende og grip makta på nytt. Men i kampen mot denne hovudfaren er det lett å gjera ein feil som faktisk gjer det verre å stå imot hovudfaren. Denne feilen er at skiljelina mellom folket og fiendane åt folket vert borte og esar utover dei verkelege grensene ho har. Følgjene vert at motsetningar *inn*for folket kjem til å bli oppfatta som motsetningar mellom folket og fiendane åt folket. Menneske som *ikkje* er bakstrevarar til revolusjonen vil då verta sett på som slike fiendar og handsama som det.

Mao Tsetung har i ein annan samanheng påvist at Stalin gjorde denne feilen då han utvida undertrykkinga

av kontrarevolusjonen til delar av folket i 30-åra. Ivrig etter å spora opp og kjøva verkelege kontrarevolusjonære — det var slike som dreiv med terrorhandlingar og rotta seg i hop for å styrta den sosialistiske samfunnsordninga med våpen — kasta han nota så vidt at *ikkje* berre haiane, men også småfisk blei dregne opp. Eit skeivt ord, ein svart flekk i fortida, ein slekting eller liknande kunne vera nok til å dra uskyldige med. I praksis verka det i samsvar med prinsippet: heller hundre uskyldige i fengsel enn at ein skyldig fekk gå fri.

Dei farlege haiane vart fanga. Men *ikkje* alle. I og med at det vart retta slag til alle kantar mot både skyldige og uskyldige, laga det seg ein stemning som gjorde det mogeleg for ein del haiar å lura seg unna og til og med snoka seg inn i parti og stat. Der dreiv dei då og undertrykte både kommunistar og andre som høyrde folket til. Dessutan vart det *ikkje*-antagonistiske motsetningane *inn*for folket sette mot einannan som uløysande (antagoniserte). Det sosialistiske demokratiet vart svekka, og dermed gjekk det også same vegen med proletardiktaturet. Det var ei følgje av at leiinga i Sovjetunionens kommunistiske parti *ikkje* drog ei riktig skiljeline mellom dei to typene av motsetningar under sosialismen, og handsama dei på ein rett måte.

FRIDOMEN FOR KULTUREN, KUNSTEN OG VITSKAPEN

I Sovjetunionen skjøna det kommunistiske partiet heller *ikkje* at spørsmål som hadde med kunst, kultur og vitenskap å gjera *ikkje* kan avgjerast ved bruk av administrative metodar. Følgja vart då at viktig kritikk stilna av eller vart jaga under jorda. Kunst, kultur og vitenskap — særleg samfunnsvitenskap — vart borte og vart i stor mon erstatta av ein mekanisk og byråkratisk sitatbruk. Dette verka øydeleggjande på utviklinga av vitenskapen.

Men kunsten, kulturen og vitenskapen kan berre utviklast ved at «ymse former og stilartar i kunsten får utvikla seg fritt og ulike skular i vitenskapen kan tevla fritt.» Det tek også lang tid å avgjera spørsmål på desse områda. «Rette og fine saker har ofte i førstninga *ikkje* blitt sett på som angande blomar, men heller som giftig ugras. Kopernikus sin teori om solsystemet og utviklingslæra åt Darwin vart ein gong forkasta som range og laut vinna fram i hard motstandskamp.»

Aministrative metodar og tvang er difor heilt ubrukan- de på det ideologiske området. Der går det einast med «fri diskusjon» og «grundig argumentering».

Dette gjeld for marxismen også. Han kan også kritisera. «I og med at marxismen er vitenskapleg sanning,

DEBATT OM STALIN

så fryktar han ikkje nokoslags kritikk. Om han gjorde det, og i fall han kunne overvinnast i debatt, då hadde han vore verdlaus.» Marxismen treng kamp og kritikk for at han skal kunna utviklast — endåtil, eller heller særleg under sosialismen.

FLEIRPARTISYSTEM ER FINE GREIER

Marxismen blir nemleg leiande ideologi under sosialismen. Det er sjølv sagt svært bra. Men dette å leia og råda fører også med seg andre farar: farane med å bli sjølvnøgde og sjå på seg sjølve som sjølv nok. Same farane trugar også det kommunistiske partiet som leiande parti. I Sovjetunionen vart alle parti forbodne forutan det kommunistiske partiet. Ein viste då til at dei andre stilte seg på kontrarevolusjonen si side. Men det fanst sikkert mange som ikkje motarbeidde revolusjonen. Det galdt både mensjevikar og sosialist-revolusjonære. Alle desse her kunne ha vore nyttige for det kommunistiske partiet om dei hadde fått høve til å organisera seg. Dersom det kommunistiske partiet gjorde feil og mistak, burde dei ha vore dei første og nærmaste til å skrika ut om feila og mistaka.

Forbodet mot andre politiske parti skadde den sosialistiske oppbygginga i Sovjetunionen. Den «monolitiske einskapen» var ein falsk og lagnadstung einskap.

Det er ein fordel for sosialismen dersom det finst «andre demokratiske parti» jamsides kommunistpartiet. Dette må då vera slike parti som «verkeleg ofrar seg for oppgåva å samla folket for sosialismens sak og som folk har tillit til». Partia bør føra «ymstesidig tilsyn» i den meininga at «dei gir kvarandre råd og kritiserer kvarandre.» Dette er tufta på:

«at eit parti like mykje som eit individ har stor trong til å høyra andre synspunkt enn sine egne. Vi veit alle at tilsynet med det kommunistiske partiet i hovudsak vert

gjort av dei arbeidande menneska og partimedlemmane. Men vi kjem til å få endå større nytte av tilsynet dersom det også vert utøvd av dei andre demokratiske partia.»

FIRE PUNKT TIL SLUTT

Spørsmålet om å halda oppe demokratiet og framleis utvida det under sosialismen er først og fremst avhengig av ei heil mengd med ting som vi ikkje har kome inn på ovanfor. Dette gjeld t.d. dette at leiande folk på ulike nivå tek del i produktivt arbeid, at tryggingsorgana blir haldne i sjakk, at partiet held fast ved kontrollen over dei væpna styrkane m.m. Men det som er teke fram her er også viktig. Det skal kunna samanfatast i fire punkt:

1) Arbeidarklassen må halda fast ved, grunnfesta og utvida proletardiktaturet. Dette inneber først og fremst at det vert drege ei skiljeline mellom arbeidarklassen og dei andre delane av folket på den eine sida, og dei tidlegare utsugarklassane på den andre.

2) Men denne skiljelina må ikkje blandast saman med motsetningar innafor folket. Dei er av eit heilt anna slag og vert einast løyste gjennom demokratiske metodar: diskusjonar, opplysning og oppseding. Dersom motsetningane innafor folket vert handsama som motsetninga mellom folket og fiendane åt folket, kan det sosialistiske demokratiet, og dermed også det proletære diktaturet, gå under.

3) Spørsmål som gjeld kunst, kultur og vitskap kan ikkje avgjerast ved tvang og administrative metodar, men berre gjennom fri diskusjon, overtyding og argument.

4) Under sosialismen er det fint om det finst eit fleirpartisystem. Dermed held ein liv i kritikken av det leiande partiet. Feil og mistak kan rettast på før dei vert for store og det sosialistiske demokratiet fester seg.

BO GUSTAFSSON
Gnistan, 11, 1974

AKP(m-l):

UTTALELSER OG HILSENER OM INTER — NASJONALE SAKER

Januar — juni 1976.

Klassekampen 1/7 (6. januar)

Hilsen til Polens Kommunistparti's 10-årsdag.

5/12 1975 var det ti år siden Polens Kommunistiske Parti (PKP) blei stifta.

Arbeiderklassen og folket i Polen har stolte revolusjonære tradisjoner. De polske kommunistene og de arbeidende massene førte en hard kamp mot den tyske nazismen. Da nazismen var knust, gjorde de revolusjon, oppretta Folkerepublikken Polen og forberedte seg på å bygge sosialismen.

Men det samme skjedde i Polen som i Sovjet og de fleste andre landa i den sosialistiske leiren. Revisjonister tok makta i partiet og staten. Med støtte av USA-imperialismen og sovjet-revisjonismen gjenninnførte de kapitalismen. De styrta proletariatets diktatur og innførte et fascistisk borgerlig diktatur. De gjorde Polen til en quislingstat som er underlagt den aggressive sosial-imperialismens velde.

De revolusjonære arbeiderne og marxist-leninistene i Polen tok opp kampen mot revisjonismen. 5/12 1965 stifta de PKP, som har på programmet å styrte borger-skapets diktatur i Polen gjennom en ny sosialistisk revolusjon, og gjenninnføre proletariatets diktatur.

PKP fikk sin ild-dåp under arbeideropp-standen jula 1970. Marxist-leninistene spilte en ledende rolle i den voldsomme revolusjonære bevegelsen som førte til Gomulkas fall.

Forfølgelsen fra sosial-imperialismen og dens polske Quislinger gjør at PKP må arbeide under vanskelige, strengt illegale forhold. Undertrykkelse av kommunistene har ikke blitt mildere etter at Gomulka blei fulgt av Gierek. PKPs medlemmer er blitt fengslet, torturert og myrdet av revisjonistene. Men hverken Gomulka eller Gierek har klart å knekke PKP og de polske marxist-leninistene fortsetter å kjempe.

PKPs kamp har hatt stor betydning for å reise og lede den polske arbeiderklassen. Men partiets kamp har også stor internasjonal betydning. PKP har æren av å være det første kommunistiske parti som blei oppretta i landa der revisjonistene har tatt makta og gjennoppretta kapitalismen. Dette er et viktig gjennombrudd av verdenshistorisk rekkevidde. Det viser den veien som også må følges av de andre folkene som lever under sosial-imperialismens og revisjonismens diktatur.

Opprettelsen av PKP er et slag mot den sovjetiske sosial-imperialismen, som var-sler dens fall. Det er også et slag mot USA-imperialismen. For det viser all verden at den virkelige opposisjonen mot re-sjonismen ikke tar form av støtte til vest-lig imperialisme, men kamp for den sosialistiske revolusjonen.

AKP(m-l) vil hylle PKP ved jubileet. Vi bøyer oss i ærbødighet over partiets mar-tyrer. Vi hilser PKPs sektetær, kamerat Caizimir Mihal, en veteran herdet fra kampen mot den tyske Nazismen, fra oppbygginga av det folkedemokratiske Polen og fra kampen mot re-visjonismen. Vi støtter våre kamerater, våre brødre og søstre som kjemper i PKP. Vi er stolte over å rekne PKP som AKP(m-l)s søsterparti.

PKP kjemper i første linje mot den sosial-imperialistiske supermakta. Kam-pen vil bli lang og hard. Men vi er sikre på at framtida tilhører Polens arbeider-klasse og folk og deres marxist-leni-nistiske parti, PKP. Det revisjonistiske diktaturet vil falle og den sosialistiske revolusjonen vil seire i Polen!

LEVE DEN HELTEMODIGE POLSKE ARBEIDERKLASSEN OG DET POLSKE FOLKET!

LEVE POLENS KOMMUNISTISKE PARTI!

LEVE DEN KOMMUNISTISKE VER-DENSBEVEGELSEN!

Arbeidsutvalet
i AKP(ml)

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Klassekampen 3/76 (13. januar)

Chou En-lai

EN STOR MARXIST- LENINIST OG SANN INTERNASJONALIST

Budskapet om Chou En-lais død er blitt tatt imot med sorg over hele verden. En stor revolusjonær leder er gått bort.

Sentralkomiteen i AKP(m-l) har sendt denne kondolansen:

Til Kinas Kommunistiske Partis Sentralkomite ved Formann Mao Tsetung, Den Nasjonale Folkekongressens Per-

manente Komite ved formann Chu Teh, og Folkerepublikken Kinas Regjering.

Kamerater. Vi har med dyp sorg mottatt budskapet om at kamerat Chou En-lai, viseformann i KKP's Sentralkomite, statsminister og leder av Folkerepublikken Kinas Regjering, er død.

Kamerat Chou En-lai var en framstående kommunist og en stor revolusjonær leder. I mer enn 50 år har han stått i fremste linje i kampen for den kinesiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. I den langvarige militære og politiske kampen, som førte fram til full seier for det kinesiske folket og opprettelsen av Folkerepublikken Kina spilte han en banebrytende og framstående rolle.

Som leder for regjeringa og statsminister har kamerat Chou En-lai stått i fremste rekke i den sosialistiske oppbygginga.

Kamerat Chou En-lai har konsekvent ført fram den proletariske, revolusjonære linja til kamerat Mao Tsetung. Han har hele tida vært en ledende kraft i kampen mot all opportunisme og revisjonisme.

Kamerat Chou En-lai var en stor marxist-leninist, som nyter respekt over hele verden. I kampen mot den moderne revisjonismen holdt han konsekvent fast ved marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings prinsipper, og gjorde en stor og betydningsfull innsats.

Vi vil også minnes kamerat Chou En-lai som en stor og sann internasjonist, som har ytt framstående bidrag og støtte til alle undertrykte folk og nasjoners kamp mot imperialismen, sosialimperialismen og all reaksjon. Han var en stor kjemper for interessene til proletariatet og revolusjonen i hele verden.

På vegne av Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge vil vi overbringe vår kondolanse til Kinas Kommunistiske Parti, Den Nasjonale Folkekongressen og Folkerepublikken Kinas Regjering.

*For Sentralkomiteen i AKP(m-l),
Pål Steigan – Formann.*

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Klassekampen 4/76 (27. januar)

Fellesuttalelse PCE (M-L) og AKP (M-L)

Høsten 1975 møttes utsendinger fra sentralkomiteene i PCE (m-l) og AKP (m-l) Norge. Møtet viste at forbindelsene mellom de to partiene er varme og kameratslige. Det var enighet om alle viktige politiske spørsmål som ble diskutert.

AKP (m-l) uttrykte sin dypeste respekt for de fem antifascistiske kjemperne som ble myrdet: Jose Sanches Bravo, Ramon Garcia Sanz, Jose Baena Alonso, Angel Otaegui og Juan Paredes Manot. At tre av dem var medlemmer av PCE (m-l) og FRAP viser den ledende rollen fronten og partiet nå spiller i kampen mot diktaturet. I tida som kommer står det spanske folket og FRAP overfor viktige oppgaver. Juan Carlos prøver å ta opp oppgaven som diktaturets leder etter Franco. Samtidig lager reaksjonære politikere som den revisjonistiske forræderen Santiago Carillo intriger som går ut på å «liberalisere» diktaturet for å gi det et mer «forsonlig» skjær. I denne situasjonen er den eneste utvegen for Spanias folk av alle nasjonaliteter å knuse intrigene gjennom å fortsette den revolusjonære kampen, styrte oligarkiets og USA-imperialismens herredømme i Spania og opprette en føderativ, demokratisk folkerepublikk. Dette er FRAP's mål. Det norske folket støtter folket i Spania, det hater frankismen og har aldri glemt borgerkrigen der nordmenn kjempet og døde sammen med spanierne for republikken. AKP (m-l) vil gå sammen med alle anti-imperialistiske krefter i Norge som er villige til å støtte det spanske folket og FRAP. AKP (m-l) solidariserer seg med PCE (m-l) og gleder seg over det spanske søsterpartiets framgang.

Bare væpnet kamp kan styrt e fascismen i Spania

AKP (m-l) uttrykte sin solidaritet med PCE (m-l) i den nye fasen i kampen mot diktaturet som partiet nå har innledet. Det er åpenbart at bare den væpnete kampen og folkets revolusjonære vold kan styrte fascismen og drive Yanki-imperialismen fra Spanias jord. AKP (m-l) og PCE (m-l) slår fast at den nåværende situasjonen er preget av allmenn krise for kapitalismen og framveksten av den moderne revisjonisme ledet av den russiske sosialimperialismen. De to partiene mener at dette gjør det mer nødvendig enn noensinne å opplyse folkemassene om at bare den væpnete kampen og folkets revolusjonære vold kan styrte kapitalismen, knuse revisjonismen og opprette sosialismen som det kommunistske samfunnets første fase. (Dette er prinsippsspørsmål. Hvordan det gjøres i praksis, må

avgjøres ut fra de særskilte konkrete forholda i hvert enkelt land).

Støtt FPOLISARIO i Sahara!

AKP (m-l) og PCE (m-l) uttrykte sine støtte til det tapre folket i Sahara og dets representant FPOLISARIO. Vi støtter FPOLISARIO's rettfærdige frigjøringskrig mot den frankistiske kolonimakta og mot Hassan V av Marokkos forsøk på å legge Sahara under sitt diktatur. Alle spanske tropper ut-sjøløstendighet for Sahara — full støtte til POLISARIO!

Norge: En annen form for monopolborgerskapets diktatur

PCE (m-l) uttrykte støtte til folket og partiet i Norge. I Norge er det borgerlig demokrati. Borgerlige propagandister vil narre verden til å tro at klassekampen er slutt og at det er skapt et «sosialdemokratisk paradys» for arbeiderne. Men i virkeligheten er «velferdsstaten» bare en annen form for monopolborgerskapets diktatur. Arbeidere blir fortsatt arbeidsløse, fiskere og bønder blir fortsatt ruinert. I «arbeidernes paradys» er det avslørt militærrevolver retta mot arbeidere, studenter og marxist-leninister. Supermaktene skjerper også sin kamp om innflytelse i Norge. I de siste åra har massene svart med stadig sterkere klassekamp.

SUPERMAKTENE KONKURRERER OM VERDENSHERREDØMME

Det er vokst fram en ny kommunistisk bevegelse i strid med sosialdemokrati og revisjonisme som har skapt AKP (m-l).

PCE (m-l) solidariserer seg med det norske arbeidende folket og AKP (m-l) i kampen mot monopolene, de to supermaktene og all imperialismen, for den sosialistiske revolusjonen og proletariats diktatur.

PCE (m-l) uttrykte sin dyptfølte takk til AKP (m-l), til folkemassene og den kampvillige ungdommen i Norge, for den uvurderlige internasjonalistiske solidaritetsbevegelsen som gikk over hele landet i samband med fascistdommene mot spanske patrioter og henrettelsene den 27. september.

Forholdene i Spania og Norge er forskjellige. Men begge land ligger i Europa, som er det viktigste området de to supermaktene konkurrerer om. Nå øker faren for verdenskrig mellom supermaktene. I en slik krig vil de trekke inn våre land. USA-imperialismen har holdt den spanske fascismen oppe, og har bygd militærbaser med atomvåpen og anlagt viktige kommandosentraler i Spania.

Norge er nordflanken i NATO, som er USA-imperialismens redskap. I 1973 avslørte en marxist-leninist at USA og NATO øver seg i gjennomføre militærdiktatur i Norge. På den andre sida har sosialimperialismen presser Norge for å hindre at fiskerigrensa blir utvidet og prøver å skaffe seg kontrollen over den norske øygruppen Svalbard.

Spania ligger ved Middelhavet, der Sovjet bygger opp en aggressiv flåte i konkurranse med USA. I Portugal, vest for Spania, har sosialimperialismen infiltrert for å skaffe seg et faste i konkurranse med USA-imperialismen. Sosialimperialismen ser revisjonistpartiet til Santiago Carillo som et redskap for infiltrasjon i Spania, som i framtida kan gjøre det mulig for Kreml å undertrykke og utbytte det spanske folket.

Kampen mot supermaktene skjerpes

De to supermaktene er verdens folks hovedfiender. Kampen mot begge supermakter må skjerpes. Verdens folk må skape en bred enhetsfront mot de to supermaktene. Proletariatet og folkene i Europa må solidariseres seg med virkelige sosialistiske land som Kina og Albania. De må solidariseres seg med folkene som kjemper i den 3. verden. De må solidariseres seg med alle folk, nasjoner og land som kjemper konsekvent mot supermaktene og mot imperialismens allment, og med de undertrykte massene i de kapitalistiske land og i supermaktene sjøl.

Mot begge supermaktene

I de kapitalistiske landa er det proletariatet, ledet av sin fortrøpp de marxist-leninistiske partiene, som er ledelsen og hovedgrunnlaget for enhetsfronten mot de to supermaktene.

Konkret må en i hvert enkelt land uten å nøle føre en kamp som grunnleggende retter seg mot reaksjonen i landet og mot den supermakta som dominerer landet eller driver direkte aggresjon mot det, samtidig som man ikke må sette til side fordømmelsen av og kampen mot den andre supermakta og dens organiserte underavdelinger.

Samarbeidet mellom PCE (m-l) og AKP (m-l) er et ledd i folkenes kamp mot imperialismen og mot supermaktens krigstrusler. PCE (m-l) og AKP (m-l) vil arbeide for å styrke kampfellesskapet mellom folkene i Spania og Norge, og mellom folkene og kommunistene i hele verden. (Mellomtitelene i parentes står for redaksjonens regning)

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

AKP(m-l) hilser EIK(m-l)s 2. landsmøte

Klassekampen 15/76
(24. februar)

Kjære kamerater,

I anledning landsmøtet hilser AKP(ml) alle kameratene i EIK(ml), hvert enkelt medlem, delegatene på landsmøtet og kameratene i Sentralkomiteen. Gjennom dere hilser vi også alle revolusjonære som kjemper sammen med EIK(ml) på Island.

Ett viktig år er gått siden EIK(ml)s 1. landsmøte. I januar 1975 blei den første virkelige marxist-leninistiske organisasjonen konstituert på Island etter at det gamle kommunistpartiet degenererte og blei revisjonistisk. Utviklinga siden har vist at kameratene som stifta den nye organisasjonen gjorde rett. Den har vist, at uten EIK(ml)s forberedende arbeid er det umulig å skape et virkelig kommunistisk parti på et korrekt politisk grunnlag på Island. AKP(ml) støtter fullt ut de islandske kommunistene i EIK(ml) i deres kamp for partiet, mot moderne revisjonisme, trotskisme og all opportunisme.

Island og Norge er nabofolk i Nord-atlanteren. Arbeiderklassen og folkene i landa våre er nære slektninger, de har felles problemer og felles fiender. I særklasse farligst er de to supermaktene, den aggressive russiske sosial-imperialismen og USA-imperialismen. De truer verdens folk med en 3. verdenskrig. Faren øker for at våre land i en krig skal bli utsatt for kupp, angrep eller okkupasjon fra de to supermaktene og bli gjort til slagmark for dem. Denne farlige truselen må proletariatet og folket ta svært alvorlig.

Men mens reaksjonen ruster seg, vokser også folkenes kamp. Det islandske folkets kampartete kamp for 200-mils grensa mot den engelske imperialismens militære aggresjon, dets aksjoner mot USA-imperialismens baser og dets protester mot sosial-imperialismens press er

også et eksempel på det. Folkets og revolusjonens krefter vokser også i Norden. Sjøl om fienden er farlig og situasjonen alvorlig, så er framtida for verdens folk lys.

Vi står framfor svære stormer. Dette krever at folkene, de arbeidende massene og kommunistene i alle land må slutte seg tettere sammen. Det må dannes en sterk kampfront mot de to supermaktene, mot all imperialisme, reaksjon og revisjonisme. Derfor er det også viktig at vi marxist-leninister i Europa og Norden styrker vårt samarbeid.

EIK(ml) er en verdifull tilvekst til den kommunistiske bevegelsen i Norden og Europa. Felleseklæringa fra de nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte i 1975, viser at EIK(ml) og de andre kommunistiske partiene og parti-byggende organisasjonene i Norden er forent på grunnlag av marxismen-leninismens prinsipper, og har en felles analyse av den internasjonale utviklinga i området. Denne felleseklæringa var et verdifullt bidrag til den kommunistiske verdensbevegelsen som er blitt verdsatt av søsterpartiene, og EIK(ml) ga viktige tilskudd til denne felleseklæringa.

Det gode og nære forholdet mellom EIK(ml) og AKP(ml) blei slått fast i felleseklæringa fra juni 1975. Drøftinger mellom oss viser at vi har det samme synet på alle sentrale spørsmål. AKP(ml) lærer av EIK(ml)s verdifulle erfaringer. Det gleder oss at EIK(ml) til tross for at det er en ung organisasjon alt har vist seg i stand til å utvikle et framgangsrikt arbeid på viktige felter i klassekampen. Vi har også merket oss EIK(ml)s framganger i arbeidet for å anvende marxismen-leninismens allmene sannheter på sitt eget lands forhold, bl.a. når det gjelder klasseanalysen av det islandske samfunnet. Dette er viktig, fordi en

riktig analyse av hvem som er venner og hvem som er fiender er en forutsetning for partidannelsen. EIK(ml)s framganger er et uttrykk for ei grunnleggende riktig linje. AKP(ml) takker for støtten og solidariteten som EIK(ml) har vist oss. Medlemmene av partiet vårt er stolte av å ha EIK(ml) som søsterorganisasjon.

Det tapre islandske folket har en stolt historie i kampen mot imperialismen. Den islandske arbeiderklassen har sterke kommunistiske tradisjoner. Vi er sikre på at folket på Island i framtida vil gjøre en enda sterkere innsats i den kampen alle folk i verden kjemper for å styrte all imperialisme og reaksjon.

Men om det islandske folket skal kunne utvikle sin kamp trengs det et virkelig kommunistisk parti. Framgangen i EIK(ml)s kamp for partiet er nødvendig for at den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur skal kunne seiere på Island. Vi er sikre på at EIK(ml) vil lykkes i å legge grunnlaget for partiet gjennom å holde fast på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings prinsipper og anvende dem konkret på Islands forhold. Vi er også sikre på at alle ærlige revolusjonære som virkelig ønsker et nytt marxist-leninistisk parti vil kunne forene seg med EIK(ml) i denne kampen.

FULL STØTTE TIL EIK(ml)s KAMP FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET PÅ ISLAND!

LEVE VENNSKAPET MELLOM ARBEIDERNE OG FOLKENE I NORGE OG ISLAND!

LEVE KAMPFELLESSKAPET MELLOM EIK(ml) OG AKP(ml)!

Arbeidsutvalget i AKP(ml)
Pål Steigan.

Klassekampen 19/76 (2. mars)

Protest mot USAs terrorbombing i Kampuchea

Arbeidsutvalget i AKP(m-l) har sendt følgende uttalelse til regjeringa i Kambodsja etter USAs bombeangrep nylig:

«Onsdag 25. februar slo USA-imperialismen igjen til mot det fredelige og nøytrale Kam-

bodsja. USA-fly angrep og bombet i to omganger den kambodsjanske byen Siem Reap. Bombeangrepene forårsaket stor skade, 15 personer ble drept og over 30 såret.

Vi vil på det skarpeste for-

domme USA-imperialismens brutale overgrep mot det frie Kambodsja og markere vår fulle støtte til det kambodsjanske folkets kamp for å forsvare sitt land mot aggresjon og komplott fra USA-imperialismen og dens lakeier.»

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Klassekampen 23/76 (23. mars)

Hilsen fra AKP(m-l) til Republikken Sahara

Etter proklamasjonen av Den arabiske demokratiske republikken Sahara ble følgende hilsen sendt fra AKP(m-l):

Til regjeringa i Den arabiske demokratiske republikken Sahara.

Den 27. februar i år ble Den arabiske demokratiske republikken Sahara proklamert. Dette er en stor seier for folket

i Sahara som i lang tid har vært undertrykt av spanske kolonistyre og nå sloss mot marokkansk og mauritansk okkupasjon av sitt land.

I flere år har folket i Sahara ført en framgangsrik frigjøringskamp under ledelse av F. POLISARIO. Denne kampen viser at folket i Sahara er fast bestemt på å ta sin skjebne i sine egne hender og frigjøre

seg. Vi støtter den rettferdige kampen folket i Sahara fører under ledelse av F. Polisario mot fremmed okkupasjon og for nasjonal sjølstendighet. Vi hilser opprettinga av den arabiske demokratiske republikken Sahara.

Oslo den 11/3 1976
Sentralkomiteens
Arbeidsutvalg,
AKP(m-l) Norge.

Til Yassir Arafat, leder for den Palestinske Revolusjonen og formann i Eksekutivkomiteen i PLO

Klassekampen 27/76 (6. april)

Boks 8156, Beirut, Libanon.

Den sionistiske okkupantstaten Israel har nok en gang gått til desperate overgrep mot det palestinske folket. Tirsdag 30. mars blei sju palestinske ungdommer brutalt skutt ned og drept da de demonstrerte for rettighetene til sitt folk.

AKP(m-l) protesterer mot denne udå-

den. Vi protesterer på vegne av den stadig økende opinionen i Norge som retter seg mot den sionistiske terroren.

Udåden viser samtidig at den palestinske frihetskampen nå vokser seg så sterk at fienden må gripe til de mest desperate midler for å holde folket nede.

En dag vil okkupanten og dens allierte bli knust og et fritt, demokratisk Palestina se dagens lys.

Vi hilser de palestinske frihetskjemperne.

Arbeidsutvalet
i AKP(m-l).

AKP(m-l) hilser Kampuchea

Klassekampen 30/76 (21. april)

17. april var ettårsdagen for seieren i Kampuchea. I den anledning sendte Arbeidsutvalet i AKP(m-l) en hilsen til Demokratisk Kampucheaas regjering, revolusjonære organisasjon og heltemodige arbeidende folk.

Hilsenen slo fast at seieren har verdenshistorisk betydning. Det var første gang et lite folk aleine

klarte å vinne full seier på slagmarka over en imperalistisk supermakt.

Den pekte på at proklamasjonen av Demokratisk Kampuchea, vedtaket av den nye grunnloven og valgene er viktige framganger for Kampucheaas revolusjon.

I Norge var gleden stor over

seieren 17. april. Dette har skapt vennskapsbånd mellom folkene i Norge og Kampuchea.

Vil AKP(m-l) lover at vi vil gå sammen med alle andre progressive og venner av Kampuchea i Norge for å øke støtten til Demokratisk Kampuchea, heter det til slutt i hilsenen.

Klassekampen 35/76 (6. mai)

Hilsen til Vietnams Arbeiderparti fra AKP(m-l)

På ettårsdagen for den fulle frigjoringa av sør hilser vi det heltemodige vietnamesiske folket, dets regjering i nord og sør og dets ærerike parti, Vietnams Arbeiderparti.

Seieren 30. april 1975 var en stor framgang for alle folk som kjemper mot imperialismen. Seieren betydde et tilbakeslag av verdenshistorisk betydning for USA-imperialismen, og var en veldig oppmuntring for frigjøringsbevegelsene overalt. Den viste at en liten og svak nasjon kan beseire en imperialistisk supermakt, dersom den stoler på egne krefter og våger å kjempe.

Det vietnamesiske folkets kamp mot den japanske, franske og nordamerikanske imperialismen bekrefter riktigheten av den marxist-leninistiske linja med revolusjonær folkekrieg. Seieren var en følge av den korrekte marxist-leninistiske linja

for frigjøringskampen som blei utforma av Vietnams Arbeiderparti og dets udødelige leder, kamerat Ho Chi Minh.

Vi gleder oss over de store framgangene folket i Vietnam har oppnådd siden seieren. I sør fortsetter den nasjonale revolusjonen. I Nord er det oppnådd store framskritt i gjenoppbygginga av landet og i den sosialistiske oppbygginga. Det gode resultatet av drøftingene mellom nord og sør har lagt grunnlaget for den raske gjenforeninga av landet.

Vi gratulerer det vietnamesiske folket med den vellykte gjenomføringa av de felles valga i hele Vietnam. De viser at den kunstige todelinga av Vietnam som imperialismene tvang gjennom meget snart skal høre til historia.

Seieren over USA-imperialismen, gjenoppbygginga av landet og den nasjonale gjenforeninga åpner veien til en lysende framtid for det vietnamesiske folket. Vi er sikre på at ved å følge Ho Chi Minhs korrekte revolusjonære linje, videreutvikle revolusjonen og forsvare den nasjonale uavhengigheten, vil ingenting kunne hindre det forente Vietnam å vinne enda større seire.

Mellom det norske og det vietnamesiske folket finnes det sterke vennskapsbånd som er skapt av solidaritetsbevegelsen for Vietnams frigjøringskamp. For vårt parti vil Vietnams revolusjonære eksempel alltid være en inspirasjon vi vil lære av og bruke til å oppmuntre det arbeidende folkets kamp i Norge.

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg, Arbeidernes Kommunistparti (m-l)

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Klassekampen 38/76 (19. mai)

Hilsen fra AKP(m-l) til SKPs kongress

Kjære kamerater,

På vegne av medlemmene i AKP (m-l) og hele den norske marxist-leninistiske bevegelse sender vi våre varmeste hilsener til SKPs 2. partikongress.

Vi norske kommunister står i gjeld til våre svenske kamerater. I de siste ti åra har den svenske kommunistiske bevegelsen funnet viktige seire og skapt et betydelig fond av verdifulle erfaringer. Dette har vært en kraftig hjelp og støtte for oss i Norge.

De svenske marxist-leninistene var først ute i Norden når det gjaldt å ta opp den organiserte kampen mot den moderne revisjonismen, for dannelsen av et nytt virkelig kommunistisk parti. Denne kampen førte til at marxist-leninistene brøt med det revisjonistiske «VPK» og stiftet KFML i 1967.

For de norske marxist-leninistene var dette en oppmuntring til handling. KFMLs brudd med «VPK» hjalp oss til å se klarere den antagonistiske motsetning mellom marxismen-leninismen og den kontrarevolusjonære revisjonismen. Den var en inspirasjon i arbeidet for å bryte med revisjonismen og bygge opp et nytt kommunistparti i Norge også.

BAUDE-GRUPPAS SPLITTELSE

KFML styrka seg gjennom marxist-leninistiske studier og ekstern teoretisk og politisk kamp. Denne framgangen ble forsøkt hindra gjennom borgerlige angrep fra innsida. Baude-«KFML(r)»s splittelse i 1970 var et slikt borgerlig angrep innenfra. Baude framstilte seg ei tid som «venstre», men politikken hans var aldri annet enn moderne revisjonisme og trotskisme. I dag ser vi også at Baude står fram som åpent høyrevisjonist, flørter med sosial-imperialismen, støtter de svarte reaksjonære som «flamman»-gruppa i «VPK» osv.

VI LÆRTE MYE AV BRUDET I 1970

Vi i Norge lærte mye av den kampen den svenske kommunistiske bevegelsen førte mot Baude og «(r)» i 1970. Den satte skarpt lys på liknende tendenser i vårt land. Den hjalp oss til å se at den moderne revisjonismen kan stå fram i et mangfold av former, ikke bare høyre men også tilsynelatende «venstre», men alltid med den samme kontrarevolusjonære kjerna.

KFMLs erfaringer fra disse år hjalp oss også til å utvikle vår egen marxist-leninistiske politikk for Norge i disse åra, særskilt på disse områdene:

— Nødvendigheten av å legge stor vekt på den antiimperialistiske kampen, både solidaritetsarbeidet og kampen for den nasjonale sjølstendigheten.

— Nødvendigheten av å forbinde den kommunistiske propagandaen for den sosialistiske revolusjonen, mot den «fredelige» veien, revisjonismen, sosial-demokratiet osv. med deltakelse i de arbeidende massenes dagskamp. Nødvendigheten av å ta ytterst alvorlig på å stille riktige krav og avvise alle linjer som fornekte dagskravas betydning.

— Nødvendigheten av å kjempe for de arbeidende massenes enhet på tvers av partiskiller. Kjempe for aksjonsenhet og for breie, partiløse frontorganisasjoner. Forstå at slik enhet bare kan opprettes i skarp kamp mot de revisjonistiske og sosialdemokratiske lederne, som er enhetsfrontens og massebevegelsens verste fiender.

EN HISTORISK SEIER

Stiftelsen av SKP i 1973 var en historisk seier for arbeiderklassen og det arbeidende folket i Sverige. Det er derfor ingen tilfeldighet at de siste åras etterretningsskandaler i Sverige har avslørt stadig nye tilfeller av etterretning retta mot SKP. Monopolborgerskapet og imperialismen forstår betydningen av SKP og drømmer om å slå til mot partiet.

Siden 73 har SKP spilt en viktig rolle i store faglige og politiske kamper. Av spesiell betydning for oss i Norge har vært SKPs viktige initiativ for å avsløre den voksende faren fra den sovjetiske sosial-imperialismen.

Vi merket oss hvordan dette ble møtt med en voldsom kampanje fra sosial-imperialistene, revisjonistene og sosial-demokratene mot SKP.

Tydeligvis hadde SKPs initiativ slått til mot et ømt punkt. Angrepene viser at SKP er på rett vei: «Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting». SKPs arbeid hjalp oss i Norge til å rette på svakheter i AKP (m-l)s arbeid, skjerpe kampen mot sosial-imperialismen og utvikle kampen mot høyrefeil i vårt eget arbeid.

Vi i AKP (m-l) setter pris på de nære og kameratslige forbindelsene vi har med vårt søsterparti i SKP.

Disse forbindelsene bygger på de marxist-leninistiske prinsippene for forholdet mellom kommunistiske partier. Partiene i den kommunistiske bevegelsen er likeverdige, respekterer hverandre og støtter hverandre gjensidig. Det kan forekomme kameratslige meningsutvekslinger mellom partiene når begge parter er enige om det, men intet parti har rett til å påtvinge noe annet parti sitt syn eller blande seg inn i et annet partis indre affærer. Begge våre partier har respektert disse prinsippene, som også er slått fast i kommunikeet fra de nordiske marxist-leninistenes møte i 1975.

Samtidig er grunnlaget for våre gode kontakter også at vi har samme syn på viktige politiske spørsmål. Dette kommer også fram i dokumentene fra de nordiske marxist-leninistenes fellesmøte.

VÅRE TO LAND I SKUDDFELTET MELLOM USA OG SOVJET

Når det gjelder verdenssituasjonen sa SKP, AKP (m-l) og marxistleninistene i de andre nordiske land at «kampen» mellom supermaktene blir raskt mer og mer intens, og den kan før eller senere føre til en imperialistisk omfordelingskrig mellom supermaktene eller mot andre land». De la stor vekt på at det foregår en oppladning fra de imperialistiske supermaktene i Europa. «Den av de to supermaktene som får hegemoniet over hele det europeiske kontinentet vil også få et avgjørende forsprang framfor den andre i kampen om verdenshegemoniet.

De slo fast at de nordiske folkene lever under truselen fra supermaktene, og karakteriserte det nordiske området som «i skuddfeltet mellom de to supermaktene».

Utviklinga etter januar 1975 har etter vår mening bekrefta at denne analysen var helt korrekt. I tida som har gått har rivaliseringa mellom supermaktene bare blitt skjerna. Begge siders åpne intervensjon i Angola er et eksempel på det. Samtidig har vi fått stadig nye eksempler på sosial-imperialistiske provokasjoner mot Norden i militære provokasjoner mot flere nordiske land, den stadig åpnere krenklinga av Norsk suverenitet over Svalbard, osv. Vårt parti har den mening at utviklinga nå bekrefter Chou En Lais og Enver Hoxhas vurdering: at rivaliseringa peker i retning av en ny verdenskrig.

SAMME GRUNNLEGGENDE SYN

Når det gjelder den moderne revisjonismen sa SKP, AKP (m-l) og de andre nordiske marxistleninistene: «revisjonistene representerer borgerklassens interesser i arbeiderbevegelsen og de fungerer som talerør for sosialimperialistene. Og de sa: «Revolusjonen kan bare gjennomføres der det ikke finnes noe revisjonistisk parti som er sterkt nok til å hindre den».

Disse uttalelsene viser at SKP og AKP (m-l) har kommet fram til grunnleggende identiske syn på spørsmål som har avgjørende betydning for kampen vår. Med den retninga det nå ser ut til at verdensutviklingen får, kan det tenkes at dette raskt kan få større praktisk betydning enn vi nå helt kan forutse.

Historien har plassert våre to folk side om side på den skandinaviske halvøya. Og om stormen rammer vår del av Europa, så vil

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

sikkert det svenske folkets kamp ha stor betydning for det norske og det norske for det svenske. Utviklinga av de indokinesiske folkenes kamp er et eksempel som viser hvorfor det kan bli slik. Men kjerna i folkenes kamp mot imperialismen må være proletarietets parti, kommunistpartiet. Det betyr at styrken hos de kommunistiske partiene i våre to land og de kameratslige forbindelsene mellom dem kan bli viktigere enn noen gang før.

Det betyr at både dere og vi har plikt på oss til å styrke rekkene.

AKP (m-l) I GOD UTVIKLING

Vi for vår del er glade over å kunne rapportere for SKPs kongress at AKP (m-l) og den norske ml-bevegelsen er inne i en meget gunstig utvikling. Som dere veit er vårt parti ennå lite og har begrensa innflytelse. Men veksten i partiets størrelse og innflytelse er nå ganske rask. Det siste året har det vist seg i streikekamper, politiske kamper, anti-imperialistiske arbeid osv. der vi har spilt en viktig rolle. Det har vist seg i arbeidet for å gjøre fagforeningene til kamp-

organisasjoner og bekjempe den sosialdemokratiske og revisjonistiske innflytelse. I utviklinga av pressa, i propaganda-arbeidet og tilmed i valg.

Alt dette kan først og fremst føre tilbake til kvalitativ framgang i partiet sjøl i samband med at vi har bekjempa revisjonistiske høyrefeil som særlig utvikla seg hos oss i 72-73. Dette var feil som blant annet viste seg i forsonlighet overfor den moderne revisjonismen, en tendens til å ville dempe kampen mot sosialimperialismen, en tendens til å prioritere ned arbeidet i proletariet og ta for lett på AKP (m-l)s breie massearbeid. Oppgjøret med disse feila er langt fra slutt, og vi må vokte oss for overslag. Men alt nå kan vi fortelle at kampen har ført til viktige framganger. Vi har bedre våre studier av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Vi har styrka enheten i partiet, og vi har vunnet viktige framganger bedra i massearbeidet.

Så vidt vi forstår, ligger situasjonen nå også til rette for videre framganger for SKP og den marxist-leninistiske bevegelsen i Sverige. Ingen ting kan glede oss

mer. Det er en støtte og en oppmuntring til oss, en en livsforsikring for framtida om at det norske folket vil ha ryggdekning fra det svenske dersom uværet bryter løs. Men framgang er sjølsagt noe som først og framst avgjøres av den politiske linja. Og den politiske linja avgjøres av SKPs kongress. La oss derfor avslutte med å understreke, kamerater, at vi ønsker kongressdeltakerne all mulig framgang i arbeidet. Vi er sikker på at resultatene av deres kongress vil gjøre det mulig for SKP og den svenske kommunistiske bevegelsen å vinne nye framganger og nye seire.

**LEVE SKP!
LEVE VENNSKAPET MELLOM
KOMMUNISTENE OG
FOLKENE I SVERIGE
OG NORGE!
LEVE DEN KOMMUNISTISKE
VERDENS BEVEGELSEN!**

For AKP (m-l)
Arbeidsutvalget
Pål Steigán, formann i AKP (m-l)

BILDET: Den norske ml-bevegelsen har lært mye av kameratene i SKP, blant annet SKPs viktige initiativ for å avsløre den voksende faren fra den

sovjetiske sosialimperialismen. Disse avsløringene har også gjort at den progressive bevegelsen har reist aktiv kamp mot de to supermaktene USA og Sovjet.

Her fra «Enhet-Solidaritets»-demonstrasjonen i Stockholm 1975 – hvor demonstrantene bærer parolen om «Sovjet ut av Tjekkosllovakia» (Foto: Gnistan)

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Klassekampen 49/76 (24. juni)

Støtte til Azanias folk

»Massakrene i Soweto har vist det samme ansiktet til Vorsters Apartheid-styre: Et regime bygd på en 'rasisme som kan måle seg med Hitler-Tysklands, bygd på bajonetter og terror mot det svarte flertallet i Azania (Sør-Afrika).

Men Vorster har nå utløst et rasende opprør blant de svarte. Massakrene viser hvor falsk den såkalte »avspenningspolitikken» til Vorster er. Det kan aldri bli noen »avspenning» mellom det rasistiske styret og Azanias folk. Opprøret viser veien fram: Gjennom folkelig opprør og folkekrig kan fascistene knuses og Azania bli fritt.

SUPERMAKTENE BLANDER SEG INN

Azanias folk trues også av

store og mektigere fiender. Hele det sørlige Afrika er et ettertrakta mål for de to supermaktene USA og Sovjet. For supermaktene som kjemper om verdensherredømme er det viktig å sikre seg makta over dette rike området. Det vil bl.a. skjære ned de lange forsyningslinjene mellom kontinentene.

USA prøver febrilsk å holde på sin gamle makt. Sovjet er på offensiven. Den gigantiske militære intervensjonen i Angola viser at sosialimperialismen er en trusel mot hele det sørlige Afrika.

De framstiller seg som »en naturlig venn». Men i virkeligheten viser Moskvass sabelrasling at de arbeider for å sikre seg overherredømme over hele det sørlige Afrika.

HYKLERISK DNA-REGJERING

I ord støtter DNA-regjeringa boikott av Apartheid-styret. Men i virkeligheten gjør de ingenting for å hindre at handelen mellom Norge og rasist-regimet øker. Og norsk kapital skaffer seg stadig mer profitt i landet. Derfor er DNA-regjeringas »protester» mot Vorster-regimet både hyklerske og skammelige.

- Full støtte til Azanias kjempe folk, full støtte til PAC, Pan Africanist Congress, som går i spissen for kampen i Azania.
- Bekjemp det rasistiske Vorster-regimet.
- Avvis DNA-regjeringas hykleri, fullt brudd med rasistregimet.
- Kamp mot all innblanding fra supermaktene i det sørlige Afrika!»

DEMOKRATISK KAMPUCHEA 1 år

Forts fra side 31

Både de nålevende generasjonene og de kommende, kan aldri gløkke eller fornekte de store ødeleggelser som for alltid vil ha en plass i menneskehetens historie.

Så enorme er ofrene som nasjonen og folket i Kampuchea har gitt.

Nasjonen og folket vårt har gitt disse ofrene av kjærlighet til fedrelandet, for deres egen frigjøring, for den nasjonale ære og verdighet, for den nasjonale suverenitet, uavhengighet, demokrati, fred og territoriell integritet liksom av solidaritet med verdens folk, for verdensfreden, for de revolusjonære frihetsbevegelsene og for demokratiet i verden.

Fra 17. april 1975 har folket og den revolusjonære hæren samlet alle kreftene sine om å få satt i stand økonomien igjen og sette istand de ødelagte landområdene for å sikre eksistensen til de 7.700.000 innbyggerne.

Antall innbyggere som levde i byer under midlertidig kontroll av forræderne i Lon Nol-klikken og som ble frigjort 17. april 1975 utgjør 3 millioner. De hadde tidligere bare sine tomme hender og mager, mange var angrepet av kroniske sykdommer. Vi har måttet pleie alle tenkelige sykdommer som skyldes aggresjonskrigen til USA-imperialismen, som malaria og kolera.

Vi har begynt oppbygginga av landet med ingenting. For øyeblikket har vi lyktes i å sikre eksistensmidler til folket ved å holde oss strengt til prinsippet om sjølstendighet og suverenitet og ved å basere oss på egne krefter.

USA-imperialismen og tjenerne deres var ikke tilfreds med alle ødeleggelserne mot nasjonen og folket før 17. april 1975. De egger ennå til å plage folket vårt og fortsetter en barbarisk aggresjon og sabotasje. Etter «Mayaguez»-affæren i mai 1975 har USA-imperialismen begått nye aggresjonshandlinger. Det vitner bombinga av byen Siem Reap 25. februar 1976 om. Samtidig med dette skaper de en bred og ondsinnet propaganda mot folket vårt, og sprer den.

17. april 1976 vil arbeiderne, bøndene, den revolusjonære hæren i Kampuchea forberede seg på å feire den ærefulle ettårsdagen. For første gang feirer vi den nasjonale frigjøringa i ærbødighet ved minnet om arbeiderne, bøndene, kjempene av begge kjønn og de revolusjonære kadre som ved utallige ofre og under ledelse av vår revolusjonære organisasjon har gjort den store seieren vi taler om mulig. Vi skal feire denne festen og forsøke å lære av deres revolusjonære heltmot og samle oss for å fortsette kampen, for selv å beherske landets skjebne, for å gjenopprette økonomien, forbedre levevilkåra til folket og gjenreise landet i følge prinsippet om å være sjølstendig og suverent, stole på egne krefter og gå framover med store skritt.

Vi skal feire denne nasjonale sjølstendighetsfesten og uttrykke vår hjertligste takk til vennskapelige folk fjernt og nær, til de freds- og rettferdighetsønskende folkene i

verden, til det progressive amerikanske folk og til fredselskende mennesker i USA som alltid ga hjelp og støtte til det kampuchianske folk helt fram til den totale seieren kom 17. april og som fortsetter å støtte Demokratisk Kampuchea i denne periode med forsvar og nasjonal oppbygging. Hele folket i Kampuchea og den revolusjonære hæren er samlet for å forsvare og gjenoppbygge Demokratisk Kampuchea i den hensikt å gjøre landet rikt og nå framover med raske skritt og for å gi folket et stadig rikere liv.

Samtidig er den kampuchianske revolusjonen, det kampuchianske folket og den revolusjonære hæren i Kampuchea bestemt på å solidariser seg med verdens-revolusjonen, med vennligsinnede folk fjernt og nær, med freds- og rettferdighetselskende folk i verden, med alle unge og alle frihetselskende enkeltmennesker i verden, med alle unge og frihetselskende enkeltmennesker i USA, mot imperialismen, kolonialismen, nykolonialismen, for vennskap og nasjonal sjølstendighet, fred og virkelig framskritt i verden.

Feiringen av ettårsdagen for Demokratisk Kampuchea vil foregå i løpet av 3 dager, 15., 16., og 17. april 1976 etter følgende program:

1) 15. APRIL 1976

Dagen er viet den ærbødighet vi skylder minnet om folket vårt, frigjøringskjempene, kadre og revolusjonære helter som ofret seg spesielt i løpet av de fem årene av den revolusjonære krigen mot USA-imperialismen og tjenerne deres aggresjonskrig, for den nasjonale og folkelige frigjøring. Hele folket vil flagge på halv stang som et tegn på ærbødighet.

2) 16. APRIL 1976

Arbeiderne, bøndene og den revolusjonære hæren vår feirer i glede den store seieren 17. april 1975, frigjøringsdagen for nasjonen og folket i Kampuchea fra imperialismens, kolonialismens og nykolonialismens grep, spesielt USA-imperialismen og tjenerne deres.

3) 17. APRIL 1976

Denne dagen skal arbeiderne, bøndene og den revolusjonære hæren i Kampuchea sammen ta beslutningen om å gjøre nye offensiver for å bygge opp landet hurtig, dette vil heve levestandarden for folket og forsvare landet enda bedre.

I håp om at alle landsmenn, alle høytelskede kamerater i fagforeningene, kooperativene, den revolusjonære hæren, i organisasjonene og ministeriene forbereder feiringa av ettårsdagen for Demokratisk Kampuchea med nøyaktighet, glede, revolusjonær optimisme, i fellesskap og dermed beviser sin absolutte tillit til den store seier for folket vårt og den Revolusjonære organisasjon.

Phnom Penh, 31. mars 1976

HUNIM

*Informasjons- og propaganda-
minister i Demokratisk Kampuchea*

NORGES ENESTE MARXIST-LENINISTISKE ARBEIDERFORLAG

REVOLUSJONÆR OPPOSISJON I SOVJET

Dokumenter fra Sovjetunionens
revolusjonære kommunister
(bolsjevikene) og Stalin - gruppa

Revolusjonær opposisjon
i Sovjet.
120 s., 27,-

P.M. LYSESTØL

PALESTINERNE

historie og frigjøringskamp

Lysestøl:
Palestinerne.
272 s., 27,-

Presidenten vår-

HO CHI MINH

Livshistoria til Ho Chi Minh.
Laga av Komiteen for studium av historia til
Vietnams Arbeidarparti.

Presidenten vår -
Ho Chi Minh.
144 s., 27,-

2. opplag

SOSIAL- IMPERIALISMEN SOVJET I DAG

Vedtaket fra
AKP(m-l)s landskonferanse
november 1974:

og annet materiale om
sosialimperialismen

Sosialimperialismen
Sovjet i dag.
Vedtaket fra AKP(m-l)s
landskonferanse.
240 s., 34,50

Truong Chinh

FOLKE- KRIGENS VEI

Vietnam vil vinne

Truong Chinh:
Folkekrigens vei.
136 s., 24,50

MEHMET SHEHU
FOLKEHÆR
MOT
FASCISME

Mehmet Shehu:
Folkehær mot fascisme.
Røynslar frå Albania.
112 s., 30,-

Dette er noen av bøkene Forlaget Oktober har gitt ut om erfaringene fra den revolusjonære bevegelsen i verden i dag. Flere andre er under planlegging for de nærmeste månedene. Vend deg til Oktober-bok-handlene for å få liste over alle utgivelsene og opplysninger om de nærmeste planene.